O MARE DE SCUTURI

CARTEA 10 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

O MARE DE SCUTURI

CARTEA 10 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și rămâneți în legătură!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri”.
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2013 de către Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.

Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.

Imagine jachetă Copyright Razzomgame, folosită sub licență de la Shutterstock.com

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
CAPITOLUL DOUAȘI DOI
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI NOUA
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL
CAPITOLUL TREEI ŞI DOI

CAPITOLUL TREEI ŞI TREEI
CAPITOLUL TREEI ȘI PATRU
CAPITOLUL TREEI ȘI CINCI
CAPITOLUL TREEI ŞASE
CAPITOLUL TREEI ŞAPTE
CAPITOLUL TREEI ȘI OPPT
CAPITOLUL TREIZEȘI NOUĂ
CAPITOLUL PATRICE
CAPITOLUL PATRICE ŞI UNUL
CAPITOLUL PATRICE ŞI DOI
CAPITOLUL PATRICE ŞI TREI
CAPITOLUL PATRICE ŞI PATRU

Earl: „O, dacă am avea acum aici
Dar o zece mii dintre acești bărbați din Anglia…”

Henric al V-lea: „Nu, vărul meu frumos...
Cu cât sunt mai puțini bărbați, cu atât cota de onoare este mai mare.
Voia Domnului! Te rog să nu-ți mai dorești niciun om.”

--William Shakespeare
Henry V

CAPITOL UNUL

Gwendolyn țipă și țipă în timp ce durerea o sfâșiea.

S-a întins pe spate în câmpul de flori sălbatice, stomacul o durea mai mult decât și-a închipuit că este posibil, batându-se, împingând, încercând să scoată copilul afară. O parte din ea și-a dorit să se oprească totul, să poată ajunge în siguranță înainte de a veni copilul. Dar o mare parte a ei știa că copilul va veni acum, indiferent dacă îi plăcea sau nu.

Te rog, Doamne, nu acum, s-a rugat ea . *Încă câteva ore. Lasă-ne mai întâi să ajungem la siguranță.*

Dar nu a fost menit să fie. Gwendolyn a simțit o altă durere uriașă care i-a străbătut corpul și s-a lăsat pe spate și a țipat când a simțit copilul întorcându-se în ea, mai aproape de a ieși. Ea știa că nu avea cum să o oprească.

În schimb, Gwen a recurs la împingere, forțându-se să respire așa cum o învățaseră asistentele, încercând să ajute să iasă. Totuși, nu părea să funcționeze și ea gemu de agonie.

Gwen se ridică din nou și se uită în jur pentru orice semn de umanitate.

"AJUTOR!" țipă ea din răsputeri.

Nu a venit niciun răspuns. Gwen era în mijlocul câmpurilor de vară, departe de un suflet, iar țipătul ei a fost absorbit de copaci și de vânt.

Gwen a încercat întotdeauna să fie puternică, dar a trebuit să recunoască că era îngrozită. Mai puțin pentru ea însăși și mai mult pentru copil. Dacă nu le-a găsit nimeni? Chiar dacă ar putea naște singură, cum ar fi putut vreodată să iasă din acest loc cu copilul? Avea o senzație profundă că ea și copilul vor muri amândoi aici.

Gwen se gândi la Lumea Inferioară, la acel moment fatidic cu Argon când îl eliberase, la alegerea pe care trebuia să o facă. Sacrificiul. Alegerea insuportabilă care îi fusese impusă, fiind nevoită să aleagă între copilul ei și

soțul ei. Plângea acum, amintindu-și decizia pe care o luase. De ce viața a cerut întotdeauna sacrificii?

Gwendolyn și-a ținut respirația în timp ce bebelușul s-a mutat brusc în interiorul ei, o durere atât de puternică încât a reverberat de la vârful craniului până la degetele de la picioare. Se simțea ca și cum ar fi un stejar care se împarte în două din interior spre exterior.

Gwendolyn se arcui pe spate și gemu în timp ce ridica privirea spre cer, încercând să-și imagineze oriunde în afară de aici. A încercat să păstreze ceva în mintea ei, ceva care să-i dea un sentiment de pace.

Se gândi la Thor. I-a văzut pe cei doi împreună, când s-au întâlnit prima dată, mergând prin aceleași câmpuri, ținându-se de mână, Krohn sărind la picioarele lor. Ea a încercat să aducă imaginea la viață în mintea ei, a încercat să se concentreze asupra detaliilor.

Dar nu funcționa. Ea deschise ochii cu o tresărire, durerea făcând-o înapoi la realitate. Se întrebă cum de ajunsese vreodată aici, în acest loc, singură – apoi și-a amintit de Aberthol, povestindu-i despre mama ei pe moarte, despre ea că s-a grăbit să o vadă. Murea și mama ei în acest moment?

Dintr-o dată, Gwen a strigat, simțindu-se ca și cum ar fi pe moarte, și a privit în jos și a văzut coroana capului bebelușului ieșind la iveală. Se lăsă pe spate și țipă în timp ce împingea și împingea, transpirată, cu fața roșie aprinsă.

A urmat o ultimă împingere și, deodată, un strigăt a străpuns aerul.

Plânsul unui copil.

Deodată, cerul s-a înnegrit. Gwen ridică privirea și privi cu teamă cum ziua perfectă de vară, fără avertisment, se transforma în noapte. Ea a privit cum cei doi sori erau eclipsați brusc de cele două luni.

O eclipsă totală a ambilor sori. Gwen abia îi venea să creadă: se întâmpla doar o dată la zece mii de ani, știa ea.

Gwen o privi îngrozită cum era cufundată în întuneric. Dintr-o dată, cerul s-a umplut de fulgere, dâre fulgerând în jos, iar Gwen s-a simțit lovită de mici bucăți de gheață. Ea nu putea înțelege ce se întâmplă, până când în cele din urmă și-a dat seama că era strigăt.

Toate acestea, știa ea, erau un semn profund, toate survenind în momentul exact al nașterii copilului ei. S-a uitat în jos la copil și și-a dat seama imediat că el era mai puternic decât putea ea să înțeleagă. Că era dintr-un alt tărâm.

În timp ce a ieșit, plângând, Gwen s-a întins instinctiv și l-a prins, trăgându-l la pieptul ei înainte ca el să poată aluneca în iarbă și noroi, adăpostindu-l de grindină în timp ce ea își înfășura brațele în jurul lui.

El a plâns și, în timp ce a făcut, pământul a început să se cutremure. Ea a simțit că pământul tremură și, în depărtare, a văzut bolovani rostogolindu-se pe dealuri. Putea simți puterea acestui copil curgând prin ea, afectând întregul univers.

Pe măsură ce Gwen îl strângea strâns, se simțea din ce în ce mai slabă; a simțit că pierde prea mult sânge. Ea a devenit ametită, prea slabă pentru a se mișca, abia suficient de puternică pentru a-și ține copilul, care nu s-a oprit din plânsul pe pieptul ei. Abia își simțea propriile picioare.

Gwen a avut o presimțire că va muri aici, pe aceste câmpuri, cu acest copil. Nu-i mai păsa de ea însăși, dar nu-și putea imagina ideea că copilul ei va muri.

"NU!" țipă Gwen, adunând până la capăt puterea pe care o avea pentru a-și striga protestul până la cer.

Când Gwen și-a lăsat capul pe spate, întinsă pe pământ, un țipăt a venit ca răspuns. Nu a fost un țipăt uman. Era cea a unei creaturi străvechi.

Gwen a început să-și piardă cunoștința. Ea a ridicat privirea, cu ochii închiși asupra ei și a văzut ceea ce părea a fi o apariție din cer. Era o fiară uriașă, care se îndrepta spre ea și își dădu seama vag că era o creatură pe care o iubea.

Ralibar.

Ultimul lucru pe care l-a văzut Gwen, înainte ca ochii ei să se închidă definitiv, a fost Ralibar coborât, cu ochii lui verzi uriași și strălucitori și solzii roșii străvechi, cu ghearele întinse și țintând direct spre ea.

CAPITOLUL DOI

Luanda rămase înghețată de șoc, uitându-se în jos la cadavrul lui Koovia, ținând încă pumnalul însângerat în mână, cu greu să creadă ce tocmai făcuse.

Întreaga sală de sărbătoare a tăcut și s-a uitat la ea, uimit, nimeni nu mișca un centimetru. Toți se uitau la cadavrul Kooviei de la picioarele ei, la Koovia de neatins, marea războinică a regatului McCloud, a doua doar ca pricepere după regele McCloud, iar tensiunea era atât de mare în cameră încât putea fi tăiată cu un cuțit.

Luanda a fost cea mai șocată dintre toate. Își simți palma arzând, pumnalul încă în ea, simți o căldură năvălindu-i peste ea, entuziasmată și îngrozită că tocmai a ucis un bărbat. Mai ales era mândră că a făcut-o, mândră că oprise acest monstru înainte ca el să-și pună mâna pe soțul ei sau pe mireasă. A primit ce a meritat. Toți acești McCloud erau niște sălbatici.

Se auzi un strigăt brusc, iar Luanda ridică privirea pentru a vedea că războinicul principal al lui Koovia, la doar câțiva metri distanță, a intrat brusc în acțiune, cu răzbunare în ochii lui și s-a repezit după ea. Își ridică sabia sus și ținti spre pieptul ei.

Luanda era încă prea amorțită pentru a reacționa, iar acest războinic sa mișcat repede. Ea s-a pregătit, știind că într-o clipă avea să simtă străpungerea rece de oțel prin inima ei. Dar Luandei nu-i păsa. Orice s-ar fi întâmplat cu ea acum nu mai conta, acum că l-a ucis pe acel bărbat.

Luanda a închis ochii când oțelul a coborât, gata de moarte – și a fost surprinsă să audă un zgomot brusc de metal.

Ea deschise ochii și îl văzu pe Bronson făcând un pas înainte, ridicând sabia și blocând lovitura războinicului. A surprins-o; ea nu credea că o avea în el sau că el, cu singura lui mână bună, putea opri o lovitură atât de puternică. Mai presus de toate, a fost emoționată să-și dea seama că el ținea atât de mult la ea, suficient încât să-și riște propria viață.

Bronson și-a învârtit sabia cu îndemânare și, chiar și cu doar una, avea atât de pricepere și de putere încât a reușit să-l înjunghie pe războinic în inimă, ucigându-l pe loc.

Luanda cu greu îi venea să creadă. Bronson, încă o dată, îi salvase viața. Se simțea profund îndatorată față de el și o nouă vânt de dragoste pentru el. Poate că era mai puternic decât își imaginase ea.

Strigăte au izbucnit de ambele părți ale sălii de sărbătoare în timp ce McCloud și MacGil se repezi unul spre celălalt, nerăbdători să vadă cine l-ar putea ucide pe celălalt primul. Toate pretențiile de civilizație care avuseseră loc în timpul nunții zilei și al sărbătorii din noapte au dispărut. Acum era război: războinic împotriva războinic, totul încins de băutură, alimentat de furie, de nedemnitatea pe care McCloud încercaseră să o comită încercând să-și violeze mireasa.

Bărbații săriră peste masa groasă de lemn, nerăbdători să se omoare, înjunghiându-se, apucându-se de fețele, luptându-se la masă, dărâmând mâncarea și vinul. Camera era atât de strâmtă, plină de atât de mulți oameni, încât era umăr la umăr, cu abia loc de manevră, bărbații mormăind și înjunghiând și țipând și plângând în timp ce scena cădea într-un haos complet și sângeros.

Luanda a încercat să se adune. Lupta a fost atât de rapidă și atât de intensă, bărbații erau plini de o asemenea poftă de sânge, atât de concentrați să se ucidă unul pe altul, încât nimeni, în afară de ea, nu și-a luat un moment să se uite în jur și să observe periferia încăperii. Luanda a observat totul și a luat totul cu o perspectivă mai mare. Ea a fost singura care i-a observat pe McCloud alunecându-se pe marginile încăperii, încuviind încet ușile, una câte una, și apoi ieșind pe furiș în timp ce făceau ei.

Firele de păr i-au crescut pe ceafă când Luanda și-a dat seama brusc ce se întâmplă. Soții McCloud încuiau pe toți cei aflați în cameră – și fugeau dintr-un motiv. I-a privit luând torțe de pe perete și ochii ei s-au deschis larg de panică. Își dădu seama cu groază că McCloud aveau să incendieze holul cu toți prinși înăuntru – chiar și membrii lor de clan.

Luanda ar fi trebuit să știe mai bine. Soții McCloud au fost nemilos și ar face orice pentru a câștiga.

Luanda s-a uitat în jur, urmărind totul în timp ce se desfășura în fața ei și a văzut o ușă rămasă neînchisă.

Luanda s-a întors, s-a desprins de corp la corp și a sprintat spre ușa rămasă, dând un cot și împingând bărbații din calea ei. A văzut și un

McCloud, alergând spre ușa aceea din partea îndepărtată a camerei și a alergat mai repede, cu plămânii izbucniți, hotărâtă să-l bată până la ea.

McCloud nu a văzut-o pe Luanda venind când a ajuns la uşă, a apucat o grindă groasă de lemn şi s-a pregătit să o bareze. Luanda l-a lovit din lateral, ridicând pumnalul și înjunghiându-l în spate.

McCloud a strigat, și-a arcuit spatele și a căzut la pământ.

Luanda a luat grinda, a smuls-o de pe uşă, a deschis-o şi a fugit afară.

Afară, cu ochii adaptați la întuneric, Luanda s-a uitat în stânga și în dreapta și l-a văzut pe McClouds, toți aliniați în afara holului, toți purtând torțe, pregătindu-se să-i dea foc. Luanda a fost inundată de panică. Nu putea lăsa să se întâmple.

Luanda s-a întors, a sprintat înapoi în hol, l-a prins pe Bronson și l-a smuls departe de încăierare.

„The McClouds!” a strigat ea urgent. „Se pregătesc să incendieze holul! Ajuta-ma! Scoateți pe toți afară! ACUM!"

Bronson, înțelegător, deschise ochii larg de frică și, spre meritul său, fără să ezite, s-a întors, s-a repezit la liderii MacGil, i-a smuls din luptă și, țipând la ei, a gesticulat spre ușa deschisă. Toți s-au întors și și-au dat seama, apoi au strigat ordine oamenilor lor.

Spre satisfacția Luandei, ea a privit cum bărbații MacGil s-au desprins brusc de luptă, s-au întors și au alergat spre ușa deschisă pe care ea o salvase.

În timp ce se organizau, Luanda și Bronson nu au pierdut timpul. Au sprintat spre uşă, iar ea a fost îngrozită să vadă un alt McCloud alergând după ea, să ridice fasciculul şi să încerce să o bareze. Ea nu credea că l-ar putea învinge de data aceasta.

De data aceasta, Bronson a reacţionat; își ridică sabia sus, se aplecă înainte și o aruncă.

A zburat prin aer, capăt peste cap, până când în cele din urmă s-a împins în spatele lui McCloud.

Războinicul a țipat și s-a prăbușit la pământ, iar Bronson s-a repezit la ușă și a deschis-o larg, exact la timp.

Zeci de MacGil au năvălit prin ușa deschisă, iar Luanda și Bronson li s-au alăturat. Încet, sala s-a golit de toți MacGil, McClouds au plecat să privească mirați de ce se retrăgeau inamicii lor.

Odată ce au fost toți afară, Luanda a trântit ușa, a ridicat grinda cu alții și a blocat ușa din exterior, astfel încât niciun McCloud să nu poată urma.

McCloud-ii de afară au început să observe și au început să arunce torțele și să-și scoată săbiile în loc să încarce.

Dar Bronson și ceilalți nu le-au dat timp. Au atacat soldații McCloud în jurul structurii, înjunghiându-i și ucigându-i în timp ce coborau torțele și bâjbeau cu brațele. Cei mai mulți dintre McClouds erau încă înăuntru, iar cele câteva zeci de afară nu au putut face față furiosului MacGil, care, cu sânge în ochi, i-a ucis pe toți repede.

Luanda stătea acolo, Bronson alături de ea, alături de membrii clanului MacGil, toți respirând greu, încântați că sunt în viață. Toți se uitau la Luanda cu respect, știind că îi datorau viața.

În timp ce stăteau acolo, au început să audă bubuitul lui McCloud înăuntru, încercând să iasă. Soții MacGil s-au întors încet și, nesiguri ce să facă, s-au uitat la Bronson pentru conducere.

— Trebuie să înlături rebeliunea, spuse Luanda cu forță. „Trebuie să-i tratezi cu aceeași brutalitate cu care au intenționat să te trateze."

Bronson s-a uitat la ea, clătinând, și ea a putut vedea ezitarea din ochii lui.

„Planul lor nu a funcționat", a spus el. „Sunt prinși acolo. Prizonieri. Îi vom aresta."

Luanda clătină aprig din cap.

"NU!" ea a tipat. „Acești bărbați așteaptă la tine pentru conducere. Aceasta este o parte brutală a lumii. Nu suntem la Curtea Regelui. Brutalitatea domnește aici. Brutalitatea cere respect. Acei oameni din interior nu pot fi lăsați să trăiască. Trebuie dat un exemplu!"

Bronson se ridică, îngrozit.

"Ce vrei să spui?" el a intrebat. „Că le vom arde de vii? Că îi tratăm cu aceeași măcelărie cu care ne-au tratat ei?"

Luanda și-a blocat maxilarul.

„Dacă nu o faci, ține cont de cuvintele mele: cu siguranță într-o zi te vor ucide."

Oamenii clanului MacGil s-au adunat cu toții în jur, asistând la cearta lor, iar Luanda a rămas acolo, fumegând de frustrare. Ea îl iubea pe Bronson – la urma urmei, el îi salvase viața. Și totuși ea ura cât de slab, cât de naiv putea fi el.

Luanda s-a săturat de bărbați care guvernează, de bărbați care iau decizii proaste. Îi dorea să se stăpânească singură; știa că va fi mai bună decât oricare dintre ei. Uneori, știa ea, era nevoie de o femeie pentru a conduce în lumea bărbaților.

Luanda, alungată și marginalizată toată viața, a simțit că nu mai poate sta pe margine. La urma urmei, datorită ei, toți acești bărbați erau în viață chiar acum. Și ea era fiica unui rege — și primul născut, nu mai puțin.

Bronson stătea acolo, privind în spate, clătinând, iar Luanda văzu că nu avea să ia nicio măsură.

Nu mai suporta. Luanda a țipat de frustrare, s-a repezit înainte, a smuls o lanternă din mâna unui însoțitor și, în timp ce toți bărbații o priveau în tăcere uluiți, ea s-a repezit înaintea lor, a ținut torța sus și a aruncat-o.

Torța a luminat noaptea, zburând sus prin văzduh, capăt peste cap și aterizare pe vârful acoperișului de paie al sălii de sărbătoare.

Luanda a privit cu satisfacție cum flăcările începeau să se extindă.

MacGil-ii din jurul ei au scos un strigăt și toți i-au urmat exemplul. Au luat fiecare câte o torță și au aruncat-o, iar în curând flăcările s-au aprins și căldura a devenit mai puternică, înțepătându-i fața, luminând noaptea. Curând, sala a fost aprinsă într-o mare conflagrație.

Țipetele celor de la McCloud prinși înăuntru au rupt noaptea și, în timp ce Bronson tresări, Luanda stătea acolo, rece, dură, nemiloasă, cu mâinile pe șolduri și a primit satisfacție de la fiecare.

Se întoarse către Bronson, care stătea acolo, cu gura căscată de șoc.

„Asta”, a spus ea, sfidătoare, „este ceea ce înseamnă să conduci”.

CAPITOLUL TREI

Reece mergea cu Stara, umăr la umăr, cu mâinile legănându-se și periându-se unul pe celălalt, dar fără să se țină de mână. Au mers prin câmpuri nesfârșite de flori sus pe lanțul muntos, pline de culoare, cu o priveliște pregnantă asupra Insulelor Superioare. Mergeau în tăcere, Reece copleșită de emoții conflictuale; abia știa ce să spună.

Reece se gândi la acel moment fatidic în care se uitase cu Stara la lacul de munte. Își trimisese anturajul, având nevoie de timp singur cu ea. Fuseseră reticente să-i lase pe cei doi în pace – în special pe Matus, care le cunoștea prea bine istoria – dar Reece insistase. Stara era ca un magnet, trăgându-l pe Reece înăuntru și nu voia pe nimeni altcineva în preajma lor. Avea nevoie de timp să o ajungă din urmă, să vorbească cu ea, să înțeleagă de ce îl privea cu aceeași privire de dragoste pe care o simțea el pentru ea. Pentru a înțelege dacă toate acestea au fost reale și ce se întâmplă cu ei.

Inima lui Reece bătea cu putere în timp ce mergea, nesigur de unde să înceapă, ce să facă în continuare. Mintea lui rațională a țipat la el să se întoarcă și să fugă, să se îndepărteze cât mai mult de Stara, să ia următoarea navă înapoi pe continent și să nu se mai gândească la ea. Să se întoarcă acasă la viitoarea soție care îl aștepta cu loialitate. La urma urmei, Selese l-a iubit și el a iubit-o pe Selese. Și căsătoria lor era doar câteva zile.

Reece știa că era lucrul înțelept de făcut. Lucrul *corect* de făcut.

Dar partea logică a lui era copleșită de emoțiile sale, de pasiunile pe care nu le putea controla, care refuzau să fie supuse minții sale raționale. Erau pasiuni care îl obligau să rămână aici lângă Stara, să meargă și să meargă cu ea prin aceste câmpuri. A fost partea incontrolabilă a lui pe care nu o înțelesese niciodată, care l-a determinat, toată viața, să facă lucruri impulsive, să-și urmeze inima. Nu îl condusese întotdeauna la cele mai bune decizii. Dar o serie puternică și pasională a trecut prin Reece și nu a fost întotdeauna capabil să o controleze.

În timp ce Reece mergea lângă Stara, se întrebă dacă ea se simțea la fel ca și el. Dosul mâinii ei se lipi de al lui în timp ce ea mergea, iar el a crezut că poate detecta un zâmbet ușor în colțul buzelor ei. Dar era greu de citit – a fost întotdeauna. Prima dată când o întâlnise, când era copil mic, și-a amintit că fusese lovit, incapabil să se miște, incapabil să se gândească la altceva decât la ea zile în șir. Era ceva fascinant în ochii ei translucizi, în felul în care se ținea, atât de mândră și nobilă, ca un lup care se uită înapoi la el, care era fascinant.

În copilărie, știau că o relație între veri este interzisă. Dar nu părea să-i deranjeze niciodată. Ceva a existat între ei, ceva atât de puternic, prea puternic, trăgându-i unul spre celălalt, în ciuda a ceea ce credea lumea. Ei s-au jucat împreună în copilărie, cei mai buni prieteni instantaneu, alegându-și compania imediat față de oricare dintre verii sau prietenii lor. Când au vizitat Insulele Superioare, Reece s-a trezit petrecând fiecare moment de veghe cu ea; ea îi răspunsese, repezindu-se lângă el, așteptând la mal zile în șir până sosi barca lui.

La început, erau doar cei mai buni prieteni. Dar apoi au îmbătrânit și într-o noapte fatidică sub stele, totul se schimbase. În ciuda faptului că le-a fost interzisă, prietenia lor s-a transformat în ceva mai puternic, mai mare decât amândoi, și niciunul nu a putut rezista.

Reece avea să părăsească Insulele visând la ea, distrasă până la depresie, înfruntând nopți nedormite luni de zile. Îi va vedea fața în fiecare noapte în pat și și-ar fi dorit ca un ocean și o lege a familiei să nu se afle între ei.

Reece știa că simțea la fel; primise nenumărate scrisori de la ea, purtate pe aripile unei armate de șoimi, exprimându-și dragostea pentru el. El îi scrisese înapoi, deși nu la fel de elocvent ca ea.

Ziua în care cele două familii MacGil au avut o ceartă a fost una dintre cele mai proaste zile din viața lui Reece. A fost ziua în care fiul cel mare al lui Tirus a murit, otrăvit de aceeași otravă pe care Tirus o plănuise pentru tatăl lui Reece. Cu toate acestea, Tirus l-a învinuit pe regele MacGil. A început ruptura și a fost ziua în care inima lui Reece – și a lui Stara – murise înăuntru. Tatăl lui era atotputernic, la fel ca și al lui Stara și amândurora li s-a interzis să comunice cu oricare dintre ceilalți MacGil. Nu s-au mai călătorit niciodată acolo, iar Reece stătuse treaz nopți de suferință, întrebându-se, visând, cum ar putea să-l revadă pe Stara. Din scrisorile ei știa că ea simțise la fel.

Într-o zi scrisorile ei s-au oprit. Reece bănuia că au fost interceptați cumva, dar nu știa niciodată sigur. Bănuia că nici ale lui nu mai ajungeau la ea. De-a lungul timpului, Reece, incapabil să continue, a trebuit să ia decizia dureroasă de a forța gândurile despre ea din inima lui, a trebuit să învețe să le împingă din mintea lui. În cele mai ciudate momente, chipul Starei revenea la el și nu înceta să se întrebe ce s-a întâmplat cu ea. Se mai gândea și ea la el? Se căsătorise cu altcineva?

Acum, în această zi, revăzând-o a adus totul înapoi. Reece și-a dat seama cât de proaspăt îi ardea totul în inima lui, de parcă nu ar fi părăsit niciodată lângă ea. Acum era o versiune mai veche, mai plină, și mai frumoasă a ei, dacă se poate. Era o femeie. Și privirea ei era și mai captivantă decât fusese vreodată. În acea privire, Reece a detectat dragoste și s-a simțit restabilit pentru a vedea că ea încă mai păstra aceeași dragoste pentru el pe care o avea pentru ea.

Reece voia să se gândească la Selese. Îi datora asta ei. Dar cum a încercat el, a fost imposibil.

Reece merse cu Stara de-a lungul creastă a muntelui, amândoi tăcuți, nici nu știau ce să spună. De unde ar putea cineva să înceapă să umple spațiul tuturor acelor ani pierduți?

— Am auzit că te vei căsători în curând, spuse Stara în cele din urmă, rupând tăcerea.

Reece simți o groapă în stomac. Gândirea să se căsătorească cu Selese îi adusese întotdeauna o val de dragoste și entuziasm; dar acum, venind de la Stara, îl făcea să se simtă devastat, de parcă ar fi trădat-o.

„Îmi pare rău”, a răspuns Reece.

Nu știa ce să mai spună. Voia să spună: *nu o iubesc. Acum văd că a fost o greșeală. Vreau să schimb totul. În schimb, vreau să mă căsătoresc cu tine* .

Dar el a *făcut* dragoste Selese. Trebuia să recunoască asta pentru sine. A fost un alt tip de iubire, poate nu la fel de intensă ca dragostea lui pentru Stara. Reece era confuză. Nu știa ce gândește sau simțea. Care dragoste a fost mai puternică? A existat măcar o diplomă când a fost vorba de iubire? Când iubeai pe cineva, asta nu însemna că îl iubeai, indiferent de ce? Cum ar putea o iubire să fie mai puternică?

"O iubesti?" întrebă Stara.

Reece a respirat adânc, simțindu-se prins de o furtună emoțională, abia știind cum să răspundă. Au mers o vreme, el adunându-și gândurile,

până când în sfârșit a putut să răspundă.

„Da”, a răspuns el, îndurerat. "Nu pot minti."

Reece se opri și luă mâna lui Stara pentru prima dată.

Ea se opri și se întoarse cu fața la el.

„Dar și eu te iubesc”, a adăugat el.

Îi văzu ochii plini de speranță.

„Mă iubești mai mult?” întrebă ea încet, plină de speranță.

Reece se gândi bine.

„Te-am iubit toată viața”, a spus el în cele din urmă. „Ești singura față a iubirii pe care am cunoscut-o vreodată. Tu ești ceea ce înseamnă dragostea pentru mine. O iubesc pe Selese. Dar cu tine... este ca și cum ai fi o parte din mine. Ca și propriul meu eu. Ca ceva fără de care nu pot rămâne.”

Stara a zâmbit. Ea îl luă de mână și au continuat să meargă unul lângă celălalt, ea legănându-le ușor, cu un zâmbet pe buze.

„Nu știi câte nopți mi-am petrecut ducându-mă dor de tine”, a recunoscut ea, privind în altă parte. „Cuvintele mele s-au născut pe atât de multe aripi de șoim – doar pentru a le îndepărta de la tatăl meu. După ruptură, nu am putut ajunge la tine. Am încercat chiar o dată sau de două ori să mă furișez pe o navă către continent – și am fost prins.”

Reece se simți copleșită să audă toate acestea. Habar n-avea. Întotdeauna se întrebase ce simțise Stara pentru el după ruptură. Auzind asta, a simțit un atașament mai puternic față de ea ca niciodată. Știa acum că nu doar el se simțise așa. Nu se simțea la fel de nebun. Ceea ce aveau era, într-adevăr, real.

„Și nu am încetat niciodată să te visez”, a răspuns Reece.

Au ajuns în cele din urmă chiar pe vârful crestei muntelui și s-au oprit și au rămas acolo unul lângă altul, privind împreună peste Insulele Superioare. Din acest punct de observație puteau vedea pentru totdeauna, de-a lungul lanțului de insule până la ocean, ceața deasupra lui, valurile care se prăbușesc dedesubt, sutele de nave ale lui Gwendolyn aliniate de-a lungul țărmurilor stâncoase.

Au stat acolo în tăcere foarte mult timp, ținându-se de mână, savurând momentul. Savurând a fi împreună, în sfârșit, după toți acești ani și toți acești oameni și evenimente de viață care se străduiesc să-i țină depărtați.

„În sfârșit, suntem aici, împreună – și totuși, în mod ironic, acum ești cel mai legat, cu zilele nunții departe. Se pare că există întotdeauna ceva destinat să intervină între noi.”

„Și totuși sunt aici astăzi”, a răspuns Reece. „Poate că destinul ne spune altceva?”

Ea îi strânse strâns mâna, iar Reece o strânse pe a ei pe spate. În timp ce priveau afară, inima lui Reece bătea cu putere și s-a simțit mai confuz decât a fost vreodată în viața lui. Toate acestea au fost menite să fie? Era menit să se întâlnească cu Stara aici, să o vadă înainte de nunta lui, să-l împiedice să greșească și să se căsătorească cu altcineva? Destinul, după toți acești ani, a încercat să-i aducă împreună?

Reece nu se putea abține să nu simtă că așa era. Simțea că a dat peste ea dintr-o lovitură a sorții, poate pentru a-i oferi o ultimă șansă înainte de nuntă.

„Ceea ce adună destinele, niciun om nu poate sfărâma”, a spus Stara.

Cuvintele ei s-au aruncat în Reece în timp ce se uită în ochii lui, hipnotizându-l.

„Atât de multe evenimente din viața noastră au încercat să ne țină departe unul de celălalt”, a spus Stara. „Clanurile noastre. Patriele noastre. Un ocean. Timp…. Totuși, nimic nu a putut să ne țină unul de celălalt. Au trecut atâția ani, iar dragostea noastră rămâne la fel de puternică. Este o coincidență că ar trebui să mă vezi înainte de a te căsători? Soarta ne spune ceva. Nu este prea târziu.”

Reece se uită la ea, cu inima bătându-i cu putere. Ea se uită la el, ochii ei translucizi reflectând cerul deasupra și oceanul dedesubt, ținând atât de multă dragoste pentru el. Se simțea mai confuz ca niciodată și incapabil să gândească clar.

— Poate că ar trebui să anulez nunta, spuse el.

„Nu este pentru mine să vă spun”, a răspuns ea. „Trebuie să-ți cercetezi inima.”

„Chiar acum”, a spus el, „inima mea îmi spune că *tu* ești cel pe care îl iubesc. Tu ești cel pe care l-am iubit mereu.”

Ea se uită înapoi la el cu seriozitate.

„Nu am iubit niciodată pe altul”, a spus ea.

Reece nu se putea abține. Se aplecă, iar buzele lui le întâlniră pe ale ei. A simțit că lumea se topește în jurul lui, s-a simțit cufundat în dragoste în

timp ce ea îl săruta înapoi.

Ei au ținut sărutul până când nu au mai putut să respire, până când Reece și-a dat seama, în ciuda faptului că totul în interiorul lui a protestat altfel, că nu s-ar putea căsători cu alta decât Stara.

CAPITOLUL PATRU

Gwendolyn stătea pe un pod de aur. Strângându-i șina, se uită în jos peste margine și văzu sub ea un râu furibund. Rapidurile urlă de furie, ridicându-se tot mai sus în timp ce ea privea. Le simțea stropii chiar și de aici.

„Gwendolyn, iubirea mea.”

Gwen se întoarse să-l vadă pe Thorgrin stând pe malul îndepărtat, la vreo douăzeci de metri depărtare, zâmbind, întinzând o mână.

„Vino la mine”, a rugat el. "Traversează râul."

Ușurată să-l vadă, Gwen începu să meargă spre el – până când o altă voce o opri în loc.

— Mamă, se auzi o voce blândă.

Gwen se întoarse să vadă un băiat stând pe malul opus. Poate zece, era înalt, mândru, cu umeri largi, cu o bărbie nobilă, o falcă puternică și ochi cenușii strălucitori. Ca tatăl lui. Purta o armură frumoasă, strălucitoare, dintr-un material pe care ea nu-l recunoștea și avea în jurul curelei arme de războinic. Îi putea simți puterea chiar și de aici. O putere de neoprit.

„Mamă, am nevoie de tine”, a spus el.

Băiatul întinse o mână, iar Gwen porni spre el.

Gwen s-a oprit și s-a uitat înainte și înapoi între Thor și fiul ei, fiecare întinzându-și o mână, și s-a simțit sfâșiată, în conflict. Ea nu știa pe ce drum să meargă.

Deodată, în timp ce stătea acolo, podul s-a prăbușit sub ea.

Gwendolyn a țipat când a simțit că se aruncă în rapidurile de dedesubt.

Gwen a căzut în apa înghețată cu un șoc și s-a prăbușit și s-a întors prin apele furioase. Ea s-a înălțat, bâfâind după aer, și s-a uitat înapoi pentru a-și vedea fiul și soțul, stând pe țărmuri opuse, fiecare întinzându-și mâinile, fiecare având nevoie de ea.

„Thorgrin!” a strigat ea. Apoi: „Fiul meu!”

Gwen întinse mâna spre ei pe amândoi, țipând – dar curând simți că se prăbușește peste marginea unei cascade.

Gwen a țipat când i-a pierdut din vedere și a căzut la sute de metri spre stânci ascuțite de dedesubt.

Gwendolyn s-a trezit țipând.

Se uită de jur împrejur, acoperită de o sudoare rece, confuză, întrebându-se unde era.

Încet și-a dat seama că stătea întinsă într-un pat, într-o cameră întunecată a castelului, cu torțe pâlpâind de-a lungul pereților. Ea clipi de mai multe ori, încercând să înțeleagă ce se întâmplase, încă respirând greu. Încet, și-a dat seama că totul era doar un vis. Un vis oribil.

Ochii lui Gwen s-au adaptat și a zărit mai mulți însoțitori stând în picioare prin cameră. Ea le-a observat pe Illepra și Selese stând de o parte și de alta a ei, trecând cu comprese reci de-a lungul brațelor și picioarelor ei. Selese și-a șters ușor fruntea.

„Shhh”, a mângâiat Selese. — A fost doar un vis, doamnă.

Gwendolyn simți că o mână o strânge pe a ei și se uită în sus și inima i se ridică pentru a-l vedea pe Thorgrin. El a îngenuncheat lângă patul ei, ținându-i de mână, cu ochii aprinși de bucurie să o vadă trează.

„Iubirea mea”, a spus el. "Esti ok."

Gwendolyn clipi, încercând să-și dea seama unde era, de ce era în pat, ce făceau toți acești oameni aici. Apoi, deodată, în timp ce încerca să se miște, a simțit o durere îngrozitoare în stomac – și și-a amintit.

"Copilul meu!" strigă ea, brusc frenetică. "Unde este el? Băiatul trăiește?”

Gwen, disperată, studie fețele din jurul ei. Thor i-a strâns mâna ferm și a zâmbit larg, iar ea a știut că totul era în regulă. Și-a simțit întreaga viață liniștită de acel zâmbet.

„El trăiește, într-adevăr”, a răspuns Thor. "Multumesc lui Dumnezeu. Și lui Ralibar. Ralibar v-a zburat pe amândoi aici, la timp.

„Este perfect sănătos”, a adăugat Selese.

Dintr-o dată, un strigăt a izbucnit în aer, iar Gwendolyn s-a uitat în sus și a văzut-o pe Illepra făcând un pas înainte, ținând în brațe copilul care plângea strâns într-o pătură.

Inima lui Gwendolyn a fost inundată de uşurare şi a izbucnit în lacrimi. Ea a început să plângă isteric, plângând la vederea lui. Era atât de

uşurată, încât lacrimile de bucurie au cuprins-o. Copilul era viu. Era în viață. Au supraviețuit. Cumva, trecuseră prin acest coșmar teribil.

Nu se simțise mai recunoscătoare în viața ei.

Illepra se aplecă înainte și așeză copilul pe pieptul lui Gwen.

Gwendolyn se ridică și se uită în jos, examinându-l. Se simțea renaște la atingerea lui, greutatea lui în brațe, mirosul lui, felul în care arăta. Ea l-a legănat și l-a ținut strâns, totul înfășat în pături. Gwendolyn se simțea plină de valuri de dragoste pentru el, de recunoștință. Cu greu îi venea să creadă; a avut un copil.

În timp ce i-a fost așezat brațele, copilul a încetat brusc să plângă. A devenit foarte nemișcat și s-a întors, a deschis ochii și a privit-o drept.

Gwen a simțit o șoc de șoc năvălindu-i corpul în timp ce ochii lor se blocau. Copilul avea ochii lui Thor – ochi cenușii, strălucitori, care păreau să provină dintr-o altă dimensiune. S-au uitat fix prin ea. În timp ce se uită înapoi, Gwendolyn simți că l-ar fi cunoscut de altă dată. Tot timpul.

În acel moment, Gwen a simțit o legătură mai puternică cu el decât a avut-o cu oricine sau cu orice din viața ei. Ea l-a strâns strâns și a jurat că nu-l va lăsa niciodată să plece. Ar merge prin foc pentru el.

— Are trăsăturile tale, doamnă, i-a spus Thor, zâmbind în timp ce se apleca și se uita cu ea.

Gwen îi zâmbi înapoi, plângând, copleșită de emoție. Nu fusese niciodată atât de fericită în viața ei. Asta era tot ce și-a dorit vreodată, să fie aici cu Thorgrin și copilul lor.

„Are ochii tăi”, a răspuns Gwen.

„Tot ceea ce nu are încă este un nume”, a spus Thor.

— Poate că ar trebui să-i numim după tine, îi spuse Gwendolyn lui Thor.

Thor clătină din cap, neclintit.

"Nu. El este copilul mamei lui. El poartă trăsăturile tale. Un adevărat războinic ar trebui să poarte spiritul mamei sale și abilitățile tatălui său. Are nevoie de ambele pentru a-l servi bine. El va avea abilitățile mele. Și ar trebui să poarte numele tău.”

„Atunci ce propui?” ea a intrebat.

se gândi Thor.

„Numele lui ar trebui să sune ca al tău. Fiul lui Gwendolyn ar trebui să fie numit... Guwayne.”

Gwen a zâmbit. I-a plăcut instantaneu inelul.

— Guwayne, spuse ea. "Îmi place asta."

Gwen zâmbi larg în timp ce ținea copilul strâns.

— Guwayne, spuse ea către copil.

Guwayne se întoarse și deschise din nou ochii și, în timp ce se uită prin ea, ar fi putut jura că l-a văzut zâmbind. Ea știa că era prea tânăr pentru asta, dar a văzut o licărire de ceva și era sigură că el a aprobat numele.

Selese s-a aplecat în față și a aplicat un balsam pe buzele lui Gwen și i-a dat ceva de băut, un lichid gros și închis la culoare. Gwen s-a animat imediat. Simțea că se întoarce încet la sine.

„De cât timp sunt aici?” întrebă Gwen.

— Ai adormit de aproape două zile, doamnă, spuse Illepra. „Încă de la marea eclipsă.”

Gwen a închis ochii și și-a amintit. Totul s-a repezit înapoi la ea. Și-a amintit de eclipsa, de grindina, de cutremur. . . Nu văzuse niciodată așa ceva.

„Copilul nostru oferă semne grozave”, a spus Thor. „Întregul regat a fost martor la evenimente. Despre nașterea lui se vorbește deja, de departe.”

În timp ce Gwen îl strângea strâns pe băiat, a simțit o căldură răspândită prin ea și a simțit cât de special era el. Întregul trup îi furnică în timp ce îl ținea în brațe și știa că nu era un copil obișnuit. Se întreba ce fel de puteri curgeau în sângele lui.

Se uită la Thor, întrebându-se. A fost și băiatul ăsta un druid?

„Ai fost aici în tot acest timp?” îl întrebă ea pe Thor, realizând că el fusese alături de ea în tot acest timp și copleșit de recunoștință față de el.

„Am, doamna mea. Am venit imediat ce am auzit. În afară de aseară. Mi-am petrecut noaptea la Lacul Suferințelor. Roagă-te pentru vindecarea ta.”

Gwen a izbucnit din nou în lacrimi, incapabil să-și stăpânească emoțiile. Nu se simțise niciodată mai mulțumită în viața ei; ținerea în brațe a acestui copil a făcut-o să se simtă completă într-un mod pe care ea nu crezuse că este posibil.

În ciuda ei, Gwen a revenit la acel moment fatidic din Lumea Inferioară, la alegerea pe care fusese forțată să o facă. Ea a strâns mâna lui Thor și a ținut copilul strâns, dorindu-i pe amândoi aproape de ea, dorind ca amândoi să fie cu ea pentru totdeauna.

Cu toate acestea, știa că unul dintre ei va trebui să moară. Ea a plâns și a plâns.

„Ce este în neregulă, iubirea mea?” Întrebă Thor în cele din urmă.

Gwen clătină din cap, incapabil să-i spună.

„Nu vă faceți griji”, a spus el. „Mama ta încă trăiește. Dacă de asta plângi.”

Gwen și-a amintit brusc.

„Este grav bolnavă”, a adăugat Thor. „Dar încă mai este timp să o vezi.”

Gwen știa că trebuie.

— Trebuie să o văd, spuse ea. — Du-mă la ea acum.

— Ești sigură, doamnă? întrebă Selese.

„În starea ta, nu ar trebui să fii mutat”, a adăugat Illepra. „Nașterea ta a fost foarte anormală și trebuie să te recuperezi. Ești norocos că ești în viață.”

Gwen clătină din cap, neclintită.

„O voi vedea pe mama înainte să moară. Du-mă la ea. Acum."

CAPITOLUL CINCI

Godfrey stătea în centrul mesei lungi de lemn din sala de băut, cu câte o cană de bere în fiecare pumn, cântând cu grupul mare de MacGils și McClouds, trântind cănile pe masă cu ceilalți. Toți se legănau înainte și înapoi, trântind cănile pentru a puncta fiecare frază, bere revărsându-le peste dosul mâinii și pe masă. Dar lui Godfrey nu îi păsa. Era adânc în băutură, așa cum fusese în fiecare seară din această săptămână, și se simțea bine.

De o parte și de alta stăteau Akorth și Fulton și, în timp ce se uita unul în celălalt, își făcu satisfacție să vadă zeci de MacGil și McCloud în jurul mesei, foști inamici toți adunându-se pentru acest eveniment de băutură pe care îl organizase împreună. Lui Godfrey i-au trebuit câteva zile să pieptăneze Highlands pentru a ajunge la acest punct. La început, bărbații fuseseră precauți; dar când Godfrey a întins butoaiele de bere, apoi femeile, au început să vină.

Începuse cu doar câțiva bărbați, precauți unul față de celălalt, păstrându-se pe propriile părți ale salii. Dar când Godfrey a reușit să împacheteze sala de băut, cocoțată aici, pe acest vârf al Highlands, bărbații au început să se relaxeze, să interacționeze. Godfrey știa că nu era nimic ca momeala berii libere pentru a aduce oamenii împreună.

Ceea ce îi împinsese peste margine, îi făcuse ca niște frați, a fost atunci când Godfrey le prezentase pe femei. Godfrey chemase toate legăturile sale de pe ambele părți ale Highlands pentru a curăța bordelurile și le plătise generos pe toate femeile. Acum au umplut sala cu soldați, cei mai mulți așezați pe poala unui soldat, și toți oamenii au fost mulțumiți. Femeile bine plătite erau fericite, bărbații erau fericiți și întreaga sală a răsunat de bucurie și bucurie, în timp ce bărbații au încetat să se concentreze unii pe alții și s-au concentrat în schimb pe băutură și pe femei.

Pe măsură ce noaptea a trecut, Godfrey a început să audă discuții între anumiți MacGils și McClouds despre prietenii lor, făcându-și planuri

să plece împreună la patrulare. Era exact genul de legătură pe care sora lui îl trimisese aici, iar Godfrey se simțea mândru de el că făcuse asta. Se distrase și pe drum, cu obrajii rumeni de prea multă bere. Era ceva, îşi dădu seama, la această bere McCloud; era mai puternică pe această parte a Highlands-ului și se ducea direct la cap.

Godfrey știa că există multe modalități de a întări o armată, de a reuni oamenii și de a guverna. Politica era una; guvernul a fost altul; aplicarea legii a fost alta. Dar niciuna dintre acestea nu a ajuns la inimile oamenilor. Godfrey, cu toate greșelile sale, a știut să ajungă la omul de rând. El a *fost* omul comun. Deși ar putea avea nobilimea familiei regale, inima lui fusese întotdeauna cu masele. Avea o anumită înțelepciune, născută din străzi, pe care toți acei cavaleri în argint strălucitor nu ar avea-o niciodată. Erau deasupra tuturor. Și Godfrey i-a admirat pentru asta. Dar, și-a dat seama Godfrey, era și un anumit avantaj să fii sub toate. I-a oferit o perspectivă diferită asupra umanității – și uneori aveau nevoie de ambele perspective pentru a înțelege pe deplin oamenii. La urma urmei, cele mai mari greșeli pe care le făcuseră regii veniseră întotdeauna din faptul că nu erau în contact cu oamenii.

„Acești McCloud știu să bea”, a spus Akorth.

„Nu dezamăgește”, a adăugat Fulton, în timp ce încă două căni au fost alunecate pe masă în fața lor.

— Această băutură este prea tare, spuse Akorth, scoţând un eruct mare.

„Nu îmi este deloc dor de orașul nostru natal”, a adăugat Fulton.

Godfrey a fost împins în coaste și s-a uitat peste el și a văzut câțiva bărbați McCloud, legănându-se prea tare, râzând prea tare, beți în timp ce legănau femeile. Aceste McCloud, și-a dat seama Godfrey, erau mai aspre pe margini decât MacGil-urile. Soții MacGil erau duri, dar cei McCloud – era ceva în ei, ceva puțin necivilizat. În timp ce cerceta camera cu ochiul său expert, Godfrey i-a văzut pe McCloud ținându-și femeile puțin prea strâns, trântindu-și cănile puțin prea tare, dându-și coatele brusc. Era ceva la acești bărbați care îl ținea pe Godfrey pe cap, în ciuda tuturor zilelor pe care le petrecuse cu ei. Cumva, nu avea pe deplin încredere în acești oameni. Și cu cât petrecea mai mult timp cu ei, cu atât începea să înțeleagă mai mult de ce cele două clanuri erau separate. Se întreba dacă ar putea fi vreodată unul.

Băutura a atins apogeul, iar mai multe căni erau trecute, de două ori mai multe decât înainte, iar McCloud-ii nu încetineau, așa cum făceau de

obicei soldații în acest moment. În schimb, au băut și mai mult, mult prea mult. Godfrey, în ciuda lui, a început să se simtă puțin nervos.

„Crezi că bărbații pot bea vreodată prea mult?” l-a întrebat Godfrey pe Akorth.

se batjocoră Akorth.

„O întrebare sacrilegă!” a scapat el.

„Ce te-a pătruns?” întrebă Fulton.

Dar Godfrey a urmărit îndeaproape cum un McCloud, atât de beat încât abia putea să-l vadă, s-a împiedicat de un grup de colegi soldați, doborându-i într-un izbucnire.

Pentru o secundă, a fost o pauză, în timp ce camera se întoarse să se uite la grupul de soldați de pe podea.

Dar apoi soldații au sărit înapoi, țipând, râzând și aplauzând, iar spre ușurarea lui Godfrey, festivitățile au continuat.

— Ai zice că s-au săturat? întrebă Godfrey, începând să se întrebe dacă totul era o idee proastă.

Akorth îl privi în gol.

"Destul?" el a intrebat. „Există așa ceva?”

Godfrey a observat că el însuși își strica cuvintele și mintea lui nu era atât de ascuțită pe cât și-ar fi dorit. Totuși, începea să simtă că ceva se întoarce în cameră, de parcă ceva nu era așa cum ar trebui să fie. Era un pic prea mult, ca și cum camera și-ar fi pierdut orice simț al reținerii.

„Nu o atinge!” cineva a strigat brusc. "Ea este a mea!"

Tonul vocii era întunecat, periculos, tăind aerul și făcându-l pe Godfrey să se întoarcă.

În cealaltă parte a sălii, un soldat MacGil stătea, cu pieptul în afară, certându-se cu un McCloud; McCloud-ul întinse mâna și smulse o femeie de pe poala lui MacGil, înfășurându-i un braț în jurul taliei și strângând-o pe spate.

„Ea *era a* ta. Ea este a mea acum! Du-te și găsește altul!”

Expresia lui MacGil se întunecă și își scoase sabia. Sunetul distinctiv străbate camera, făcând fiecare cap să se întoarcă.

„Am spus că e a *mea* !” țipă el.

Fața lui era roșu aprins, părul măturat de sudoare și întreaga cameră era privită, nituită de tonul mortal.

Totul s-a oprit brusc și camera a devenit liniștită, în timp ce ambele părți ale camerei priveau, înghețate. McCloud, un bărbat mare, musculos, s-

a strâmbat, a luat-o pe femeie și a aruncat-o brusc în lateral. Ea a zburat în mulțime, împiedicându-se și căzând.

În mod clar lui McCloud nu-i păsa de femeie; acum era evident pentru toți că vărsarea de sânge era ceea ce își dorea cu adevărat, nu femeia.

McCloud și-a scos propria sabie și s-a înfruntat.

„Va fi viața ta pentru a ei!” spuse McCloud.

Soldații s-au dat înapoi din toate părțile, permițându-le o mică poiană să lupte, iar Godfrey i-a văzut pe toți încordându-se. Știa că trebuie să oprească asta înainte să se transforme într-un război cu drepturi depline.

Godfrey a sărit peste masă, strecurându-se pe căni de bere, a străbătut hol în fugă și a alergat în mijlocul poienii, între cei doi bărbați, întinzându-și palmele pentru a-i ține la distanță.

„Bărbați!” strigă el, mângâind cuvintele. A încercat să rămână concentrat, să-și facă mintea să gândească clar și a regretat sincer că a băut la fel de mult ca acum.

„Toți suntem bărbați aici!” el a strigat. „Toți suntem un singur popor! O singură armată! Nu e nevoie de luptă! Sunt o mulțime de femei care să meargă! Niciunul dintre voi nu a vrut să spună!”

Godfrey se întoarse către MacGil, iar MacGil rămase acolo, încruntat, ținând sabia în mână.

„Dacă își cere scuze, voi accepta”, a spus MacGil.

McCloud stătea acolo, confuz, apoi brusc expresia i s-a înmuiat și a izbucnit într-un zâmbet.

„Atunci îmi cer scuze!” strigă McCloud, întinzându-și mâna stângă.

Godfrey se dădu deoparte, iar MacGil-ul o luă cu prudență, dându-și mâna cei doi.

În timp ce făceau, totuși, deodată McCloud-ul strânse mâna lui MacGil, îl strânse strâns, își ridică sabia și îl înjunghie chiar în piept.

„Îmi cer scuze”, a adăugat el, „pentru că nu te-am ucis mai devreme! gunoaie MacGil!”

MacGil-ul căzu la pământ, moale, sângele curgând pe podea.

Mort.

Godfrey stătea acolo șocat. Era la doar un picior distanță de soldați și nu se putea abține să nu simtă că, cumva, totul era vina lui. Îl încurajase pe MacGil să-și lase garda jos; el era cel care încercase să negocieze armistițiul. Fusese trădat de acest McCloud, prost în fața tuturor oamenilor săi.

Godfrey nu gândea limpede și, alimentat de băutură, ceva din interiorul lui se rupse.

Într-o mișcare rapidă, Godfrey s-a aplecat, a smuls sabia mortului MacGil, a făcut un pas și a înjunghiat McCloud-ul în inimă.

McCloud se uită înapoi, cu ochii mari de șoc, apoi s-a prăbușit la pământ, mort, cu sabia încă înfiptă în piept.

Godfrey se uită în jos la propria lui mână însângerată și nu-i venea să creadă ce tocmai făcuse. Era prima dată când omorâse un bărbat corp la corp. Nu a știut niciodată că o are în el.

Godfrey nu plănuise să-l omoare; nici măcar nu se gândise bine. A fost o parte profundă a lui care l-a biruit, o parte care a cerut răzbunare pentru nedreptate.

Camera a intrat brusc în haos. Din toate părțile, bărbații țipau și s-au atacat între ei, înfuriați. Sunetele scoase de săbii umplură camera, iar Godfrey simți că Akorth îl împinge cu putere din cale, chiar înainte ca o sabie să-i rateze capul.

Un alt soldat – Godfrey nu-și amintea cine sau de ce – l-a apucat și l-a aruncat peste masa căptușită cu bere, iar ultimul lucru pe care și-l amintea Godfrey a fost alunecarea pe masa de lemn, cu capul izbindu-i fiecare cană de bere, până când în cele din urmă a aterizat pe podeaua, lovind cu capul și dorindu-și să fie oriunde în afară de aici.

CAPITOLUL ŞASE

Gwendolyn, în scaunul cu rotile, cu Guwayne în brațe, s-a pregătit în timp ce însoțitorii au deschis ușile și Thor a dus-o în camera de bolnav a mamei ei. Garda Reginei și-a plecat capetele și s-a făcut deoparte, Gwen strângând copilul mai strâns când au intrat în camera întunecată. Camera era tăcută, înăbușitoare, fără aer. Torțele pâlpâiau slab pe fiecare perete. Simțea moartea în aer.

Guwayne , gândi ea. *Guwayne. Guwayne.*

Ea a rostit numele în tăcere în capul ei, iar și iar pentru sine, încercând să se concentreze pe orice, în afară de mama ei pe moarte. După cum credea ea, numele i-a adus mângâiere, a umplut-o de căldură. *Guwayne* . Copilul minune. Ea iubea acest copil mai mult decât putea spune.

Gwen a vrut ca mama ei să-l vadă înainte de a muri. Ea dorea ca mama ei să fie mândră de ea și dorea binecuvântarea mamei ei. Trebuia să recunoască. În ciuda trecutului lor tulburat, Gwen dorea pace și rezoluție în relația lor înainte de a muri. Era într-o stare fragilă chiar acum, iar faptul că devenise mai aproape de mama ei în lunile trecute a făcut-o pe Gwen să se simtă și mai tulburată.

Gwen își simți inima încleștându-se când ușile se închiseră în urma ei. S-a uitat prin cameră și a văzut o duzină de însoțitori stând lângă mama ei, oameni din vechea gardă pe care i-a recunoscut, care obișnuiau să-și vegheze tatăl. Sala era plină de oameni. Era un paznic al morții. Lângă mama ei se afla, desigur, Hafold, servitorul ei cuminte până la capăt, stând de pază asupra ei, fără a lăsa pe nimeni să se apropie, așa cum a făcut-o toată viața.

În timp ce Thor o ducea pe Gwendolyn aproape de patul mamei sale, Gwen a vrut să se ridice, să se aplece asupra mamei ei, să o îmbrățișeze. Dar corpul ei încă o durea de durere și, în starea ei, nu putea.

În schimb, a întins mâna cu o mână și a ținut încheietura mamei sale. Era rece la atingere.

În timp ce făcea, mama ei, zăcând acolo inconștientă, deschise încet un ochi. Mama ei părea surprinsă și mulțumită la vederea lui Gwen și deschise încet ambii ochi și deschise gura să vorbească.

Ea a rostit cuvinte, dar au ieșit ca un gâfâit. Gwen nu o putea înțelege.

Mama ei și-a dres glasul și și-a fluturat mâna pentru Hafold.

Hafold se aplecă imediat, aplecându-și urechea aproape de gura Reginei.

"Da, doamna mea?" întrebă Hafold.

„Trimite pe toți afară. Vreau să fiu singur cu fiica mea și Thorgrin.”

Hafold s-a uitat scurt la Gwen, cu resentimente, apoi a răspuns: „Cum vrei, doamna mea”.

Hafold i-a adunat imediat pe toți și i-a condus afară pe ușă; apoi s-a întors și și-a luat poziția din nou lângă Regine.

— Singură, îi repetă regina lui Hafold, cu o privire plină de pricepere.

Hafold se uită în jos, surprins, apoi îi aruncă lui Gwen o privire geloasă și ieși năvalnic din cameră, închizând ușa ferm în urma ei.

Gwen stătea acolo cu Thor, uşurată că au plecat cu toţii. O pătură grea de moarte atârna în aer. Gwendolyn a simțit asta – mama ei nu avea să mai fie cu ea mult timp.

Mama ei a strâns mâna lui Gwen, iar Gwen a strâns-o pe a ei. Mama ei a zâmbit și o lacrimă i-a curmat pe obraz.

„Mă bucur să te văd”, a spus mama ei. A ieșit ca o șoaptă, doar audibilă.

Gwen a avut chef să plângă din nou și s-a străduit din răsputeri să fie puternică, să-și rețină lacrimile de dragul mamei ei. Cu toate acestea, nu se putea abține; lacrimile s-au revărsat deodată, iar ea a plâns și a plâns.

— Mamă, spuse ea. "Îmi pare rău. Îmi pare atât de, atât de rău. Pentru tot."

Gwen se simțea copleșită de durere că nu fuseseră mai apropiați în viață. Cei doi nu se înțeleseseră niciodată pe deplin. Personalitățile lor se ciocniseră întotdeauna și nu puteau vedea niciodată lucrurile la fel. Gwen i-a părut rău pentru relația lor, chiar dacă ea nu era de vină. Și-a dorit, privind în urmă, să existe ceva ce ar fi putut să spună sau să facă pentru a face totul diferit. Dar tocmai se aflau pe două părți ale spectrului cu totul în viața lor. Și se părea că niciun efort din partea lor nu ar putea schimba asta vreodată.

Erau doar două ființe umane foarte diferite, blocați în aceeași familie, blocați într-o relație mamă-fiică. Gwen nu a fost niciodată fiica pe care și-a dorit-o, iar Regina nu a fost niciodată mama pe care Gwen și-a dorit-o. Gwen se întreba de ce fuseseră meniți să fie împreună.

Regina dădu din cap și Gwen văzu că înțelegea.

„Eu sunt cel care îmi pare rău”, a răspuns ea. „Ești o fiică excepțională. Și o regină excepțională. O regină mult mai mare decât am fost vreodată. Și un conducător mult mai mare decât a fost chiar și tatăl tău. Ar fi mândru. Meritai o mamă mai bună decât mine.”

Gwen și-a spălat lacrimile.

„Ai fost o mamă bună.”

Mama ei clătină din cap.

„Am fost o regină bună. Și o soție devotată. Dar nu am fost o mamă bună. Nu pentru tine, cel puțin. Cred că am văzut prea multe despre mine în tine. Și asta m-a speriat.”

Gwen și-a strâns mâna, plângând, dorindu-și să poată petrece mai mult timp împreună, dorindu-și să poată vorbi așa mai devreme în viața lor. Acum că era regina, acum că amândoi erau mai mari și acum că avea un copil, Gwen și-a dorit mama aici. Ea a vrut să poată apela la ea ca consilier al ei. Totuși, în mod ironic, momentul în care și-a dorit cel mai mult în preajmă a fost momentul în care nu a putut-o avea.

„Mamă, vreau să-mi cunoști copilul. Fiul meu. Guwayne.”

Ochii Reginei s-au deschis larg de surprindere, iar ea și-a ridicat capul pe perne și a privit în jos și a văzut, pentru prima dată, pe Gwen ținând-o pe Guwayne în brațe.

Regina gâfâi și se ridică mai mult, apoi izbucni în plâns.

— O, Gwendolyn, spuse mama ei. „Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată.”

Întinse mâna și îl atinse pe Guwayne, punându-și vârful degetelor pe fruntea lui și, în timp ce făcea, plânse mai tare.

Mama ei se întoarse încet și se uită la Thor.

— Vei fi un tată bun, spuse ea. „Fostul meu soț te-a iubit. Am ajuns să înțeleg de ce. Am greșit cu tine. Iartă-mă. Mă bucur că ești cu Gwendolyn.”

Thor dădu solemn din cap, întinse mâna și apucă umărul Reginei în timp ce ea întindea mâna spre el.

„Nu există nimic de iertat”, a spus el.

Regina se întoarse și se uită la Gwendolyn, iar ochii i se întăriră; Gwen a văzut ceva în interiorul lor mișcându-se, a văzut-o pe fosta regină dură revenind la viață.

„Acum te confrunți cu multe încercări”, a spus mama ei. „Le-am urmărit pe toate. Încă mai am oamenii mei peste tot. Mi-e teamă pentru tine.”

Gwendolyn îi bătu mâna.

„Mamă, nu te deranja cu asta acum. Nu este momentul pentru afaceri de stat.”

Mama ei clătină din cap.

„Este *întotdeauna* timpul pentru treburile statului. Și acum mai ales. Înmormântările, nu uitați, sunt treburi de stat. Nu sunt evenimente de familie; sunt politice.”

Mama ei a tușit îndelung, apoi a respirat adânc.

— Nu am mult timp, așa că ascultă-mi cuvintele, spuse ea, cu vocea mai slabă. „Ia-le la inimă. Chiar dacă nu vrei să-i auzi.”

Gwen se aplecă mai aproape și dădu solemn din cap.

— Orice, mamă.

„Nu ai încredere în Tirus. El te va trăda. Nu ai încredere în oamenii lui. Acei MacGils, ei nu suntem noi. Ei sunt noi doar cu numele. Nu uita asta."

Mama ei șuieră, încercând să-și tragă răsuflarea.

„Nici să nu ai încredere în McClouds. Nu vă imaginați că puteți face pace.”

Mama ei șuieră, iar Gwen se gândi la asta, încercând să-i înțeleagă sensul mai profund.

„Păstrează-ți armata puternică și apărarea mai puternică. Cu cât îți dai seama că pacea este o iluzie, cu atât vei asigura mai multă pace.”

Mama ei șuieră din nou, pentru o lungă perioadă de timp, închizând ochii și lui Gwen i-a frânt inima să vadă ce efort era pentru ea.

Pe de o parte, Gwen s-a gândit că poate acestea erau doar cuvintele unei regine pe moarte, care era obosită de prea mult timp; totuși, pe de altă parte, ea nu se putea abține să nu admită că există o oarecare înțelepciune în ele, poate o înțelepciune pe care ea însăși nu voia să o recunoască.

Mama ei a deschis din nou ochii.

— Sora ta, Luanda, șopti ea. „O vreau la înmormântarea mea. Ea este fiica mea. Primul meu născut.”

Gwendolyn respiră, surprinsă.

„A făcut lucruri groaznice, meritând exilul. Dar permite-i acest har, doar o singură dată. Când m-au băgat în pământ, o vreau acolo. Nu refuza cererea unei mame pe moarte.”

Gwendolyn oftă, sfâşiată. Voia să-i facă pe plac mamei ei. Cu toate acestea, nu voia să-i permită Luandei înapoi, nu după ceea ce făcuse.

— Promite-mi, spuse mama ei, strângând ferm mâna lui Gwen. „*Promite-mi* .”

În cele din urmă, Gwendolyn dădu din cap, realizând că nu putea spune nu.

— Îți promit, mamă.

Mama ei a oftat și a dat din cap, satisfăcută, apoi s-a lăsat pe spate în pernă.

— Mamă, spuse Gwen, dresindu-și glasul. „Vreau să-i oferi copilului meu o binecuvântare.”

Mama ei a deschis ochii slab și s-a uitat la ea, apoi i-a închis și a clătinat încet din cap.

„Copilul acela are deja toate binecuvântările pe care un copil și-ar putea dori. El are binecuvântarea mea – dar nu are nevoie de ea. Vei ajunge să vezi, fiica mea, că copilul tău este mult mai puternic decât tine sau Thorgrin sau oricine a mai venit sau va veni de atunci. Totul a fost profețit, cu ani în urmă.”

Mama ei a șuierat mult timp și tocmai când Gwen a crezut că a terminat, tocmai când se pregătea să plece, mama ei și-a deschis ochii pentru ultima oară.

„Nu uita ce te-a învățat tatăl tău”, a spus ea, cu vocea ei atât de slabă încât abia putea vorbi. „Uneori un regat este cel mai în pace când este în război.”

CAPITOLUL ŞAPTE

Steffen a coborât în galop pe drumul prăfuit, îndreptându-se spre est de la Curtea Regelui, așa cum fusese de zile întregi, urmat de o duzină de membri ai gărzii Reginei. Onorat că Regina îl înzestrase cu această misiune și hotărâse să o îndeplinească, Steffen călărea din oraș în oraș, însoțit de o caravană de trăsuri regale, fiecare încărcată cu aur și argint, monedă regală, materiale de construcție, porumb, cereale, grâu și diverse provizii și materiale de construcție de tot felul. Regina era hotărâtă să aducă ajutor în toate satele mici ale Inelului, să le ajute și pe ele să se reconstruiască, iar în Steffen găsise un misionar hotărât.

Steffen vizitase deja multe sate, împrăștiase vagoane pline cu provizii în numele Reginei, alocându-le cu grijă și precis satelor și familiilor cele mai nevoiașe. Era mândru să vadă bucuria de pe fețele lor, în timp ce împărțise provizii și alocase forță de muncă pentru a ajuta la reconstruirea satelor din periferia Curții Regelui. Câte un sat, în numele lui Gwendolyn, Steffen a ajutat la restabilirea credinței în puterea Reginei, puterea de reconstrucție a Inelului. Pentru prima dată în viața lui, oamenii au privit dincolo de aspectul lui, oamenii l-au tratat cu respect, ca pe o persoană obișnuită. Îi plăcea sentimentul. Oamenii începeau să-și dea seama că nici ei nu au fost uitați sub această regină, iar Steffen a fost încântată că a contribuit la răspândirea dragostei și devotamentului lor față de ea. Nu era nimic din ce-și dorea mai mult.

După cum voia soarta, traseul pe care îl trasase Regina îl ducea pe Steffen, după multe sate, în propriul său sat, în locul în care a crescut. Steffen a simțit un sentiment de groază, o groapă în stomac, când și-a dat seama că propriul său sat era următorul pe listă. Voia să se întoarcă, să facă orice pentru a o evita.

Dar știa că nu poate. Îi făgăduise lui Gwendolyn să-și îndeplinească datoria, iar onoarea lui era în joc – chiar dacă aceasta presupunea să se întoarcă în același loc în care îi ocupa coșmarurile. Era locul în care se aflau

toți oamenii pe care îi cunoscuse în timp ce era crescut, oamenii cărora le făcuse mare plăcere să-l chinuie, să-și bată joc de felul în care era modelat. Oamenii care îl făcuseră să se simtă profund rușinați de el însuși. Odată plecat, a jurat să nu se mai întoarcă niciodată, să nu-și mai privească niciodată familia. Acum, în mod ironic, misiunea lui l-a condus aici, cerându-i să aloce pentru ei orice resurse de care ar putea avea nevoie în numele Reginei. Destinele fuseseră prea crude.

Steffen a urcat pe un deal și a văzut pentru prima dată orașul său. Stomacul i-a căzut. Doar văzând asta, deja se gândea mai puțin la sine. Începea să scadă, să se târască înăuntru și era un sentiment pe care îl ura. Se simțea atât de bine, mai bine decât se simțise vreodată în viața lui, mai ales având în vedere noua sa funcție, anturajul său, răspunsul lui către Regina însăși. Dar acum, văzând acest loc, s-a repezit înapoi așa cum obișnuiau oamenii să-l percepă. Ura sentimentul.

Acești oameni mai erau aici? el s-a intrebat. Au fost ei la fel de cruzi ca întotdeauna? El a sperat că nu.

Dacă Steffen se întâlnește cu familia lui aici, ce le-ar spune? Ce i-ar spune? Când au văzut stația pe care o atinsese, ar fi mândri? El a atins o poziție și un rang mai înalt decât oricine din familia lui sau din satul său, a atins vreodată. A fost unul dintre cei mai înalți consilieri ai Reginei, membru al consiliului regal interior. Ar fi uimiți să audă ce a realizat el. În cele din urmă, ar trebui să recunoască că au greșit tot timpul în privința lui. Că nu era lipsit de valoare până la urmă.

Steffen spera că, poate, așa va merge. Poate că, în cele din urmă, familia lui l-ar admira și va obține o oarecare justificare în rândul oamenilor săi.

Steffen și caravana sa regală s-au apropiat de porțile orășelului, iar Steffen le-a îndrumat pe toți să se oprească.

Steffen s-a întors și și-a înfruntat oamenii, o duzină de paznici ai reginei, care se uitau cu toții la el pentru a căuta direcție.

— Mă vei aștepta aici, strigă Steffen. „În afara porților orașului. Nu vreau ca oamenii mei să te vadă încă. Vreau să le înfrunt singur.”

„Da, comandantul nostru”, au răspuns ei.

Steffen descălecă, dorind să meargă tot restul drumului, să intre pe jos în oraș. Nu voia ca familia lui să-și vadă calul regal sau vreunul din anturajul său regal. Voia să vadă cum vor reacționa ei la el așa cum era, fără

să-și vadă postul sau gradul. Și-a scos chiar și marcajele regale de pe hainele sale noi, dezbrăcându-le și lăsându-le în șa.

Steffen trecu pe lângă porți și intră în satul mic și urât de care își amintea, mirosea a câini sălbatici, a găinilor care alergau liberi pe străzi, a bătrânelor și a copiilor urmărindu-i. Trecu pe lângă rânduri și rânduri de căsuțe, câteva din piatră, dar majoritatea din paie. Străzile de aici erau în stare proastă, pline de găuri și deșeuri animale.

Nimic nu se schimbase. După toți acești ani, nimic nu se schimbase.

Steffen ajunse în sfârşit la capătul străzii, coti la stânga şi i s-a încleştat stomacul când a văzut casa tatălui său. Arăta la fel ca întotdeauna, o căsuță mică din lemn, cu un acoperiș înclinat și o ușă strâmbă. Magazinul din spate era locul în care Steffen fusese pus să doarmă. Vederea lui l-a făcut să-și dorească să-l distrugă.

Steffen se apropie de ușa din față, care era deschisă, stătea la intrare și se uită înăuntru.

I s-a tăiat respirația când și-a văzut toată familia acolo: tatăl și mama lui, toți frații și surorile lui, toți înghesuiți în acea căsuță mică, așa cum fuseseră întotdeauna. Toți s-au adunat în jurul mesei, ca întotdeauna, luptându-se pentru resturi, râzând între ei. Cu toate acestea, nu râsese niciodată cu Steffen. Doar *la* el.

Toți păreau mai bătrâni, dar în rest, la fel. I-a privit pe toți cu mirare. Oare chiar venise de la acești oameni?

Mama lui Steffen a fost prima care l-a văzut. Ea s-a întors și, văzându-l, a gâfâit, a lăsat farfuria, zdrobindu-l pe podea.

Tatăl lui se întoarse apoi, apoi toți ceilalți, cu toții uitându-se înapoi, șocați să-l revadă. Fiecare avea o expresie neplăcută, de parcă ar fi sosit un oaspete nedorit.

„Deci”, a spus tatăl său încet, încruntându-se, întorcându-se în jurul mesei spre el, ștergându-și grăsimea de pe mâini cu un șervețel într-un mod amenințător, „te-ai întors până la urmă”.

Steffen și-a amintit că tatăl său obișnuia să lege șervețelul său într-un nod, să-l ude și să-l biciuie cu el.

"Ce s-a întâmplat?" a adăugat tatăl său, cu un zâmbet sinistru pe buze. „Nu ai putut să ajungi în orașul mare?”

„El a crezut că este prea bun pentru noi. Și acum trebuie să vină în fugă înapoi acasă ca un câine!” strigă unul dintre frații săi.

"Ca un caine!" repetă una dintre surorile sale.

Steffen clocotea, respira greu – dar se forța să-și țină limba, să nu se aplece la nivelul lor. Până la urmă, acești oameni erau provinciali, plini de prejudecăți, rezultatul unei vieți petrecute încuiate într-un orășel; el, totuși, văzuse lumea și ajunsese să cunoască mai bine.

Frații lui – într-adevăr, toți cei din cameră – râdeau de el în căsuța mică.

Singura care nu râdea, uitându-se la el, cu ochii mari, era mama lui. Se întrebă dacă poate ea era singura răscumpărabilă. Se întrebă dacă poate că ar fi bucuroasă să-l vadă.

Dar ea doar a clătinat încet din cap.

— O, Steffen, spuse ea, nu ar fi trebuit să te întorci aici. Nu faci parte din această familie."

Cuvintele ei, rostite atât de calm, fără răutate, l-au rănit pe Steffen mai ales.

„Nu a fost niciodată", a spus tatăl său. „Este o fiară. Ce cauți aici, băiete? Te întorci pentru mai multe resturi?"

Steffen nu răspunse. Nu avea darul vorbirii, al replicilor pline de spirit, cu gânduri rapide, și cu siguranță nu într-o situație emoțională ca aceasta. Era atât de agitat, încât cu greu putea să formeze cuvinte. Erau atât de multe lucruri pe care voia să le spună tuturor. Dar nu i-au venit cuvinte.

Așa că, în schimb, a rămas acolo, clocotind, tăcut.

"Ti-a mancat pisica limba?" a batjocorit tatăl său. „Atunci din calea mea. Îmi pierzi timpul. Aceasta este ziua noastră cea mare și nu o vei strica pentru noi."

Tatăl său l-a împins pe Steffen din drum în timp ce trecea în grabă pe lângă el, ieșind din prag, privind în ambele părți. Întreaga familie a așteptat și a privit, până când tatăl său a revenit, mârâind, dezamăgit.

„Au venit încă?" a întrebat mama cu speranţă.

A scuturat din cap.

„Nu știu unde ar putea fi", a spus tatăl său.

Apoi se întoarse spre Steffen, furios, devenind roșu aprins.

„Ieși pe ușă", a lătrat el. „Așteptăm un om foarte important, iar tu blochezi drumul. O vei strica, nu-i așa, așa cum ai stricat întotdeauna totul? Ce timp ai, ca să apară într-un moment ca acesta. Comandantul reginei va sosi aici în orice moment, pentru a distribui alimente și provizii în satul nostru. Acesta este momentul nostru să-i facem o petiție. Și uită-te la tine,

rânji tatăl lui, stând acolo, blocându-ne ușa. O singură vedere la tine și el va trece peste casa noastră. Ar crede că suntem o casă de ciudați."

Frații și surorile lui au izbucnit în râs.

„O casă a ciudaților!" răsună unul dintre ei.

Steffen stătea acolo, devenind el însuși roșu aprins, uitându-se înapoi la tatăl său, care îl înfrunta, încruntat.

Steffen, prea tulburat pentru a răspunde, s-a întors încet cu spatele, a clătinat din cap și a ieșit pe ușă.

Steffen a ieșit în stradă și, în timp ce făcea, le-a făcut semn oamenilor săi.

Deodată, zeci de trăsuri regale strălucitoare au apărut, alergând prin sat.

"Ei vin!" țipă tatăl lui Steffen.

Întreaga familie a lui Steffen s-a repezit, alergând pe lângă Steffen, stând acolo, aliniat, cu gura căscată la vagoane, la garda regală.

Garda regală se întoarse cu toții și se uită la Steffen.

„Stăpâne", a spus unul dintre ei, „să distribuim aici sau să continuăm?"

Steffen stătea acolo, cu mâinile pe șolduri, și se uită înapoi la familia lui.

Întreaga lui familie s-a întors și, șocată dincolo de cuvinte, s-a uitat la Steffen. Se uitau încoace și înapoi între Steffen și garda regală, complet uluiți, de parcă incapabili să înțeleagă ceea ce vedeau.

Steffen a mers încet, a urcat pe calul său regal și s-a așezat înaintea tuturor celorlalți, stând în șaua lui de aur și argint, privind familia lui de sus.

„ *Stăpânul meu* ?" răsună tatăl său. „Este un fel de glumă bolnavă? *Tu?* Comandantul regal?"

Steffen doar stătea acolo, privind în jos pe tatăl său și clătină din cap.

— Așa este, tată, răspunse Steffen. „Eu sunt comandantul regal".

„Nu se poate", a spus tatăl său. „Nu se poate. Cum ar putea fi aleasă o fiară în garda Reginei?

Deodată, doi paznici regali au descălecat, și-au scos săbiile și s-au repezit spre tatăl său. Îi țineau cu fermitate vârfurile săbiilor de gât, apăsând suficient de tare încât tatăl său deschise ochii larg de frică.

„A insulta omul Reginei înseamnă a insulta însăși Regina", a mârâit unul dintre bărbați către tatăl lui Steffen.

Tatăl lui a înghițit, îngrozit.

„Stăpâne, îl punem în închisoare pe acest om?” îl întrebă celălalt pe Steffen.

Steffen și-a cercetat familia, a văzut șocul pe toate fețele lor și a dezbătut.

„Steffen!” Mama lui s-a repezit înainte, strângându-i picioarele, implorând. "Vă rog! Nu-l întemnița pe tatăl tău! Și vă rog, dați-ne provizii. Avem nevoie de ei!”

„Ne sunteți dator!” se răsti tatăl lui. „Pentru tot ce ți-am dat, toată viața ta. Ne ești dator.”

"Vă rog!" a implorat mama lui. „Nu aveam idee. Habar n-aveam cine ai devenit! Te rog, nu-ți face rău tatălui tău!”

S-a lăsat în genunchi și a început să plângă.

Steffen doar a clătinat din cap la acești oameni mincinoși, înșelători, fără onoare, oameni care nu fuseseră decât cruzi cu el toată viața. Acum că și-au dat seama că era cineva, au vrut ceva de la el.

Steffen a decis că nici măcar nu merită un răspuns din partea lui.

Și-a dat seama de altceva: toată viața își ținuse familia pe un piedestal. De parcă erau cei mari, erau cei perfecți, cei de succes, cei pe care și-a dorit să devină. Dar acum și-a dat seama că contrariul era adevărat. Totul, întreaga lui educație, fusese o mare amăgire. Aceștia erau doar oameni patetici. În ciuda formei sale, el era deasupra tuturor. Pentru prima dată, și-a dat seama că.

S-a uitat în jos la tatăl său, cu vârful sabiei, și o parte din el a vrut să-l rănească. Dar o altă parte a lui și-a dat seama de un ultim lucru: nici ei nu meritau răzbunarea lui. Ar trebui să fie cineva pentru a merita asta. Și nu erau nimeni.

Se întoarse către oamenii săi.

„Cred că acest sat se va descurca bine de unul singur”, a spus el.

Și-a dat calul cu piciorul și, într-un nor mare de praf, toți au plecat din oraș, Steffen hotărât să nu se mai întoarcă niciodată în acest loc.

CAPITOLUL OPT

Însoțitorii au deschis ușile vechi de stejar, iar Reece s-a grăbit să iasă din vremea urâtă, udă de vântul și ploaia puternică a Insulelor Superioare, și a intrat în refugiul uscat al fortului lui Srog. A fost imediat ușurat că s-a uscat când ușile s-au trântit în spatele lui, ștergându-și apa de pe păr și de pe față, și și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Srog grăbindu-se să-l îmbrățișeze.

Reece îl îmbrățișă înapoi. Întotdeauna avusese un loc cald pentru acest mare războinic și conducător, acest om care a condus atât de bine Silezia, care fusese loial tatălui lui Reece și chiar mai loial surorii lui. Văzându-l pe Srog, cu barba lui înțepenită, umerii largi și zâmbetul prietenos, i-a adus în minte amintiri despre tatăl său, despre vechea gardă.

Srog se lăsă pe spate și strânse o mână puternică pe umărul lui Reece.

— Semeni prea mult cu tatăl tău pe măsură ce îmbătrânești, spuse el cu căldură.

Reece zâmbi.

„Sper că este un lucru bun.”

— Într-adevăr, a răspuns Srog. „Nu a existat un om mai bun. Aș fi trecut prin foc pentru el.”

Srog se întoarse și îl conduse pe Reece prin hol, toți oamenii săi căzând în spatele lor, în timp ce își făceau drum prin fort.

„Ești o față foarte binevenită pe care să o vezi aici în acest loc mizerabil”, a spus Srog. „Sunt recunoscător surorii tale că te-a trimis.”

„Se pare că am ales o zi proastă pentru a vizita”, a spus Reece în timp ce treceau pe lângă o fereastră în aer liber, ploaia zdrobind la câțiva metri distanță.

Srog zâmbi.

„Fiecare zi este o zi proastă aici”, a răspuns el. „Cu toate acestea, se poate schimba și cu un ban. Se spune că Insulele Superioare experimentează

toate cele patru anotimpuri într-o singură zi – și am ajuns să văd că este adevărat.”

Reece se uită afară, la o curte mică, goală a castelului, populată cu o mână de clădiri antice din piatră, gri, străvechi, care păreau să se amestece în ploaie. Puțini oameni erau afară, iar cei care erau lăsați capul în jos împotriva vântului și se grăbeau dintr-un loc în altul. Această insula părea a fi un loc singuratic și pustiu.

„Unde sunt toți oamenii?” întrebă Reece.

Srog oftă.

„Upper Islanders stau în casă. Ei țin pentru ei înșiși. Sunt răspândite. Acest loc nu este ca Silezia sau Curtea Regelui. Aici, ei trăiesc pe toată insula. Ei nu se adună în orașe. Sunt un popor ciudat, izolat. Încăpăţânat şi întărit – ca vremea.”

Srog l-a condus pe Reece pe un coridor și au făcut un colț și au intrat în Sala Mare.

În sală stăteau o duzină de oameni ai lui Srog, soldați cu cizmele și armura în picioare, așezați posomorâți în jurul unei mese lângă un foc. Câinii dormeau în jurul focului, iar bărbații mâncau bucăți de carne și aruncau resturile câinilor. Au ridicat privirea spre Reece și au mormăit.

Srog îl conduse pe Reece la foc. Reece și-a frecat mâinile în fața flăcărilor, recunoscător pentru căldură.

— Știu că nu ai mult timp înainte să plece nava ta, spuse Srog. — Dar am vrut măcar să te trimit cu ceva căldură și haine uscate.

Un însoțitor s-a apropiat și i-a întins lui Reece un set de haine uscate și poștă, exact de mărimea lui. Reece se uită la Srog cu surprindere și recunoștință în timp ce își desprindea hainele ude și le înlocuia cu acestea.

Srog zâmbi. „Noi ne tratăm bine aici”, a spus el. „M-am gândit că vei avea nevoie, având în vedere locul ăsta.”

— Mulțumesc, spuse Reece, simțindu-se deja mult mai cald. „Nu am avut mai multă nevoie niciodată.” Îi era teamă să navigheze înapoi în haine ude și de asta avea exact nevoie.

Srog începu să vorbească politică, un monolog lung, iar Reece dădu politicos din cap, prefăcându-se că ascultă. Dar în adâncul sufletului, Reece era distrasă. Era încă copleșit de gânduri la Stara și nu o putea scutura din minte. Nu se putea opri să se gândească la întâlnirea lor și de fiecare dată când se gândea la ea, inima îi tremura de emoție.

De asemenea, nu se putea opri să se gândească, cu groază, la sarcina care îi avea în față pe continent, de a-i spune lui Selese – și tuturor celorlalți – că nunta era oprită. Nu voia să o rănească. Dar nu a văzut ce alegere avea.

„Reece?” repetă Srog.

Reece clipi și se uită la el.

"M-ai auzit?" întrebă Srog.

— Îmi pare rău, spuse Reece. "Ce a fost asta?"

„Am spus, înțeleg că sora ta a primit trimiterile mele?” întrebă Srog.

Reece dădu din cap, încercând să se concentreze.

— Într-adevăr, răspunse Reece. „De aceea m-a trimis aici. Ea mi-a cerut să vă verific cu tine, să aud direct ce se întâmplă.”

Srog oftă, privind în flăcări.

„Am fost aici acum șase luni,” a spus el, „și pot să vă spun că locuitorii Insulei de Sus nu sunt ca noi. Sunt MacGils doar cu numele. Le lipsesc calitățile tatălui tău. Ei nu sunt doar încăpățânați – nu trebuie să aveți încredere în ei. Ei sabotează zilnic navele Reginei; de fapt, ei sabotează tot ce facem aici. Ei nu ne vor aici. Ei nu vor nicio parte a continentului – cu excepția cazului în care o invadează, desigur. A trăi în armonie, am concluzionat, pur și simplu nu este felul lor.”

Srog oftă.

„Ne pierdem timpul aici. Sora ta ar trebui să se retragă. Lăsați-i în soarta lor.”

Reece dădu din cap, ascultând, frecându-și mâinile în fața focului, când deodată, soarele s-a eliberat de nori, iar vremea întunecată și umedă s-a transformat într-o zi de vară senină și strălucitoare. Se auzi un claxon îndepărtat.

„Nava ta!” strigă Srog. "Trebuie sa mergem. Trebuie să pornești înainte de a se întoarce vremea. Te voi descurca.”

Srog îl conduse pe Reece pe o ușă laterală din fort, iar Reece rămase uimit în timp ce miji ochii în lumina strălucitoare a soarelui. Parcă s-a întors din nou ziua perfectă de vară.

Reece și Srog au mers repede, unul lângă celălalt, urmați de câțiva dintre oamenii lui Srog, cu stâncile scrâșnind sub cizme, în timp ce navigau pe dealuri și își croiau drum pe poteci întortocheate spre țărmul îndepărtat de dedesubt. Trecură pe lângă bolovani cenușii și dealuri căptușite cu stânci și stânci presărate cu capre care se agățau de dealuri și mestecau buruienile.

În timp ce se apropiau de țărm, în jurul lor, clopotele răsunau din apă, avertizând navele că se ridica ceața.

„Pot să văd direct condițiile cu care aveți de-a face”, a spus în cele din urmă Reece în timp ce mergeau. „Nu sunt ușoare. Sunt sigur că ai ținut lucrurile împreună mult mai mult decât ar fi făcut alții. Te-ai descurcat bine aici. Voi fi sigur că îi voi spune Reginei.”

Srog dădu înapoi în semn de apreciere.

„Apreciez că spui asta”, a spus el.

„Care este sursa nemulțumirii acestui popor?” întrebă Reece. „La urma urmei, sunt liberi. Nu vrem să le facem rău – de fapt, le aducem provizii și protecție.”

Srog clătină din cap.

„Nu se vor odihni până când Tirus va fi eliberat. Ei consideră că este o rușine personală pentru ei că liderul lor este închis”.

„Cu toate acestea, au noroc că stă doar în închisoare și nu a fost executat pentru trădările sale.”

Srog dădu din cap.

"Adevărat. Dar acești oameni nu înțeleg asta.”

— Și dacă l-am elibera? întrebă Reece. „Asta i-ar pune în pace?”

Srog clătină din cap.

"Mă îndoiesc de asta. Cred că asta i-ar încuraja doar pentru o altă nemulțumire.”

„Atunci ce e de făcut?” întrebă Reece.

Srog oftă.

„Abandonează acest loc”, a spus el. „Și cât mai repede posibil. Nu-mi place ce văd. Simt că se agită o revoltă.”

„Cu toate acestea, îi depășim cu mult în număr de oameni și nave.”

Srog clătină din cap.

„Aceasta este doar o iluzie”, a spus el. „Sunt bine organizați. Suntem pe terenul lor. Au un milion de moduri subtile de sabotaj pe care nu le putem anticipa. Stăm aici într-o vizuină de șerpi.”

— Totuși, nu Matus, spuse Reece.

„Adevărat”, a răspuns Srog. „Dar el este singurul.”

Mai este unul, se gândi Reece. Stara. Dar și-a ținut gândurile aproape de el. Auzind toate acestea l-a făcut să vrea să o salveze pe Stara, să o scoată din acest loc cât mai repede posibil. El a jurat că o va face. Dar mai

întâi trebuia să navigheze înapoi și să-și rezolve treburile. Apoi s-ar putea întoarce după ea.

Când păși pe nisip, Reece ridică privirea și văzu nava în fața lui, oamenii lui așteptând.

Se opri înaintea ei, iar Srog se întoarse spre el și îl strânse cu căldură de umăr.

„Voi împărtăși toate acestea cu Gwendolyn”, a spus Reece. „Îi voi spune preocupările tale. Cu toate acestea, știu că este hotărâtă cu aceste insule. Ea le vede ca parte a unei strategii mai mari pentru Inel. Deocamdată, cel puțin, trebuie să păstrați armonia aici. Tot ce este nevoie. De ce ai nevoie? Mai multe nave? Mai mulți bărbați?”

Srog clătină din cap.

„Toți oamenii și navele din lume nu-i vor schimba pe acești locuitori ai Insulelor Superioare. Singurul lucru care vrea este tăișul sabiei.”

Reece se uită în urmă, îngrozită.

„Gwendolyn nu va măcelări niciodată inocenți”, a spus Reece.

„Știu asta”, a răspuns Srog. „De aceea, bănuiesc, mulți dintre oamenii noștri vor muri.”

CAPITOLUL NOUĂ

Stara stătea pe parapetele fortului mamei sale, o cetate pătrată de piatră la fel de veche ca insula, locul în care locuise Stara încă de când murise mama ei. Stara se îndreptă spre margine, recunoscătoare că soarele se eliberase în sfârșit în această zi dramatică și se uită la orizont, cu o vizibilitate neobișnuit de frumoasă, și a privit nava lui Reece plecând în depărtare. Ea îi urmărea nava despărțindu-se de flotă, urmări cât de mult a putut, în timp ce barca lui plutea spre orizont, fiecare val care scăpa ducându-l din ce în ce mai departe de ea.

Putea să urmărească nava lui Reece toată ziua, știind că el era pe ea. Ea nu suporta să vadă cum merge. Avea impresia că o parte din inima ei, o parte din ea însăși, părăsește insula.

În cele din urmă, după toți acești ani petrecuți pe această insulă singuratică, îngrozitoare și sterilă, Stara se simțea copleșită de bucurie. Întâlnirea ei cu Reece o făcuse să se simtă din nou vie. Restabilise un gol în ea pe care nici măcar nu-și dăduse seama că o roadase în toți acești ani. Acum că știa că Reece va anula nunta, că se va întoarce pentru ea, că cei doi se vor căsători, în sfârșit împreună pentru totdeauna, Stara a simțit că totul va fi bine pe lume. Toată mizeria cu care suportase în viața ei ar merita.

Desigur, trebuia să recunoască, era o mică parte din ea care i se părea rău pentru Selese. Stara nu a vrut niciodată să rănească sentimentele nimănui. Totuși, în același timp, Stara a simțit și că viața ei este în joc, viitorul ei, soțul ei – și, de asemenea, a simțit că este doar corect. La urma urmei, ea, Stara, o cunoștea pe Reece toată viața, de când erau copii. Ea fusese prima și singura dragoste a lui Reece. Această nouă fată, Selese, abia o cunoștea pe Reece și doar pentru o perioadă scurtă de timp. Cu siguranță nu l-ar putea cunoaște așa cum a făcut Stara.

Selese, își imagina Stara, în cele din urmă va trece peste asta și va găsi pe altcineva. Dar Stara, dacă l-ar pierde, nu ar trece niciodată peste asta. Reece era viața ei. Destinul ei. Erau menite să fie, fuseseră toată viața.

Reece a fost prima omul ei și, dacă ceva, așa cum a văzut ea, Selese îl lua de la ea, și nu invers. Stara își lua înapoi doar ceea ce îi aparținea de drept.

Oricum, Stara nu ar fi putut lua o altă decizie dacă ar fi încercat. Indiferent ce i-ar fi spus mintea ei rațională că este corect sau greșit, ea nu putea asculta. Toată viața ei, toți cei din jurul ei – și propria ei minte rațională – îi spuseseră, de asemenea, că era greșit ca verii să fie împreună. Și nici atunci, ea nu putea asculta. Ea o iubea și o adora absolut pe Reece. A avut mereu. Și nimic nu ar spune sau face nimeni nu ar putea schimba asta. Ea a *trebuit* să fie cu el. Nu exista altă opțiune în viață.

În timp ce Stara stătea acolo uitându-se afară, uitându-și nava devenind mai mică la orizont, ea auzi pași bruși, altcineva pe acoperișul fortului și se întoarse să-și vadă pe fratele ei, Matus, mergând repede spre ea. Era încântată să-l vadă, ca întotdeauna. Stara și Matus fuseseră practic cei mai buni prieteni toată viața lor. Fuseseră proscriși de restul familiei lor, de restul insulelor de Sus, Stara și Matus disprețuindu-și amândoi frații și tatăl lor. Stara se gândea la Matus și la ea însăși ca fiind mai rafinate, mai nobile decât ceilalți; i-a văzut pe ceilalți membri ai familiei ei ca fiind perfidă, nedemn de încredere. Era ca și cum ea și Matus aveau propria lor mică familie în familie.

Stara și Matus locuiau aici pe etaje separate în fortul mamei lor, în afară de ceilalți, care locuiau în castelul lui Tirus. Acum că tatăl lor era în închisoare, familia lor era împărțită. Ceilalți doi frați ai ei, Karus și Falus, i-au dat vina. Totuși, ea putea întotdeauna să aibă încredere în Matus că o va avea înapoi și a fost mereu acolo pentru el.

Cei doi au vorbit mult și adesea despre părăsirea Insulelor Superioare pentru continent, alăturându-se celorlalți MacGil. Și acum, în sfârșit, toată această discuție începea să pară că ar putea deveni realitate, mai ales cu tot sabotajul pe care cei din Insulele Superioare le provocaseră flotei lui Gwendolyn. Stara nu mai suporta gândul de a locui aici.

„Fratele meu”, îl salută Stara, într-o dispoziție fericită.

Dar expresia lui Matus era neobișnuit de întunecată și ea putu să vadă imediat că era tulburat de ceva.

"Ce este?" ea a intrebat. "Ce s-a întâmplat?"

El clătină din cap cu dezaprobare la ea.

— Cred că știi ce e în neregulă, soră mea, spuse el. „Vărul nostru. Reece. Ce s-a întâmplat între voi doi?”

Stara se înroși și îi întoarse spatele lui Matus, privind înapoi spre ocean. Se strădui să vadă nava lui Reece în depărtare, dar dispăruse deja. Un val de furie se năpusti asupra ei; ea ratase ultima privire asupra lui.

— Nu este treaba ta, se răsti ea.

Matus dezaprobase întotdeauna relația ei cu vărul ei și se săturase. Era singurul punct de ceartă dintre ei și amenința să-i despartă. Nu-i păsa ce crede Matus – sau oricine altcineva. Nu era treaba lor, în ceea ce o privea.

— Știi că e pregătit să se căsătorească, nu-i așa? a întrebat-o Matus, acuzând, venind lângă ea.

Stara clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-și alunge gândul îngrozitor din minte.

„Nu se va căsători cu ea”, a răspuns ea.

Matus părea surprins.

„Și de unde știi asta?” apăsă el.

Se întoarse spre el, hotărâtă.

"El mi-a spus. Și Reece nu minte.”

Matus se uită înapoi, șocat. Apoi expresia i s-a întunecat.

— L-ai făcut să se răzgândească atunci?

Se uită înapoi, sfidătoare, acum ea însăși furioasă.

„Nu aveam nevoie să-l conving de nimic”, a spus ea. „A fost ceea ce și-a dorit. Ce a ales. El mă iubește. Întotdeauna a făcut-o. Și îl iubesc."

Matus se încruntă.

„Și atunci ești bine să distrugi inima acestei fete? Oricine ar fi ea?”

Se încruntă, nevrând să audă asta.

„Reece m-a iubit mult mai mult decât a iubit-o pe această nouă fată.”

Matus nu avea să cedeze.

„Și cum rămâne cu toate planurile cu grijă ale regatului? Îți dai seama că aceasta nu este doar o nuntă. Este teatru politic. Un spectacol pentru mase. Gwendolyn este regina și este și nunta ei. Întregul regat și țările îndepărtate vor fi acolo pentru a veghea. Ce se va întâmpla când Reece va anula? Crezi că va fi luat cu ușurință de către regină? De către toți MacGil? Vei arunca întregul Inel în dezordine. Îi vei pune pe toți împotriva noastră. Merită atât de mult pasiunile tale?”

Stara se uită înapoi la Matus, rece, întărită.

„Dragostea noastră este mai puternică decât orice spectacol. Decat orice regat. N-ai înțelege. Nu ai avut niciodată dragoste ca a noastră.”

Acum Matus s-a înroșit. El clătină din cap, evident furios.

„Făceți cea mai gravă greșeală din viața voastră”, a spus el. „Și a lui Reece. Vei doborî pe toți cu tine. A ta este o decizie prostească, copilărească, egoistă. Dragostea ta copilărească ar trebui să rămână în trecut.”

Matus oftă, exasperat.

— Vei scrie o misivă și o vei trimite lui Reece pe următorul șoim. Îi vei spune că te-ai răzgândit. Îl vei instrui să se căsătorească cu această fată. Oricine ar fi ea.”

Stara simți că se umflă de furie față de fratele ei, o mânie mai puternică decât simțise ea vreodată.

„Vorbești neconform”, a spus ea. „Nu te preface că îmi dai un sfat. Tu nu ești tatăl meu. Tu esti fratele meu. Mai vorbește-mi despre asta o dată și nu-mi vei mai vorbi niciodată.”

Matus se uită înapoi, în mod clar uluit. Stara nu-i mai vorbise niciodată așa. Și ea a vrut serios. Sentimentele ei pentru Reece erau mult mai profunde decât legătura ei cu fratele ei. Mult mai adânc decât orice în viața ei.

Matus, șocat și rănit, s-a întors în cele din urmă și a coborât de pe acoperiș.

Stara se întoarse și se uită înapoi la mare, sperând să afle vreun semn al navei lui Reece. Dar ea știa că dispăruse de mult.

Reece, se gândi ea. *Te iubesc. Ține cursul. Indiferent de obstacolele cu care te confrunți, ține cursul. Fii puternic. Anulați nunta. Fa-o pentru mine. Pentru noi.*

Stara a închis ochii și și-a strâns mâinile și a implorat și s-a rugat fiecărui zeu pe care-l cunoștea că Reece va avea puterea să-l urmeze. Să mă întorc după ea. Că cei doi vor fi în sfârșit împreună pentru totdeauna.

Indiferent de ce a fost nevoie.

CAPITOLUL ZECE

Karus și Falus, cei doi fii ai lui Tirus, au coborât rapid pe scara în spirală de piatră, coborând din ce în ce mai adânc, îndreptându-se spre temnița care ținea tatăl lor. Urau nedemnitatea de a trebui să coboare în acest loc pentru a-și vedea tatăl, un mare războinic care fusese Regele de drept al Insulelor Superioare. Și au jurat în tăcere să se răzbune.

Totuși, de data aceasta, au adus știri, știri care ar putea schimba totul. Știri care le-au dat în cele din urmă motive de speranță.

Karus și Falus au mărșăluit până la soldații care stăteau de pază la intrarea în închisoare, oameni loiali, știau ei, Reginei. S-au oprit în loc, înroșindu-se, urandu-se că trebuie să sufere umilința de a avea nevoie să ceară permisiunea de a-și vedea tatăl.

Oamenii lui Gwendolyn i-au cercetat, de parcă ar fi dezbătut, apoi au dat din cap și au făcut un pas înainte.

„Întinde-ți brațele”, le-au poruncit lui Karus și Falus.

Karus și Falus au făcut acest lucru, tremurând în timp ce soldații i-au dezbrăcat de brațe.

Apoi au descuiat porțile de fier, le-au deschis încet și le-au lăsat să intre, închizând și trântind și încuind porțile în urma lor.

Karus și Falus știau că timpul lor era scurt; aveau voie să-și viziteze tatăl doar câteva minute, așa cum făcuseră, o dată pe săptămână, de când fusese închis. După aceea, oamenii lui Gwendolyn le-ar porunci să plece.

Au mers până la capătul lungului coridor al temniței, cu toate celulele goale, tatăl lor fiind singurul aici jos în această închisoare străveche. În cele din urmă, ajunseră la ultima celulă din stânga, luminată slab de o torță care pâlpâie pe perete, și se întoarseră spre gratii și se uitară înăuntru, căutându-și tatăl.

Încet, Tirus a ieșit din colțurile întunecate ale celulei și a ajuns la gratii. Se uită înapoi, cu fața slăbită, cu barba neîngrijită, sumbră. Se uită

înapoi cu expresia fără speranță a unui bărbat care știa că nu va mai vedea niciodată lumina zilei.

Inimile lui Karus și Falus s-au frânt pentru a fi martori. I-a făcut să se hotărască și mai mult să găsească o modalitate de a-l elibera și să se răzbune pe Gwendolyn.

— Părinte, spuse Falus, cu speranță.

„Aducem vești urgente”, a spus Karus.

Tirus se uită înapoi la ei, cu o licărire de speranță la tonul lor.

— Fă-o cu asta, atunci, mârâi el.

Falus și-a dres glasul.

„Se pare că sora noastră s-a îndrăgostit din nou de verișoara noastră, Reece. Spionii noștri ne spun că cei doi plănuiesc să se căsătorească. Reece intenționează să-și anuleze nunta de pe continent și, în schimb, să se căsătorească cu Stara.”

— Trebuie să găsim o modalitate de a o opri, spuse Karus, indignat.

Tirus se uită înapoi, fără expresie, dar puteau să-i vadă ochii trecându-se, luând totul în cap.

„Trebuie?” spuse Tirus încet. "De ce, mă rog?"

S-au uitat înapoi la tatăl lor, confuzi.

"De ce?" întrebă Karus. „Nu putem pune familia noastră să fuzioneze cu cea a lui Reece. Ar juca chiar în mâna Reginei. Familiile noastre s-ar fuziona, iar ea ar dobândi controlul complet.”

„Ar elimina orice gram de independență pe care o mai are poporul nostru”, a spus Falus.

„Planurile sunt deja în mișcare”, a adăugat Karus. „Și trebuie să găsim o modalitate de a-i opri.”

Au așteptat un răspuns, dar Tirus a clătinat încet din cap.

— Băieți proști, proști, spuse el încet, cu vocea întunecată, clătinând din cap din nou și din nou. „De ce am crescut astfel de băieți proști? Nu te-am învățat nimic în toți acești ani? Încă te uiți la ceea ce este în fața ta și nu la ceea ce este dincolo.”

„Nu înțelegem, părinte”.

Tirus se strâmbă.

„Și de aceea sunt în această poziție. De aceea nu guvernezi acum. Oprirea acestei uniuni ar fi cel mai stupid lucru pe care l-ați făcut vreodată și cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla insulei noastre. Dacă Stara

noastră se căsătorește cu Reece, acesta ar fi cel mai grozav lucru care s-ar putea întâmpla vreodată pentru noi toți.”

S-au uitat înapoi, confuzi, neînțelegând.

„Cel mai grozav? Cum așa?"

Tirus oftă, nerăbdător.

„Dacă cele două familii ale noastre se unesc, Gwendolyn nu mă poate ține închis aici. Nu ar avea de ales decât să mă elibereze. Ar schimba totul. Nu ne-ar lipsi de putere – ne-ar da putere. Am fi MacGils legitimi, pe același picior cu cei de pe continent. Gwendolyn ar fi dator cu noi. Nu vezi?” el a intrebat. „Un copil al lui Reece și Stara ar fi la fel de mult copilul nostru ca și al lor.”

„Dar tată, nu este firesc. Sunt veri.”

Tirus clătină din cap.

„Politica nu este firească, fiule. Dar această unire se va întâmpla”, a insistat el, cu hotărâre în glas. „Și voi doi veți face tot ce vă stă în putere pentru ca acest lucru să se întâmple.”

Karus și-a dres glasul, nervos, nesigur acum.

— Dar Reece a navigat deja spre continent, spuse el. "Este prea tarziu. Am auzit că Reece s-a hotărât deja.”

Tirus întinse mâna și lovi barele de fier, de parcă ar fi vrut să-l lovească pe față pe Karus, iar Karus sări înapoi, tresărit.

— Ești chiar mai prost decât credeam, spuse Tirus. „Te vei asigura că se va întâmpla. Bărbații s-au răzgândit cu privire la lucruri mai puține decât acestea. Și te vei asigura că Reece se răzgândește.”

"Cum?" întrebă Falus.

Tirus rămase acolo gândindu-se, mângâindu-și barba pentru o vreme îndelungată. Pentru prima dată în multe luni, ochii lui lucrau, năvăleau, gândeau, formulau un plan. Pentru prima dată, în ochii lui era speranță și optimism.

— Fata asta, Selese, cea cu care urmează să se căsătorească, spuse în cele din urmă Tirus. „Trebuie să ajungă la ea. O vei găsi. Vei aduce dovezi... dovezi ale dragostei lui Reece și Stara. Îi vei spune din prima mână, înainte ca el să ajungă la ea. Vei fi sigur că știe că Reece este îndrăgostită de altcineva. Astfel, în cazul în care Reece se răzgândește înainte de a ajunge la ea, va fi prea târziu. Vom fi asigurați de despărțirea lor.”

„Dar ce dovezi avem despre dragostea lor?” întrebă Karus.

Tirus și-a frecat barba, gândindu-se. În cele din urmă, s-a animat.

„Îți amintești acele suluri? Pe cei pe care i-am interceptat când Stara era tânără? Scrisorile de dragoste pe care le-a scris lui Reece? Scrisorile pe care i le-a scris înapoi?

Karus și Falus dădu din cap.

— Da, spuse Falus. „Am interceptat șoimii”.

Tirus dădu din cap.

„Ei rămân în castelul meu. Adu-i la ea. Spune-i că sunt recente și fă-o convingătoare. Ea nu le va ghici niciodată vârsta – și totul va fi terminat.”

Karus și Falus au dat în cele din urmă din cap, zâmbind, dându-și seama de profunzimea vicleniei și înțelepciunii tatălui lor.

Tirus i-a zâmbit înapoi, pentru prima dată din câte își aminteau.

„Insula noastră se va ridica din nou.”

CAPITOLUL XI

Thor s-a așezat pe calul său, conducându-l în sus și în jos pe rândurile recruților Legiunii, toți băieții nerăbdători aliniați, stând atenți în fața lui în noua arenă a Legiunii.

Thor s-a uitat la zecile și zeci de fețe noi, le-a examinat pe fiecare cu atenție și a simțit greutatea responsabilității. Noi recruți veniseră din tot Inelul, toți dornici să se alăture Legiunii proaspăt reconstruită. A fost o sarcină descurajantă să aleagă următorul grup de războinici, oamenii pe care Inelul se va baza în următorii ani.

O parte din Thorgrin a simțit că nu merită să fie aici; la urma urmei, nu cu atâtea luni în urmă el însuși spera să fie ales de Legiune. În timp ce se gândea la asta, s-a simțit ca cu o viață în urmă, înainte de a o întâlni pe Gwen, înainte de a avea un copil, înainte de a deveni războinic. Acum iată-l, însărcinat să-l reconstruiască, să găsească înlocuitori pentru toate sufletele curajoase care fuseseră ucise apărând Inelul.

În timp ce Thor privea dincolo de băieți, văzu cimitirul pe care îl ridicase, toate semnele care se ridicaseră de pe pământ strălucind în soarele după-amiezii, amintindu-le mereu de Legiunea pe care o cunoscuseră. Fusese ideea lui Thor să-i îngroape aici, la periferia noii arene, astfel încât să poată fi mereu alături de ei, să fie mereu amintiți și să vegheze asupra noilor recruți. Thor le simțea spiritele plutind peste el, ajutându-l, îndemnându-l să continue.

Știind că frații săi din Legiunea, Reece și Conven și Elden și O'Connor, erau răspândiți pe tot Inelul pentru diverse sarcini, Thor s-a simțit confortabil, cel puțin, că el era cel care a rămas aici, aproape de casă, să se concentreze asupra acestui lucru. sarcină. Fusese și Căpitan al Legiunii, așa că se simțea aproape firesc că el ar trebui să fie cel însărcinat să o reconstruiască.

Thor s-a uitat la zecile de băieți dinaintea lui și a avut mari speranțe pentru unii, dar nu pentru alții. Ei făceau tot posibilul să stea în atenție în

timp ce el se apropia și își dădea seama că unii dintre ei pur și simplu nu erau războinici; alții ar putea fi, totuși ar avea nevoie de multă pregătire. Era o privire netestată în toți ochii lor, o privire de anxietate, de teamă de ceea ce avea să vină.

„Bărbați!” strigă Thor. „Pentru că sunteți toți *bărbați* acum, indiferent de vârsta voastră. În ziua în care iei armele ca să-ți aperi patria, să-ți riști viața alături de frații tăi, devii bărbat. Dacă vă alăturați Legiunii, veți lupta pentru onoare, vitejie. Asta formează un bărbat, nu vârsta ta. Se înțelege asta?”

"DA DOMNULE!" au țipat cu toții înapoi.

„M-am luptat cu bărbați de două ori mai mari care au murit alături de mine”, a continuat Thor. „A fi mai în vârstă nu i-a făcut mai oameni decât mine. Nici nu i-a făcut mai buni războinici. Devii om asumându-ți îndatoriri bărbătești; și deveniți un războinic mai bun, îmbunătățindu-vă pe voi înșivă.”

"DA DOMNULE!"

Thor și-a călăuzit calul încet în sus și în jos pe rânduri, observând, cântărind fiecare recruți, privindu-i în ochi.

„Un loc în Legiune este un lucru sacru. Nu există o onoare mai mare pe care Inelul o poate acorda. Nu va fi înmânat nimănui. Este mai mult decât poziție. Este un cod. Un cod de fraternitate. Odată ce te-ai alăturat, nu mai trăiești ca să te aperi. Trăiești pentru a-ți apăra frații.”

"DA DOMNULE!"

Thor a descălecat. Merse încet, se întoarse și se uită la câmpul din spatele lui, arena proaspăt reconstruită.

„Acolo, în depărtare, zac o duzină de ținte. În fața ta, sulițele stau pe pământ. Există câte o suliță pentru fiecare dintre voi. Ai o șansă să atingi ținta. Arată-mi ce ai, spuse Thor, plecând în lateral, privind.

Băieții s-au repezit înainte, fiecare alergând să apuce una dintre sulițele înfipte în pământ. Emoționat, fiecare și-a aruncat sulița, fiecare vrând să fie primul care să lovească ținta fânului la vreo treizeci de metri distanță.

Thor le-a urmărit tehnica cu un ochi profesionist. Nu a fost surprins să vadă că aproape toți au ratat.

Doar o mână mică de băieți au reușit să-și lovească ținta. Și niciuna dintre acestea nu a lovit centrul.

Thor clătină încet din cap. Acesta ar fi un proces lung și dureros, știa el. Se întrebă dacă va găsi vreodată băieți suficient de pricepuți pentru a umple pantofii celorlalți. Trebuia să-și amintească cum erau el și frații lui în prima lor zi.

„Ia-ți sulițele, întoarce-te și încearcă din nou.”

"DA DOMNULE!"

Au sprintat prin arena, îndreptându-se spre sulițe și, în timp ce Thor privea, o voce îl tresări:

„Thorgrin.”

Thor s-a uitat peste el și a văzut chipul unui băiat pe care l-a recunoscut vag, un băiat care s-a uitat înapoi la el cu speranță.

"Îți amintești de mine?"

Thor miji, încercând să pună un nume pe față.

— Îmi amintesc de tine, spuse băiatul. "Mi-ai salvat viata. Poate ai uitat, dar a fost ceva ce nu voi uita niciodată.”

Thor îşi miji ochii, începând să-şi amintească.

"Unde era?" întrebă Thor.

„Ne-am întâlnit în temniță”, a spus băiatul. — Ai fost acuzat că l-ai ucis pe regele MacGil. Am fost acolo sub acuzația de furt. Mi-ai salvat mâna de la dezmembrare. Este o bunătate pe care nu o voi uita niciodată.”

Thor și-a amintit deodată totul.

„Merek!” spuse Thor. „Hoțul!”

Merek a dat din cap și a zâmbit. Își întinse mâna și Thor o strânse.

„Am venit să răsplătesc favoarea”, a spus Merek. „Am auzit că recrutezi pentru Legiune și vreau să mă ofer voluntar.”

Thor îl privi surprins.

„Am crezut că ești un hoț?” întrebă Thor.

Merek îi zâmbi înapoi.

„Și ce abilitate mai bună ai putea dori pentru Legiunea? La urma urmei, a câștiga o luptă înseamnă a fura armele oamenilor, a fura curajul oamenilor. Un hoț este iute și îndrăzneț, dornic să meargă unde alții nu, viclean, neînfricat. Un hoț ia ce vor alții. El nu cere voie. Și nu ezită. Nu acestea sunt trăsăturile victoriei?”

Thor l-a examinat cu atenție, gândindu-se bine.

„Ai un mod cu cuvintele”, a spus Thor. „Îți voi da asta. Și te-ai gândit bine la asta. Dar îți lipsește ceva. Cel mai important lucru, de fapt,

care îi lipsește unui hoț. Onora. În inima și sufletul unui războinic se află onoarea. Și este o onoare care îi lipsește unui hoț."

Thor oftă.

— S-ar putea să fii cel mai bun războinic de aici, spuse Thor. „Dar nu pot permite o pată pe onoarea noastră."

Thor sa întors, dar Merek și-a pus o mână pe umăr.

— Te rog, spuse Merek. „Dă-mi o șansă. Îmi dau seama că căile mele au fost dezonorante. Cu toate acestea, vremurile erau disperate pentru familia mea și nu aveam de ales dacă trebuia să le susțin. Cu siguranță nu pot fi învinuit pentru asta. Este ușor să vorbești de onoare atunci când cineva are luxul de a sta într-un turn și de a privi de sus pe alții care nu au nimic. Nimeni nu mi-a dat nimic în viață. A trebuit să iau ceea ce era al meu."

Thor se strâmbă.

„Nimeni nu mi-a dat nimic în viață," a replicat el. „Cu toate acestea, nu am furat niciodată de la nimeni."

Merek înghiți în sec, disperată.

„De aceea îmi cer iertare", a spus Merek. „Și jurând că îmi voi schimba felurile."

Thor se uită la el.

— Așa este, spuse Merek. „Promit să nu mai fur niciodată de la nimeni dacă mă accepți în Legiunea ta. Am venit aici să nu fur. Am venit aici pentru că vreau o viață mai bună. Vreau să-mi las vechea viață în urmă. Vreau să devin o persoană mai bună."

Thor îl privi, dezbătând. Și-a amintit când el însuși a pledat pentru un loc, pentru o singură șansă, indiferent dacă merita sau nu.

„Ești foarte hotărât", a spus Thor. „Și pari sincer. Și presupun că ai dreptate că toată lumea face greșeli și toată lumea merită o a doua șansă." Thor dădu din cap. „Îți voi da acea șansă. Puteți încerca. Abuzează de asta și te asigur că te voi da afară din arena noastră."

Merek zâmbi larg și îl strânse pe Thor pe umăr.

"Mulțumesc!" el a spus. "Multumesc multumesc!"

Thor a zâmbit înapoi.

„Acum du-te și ia o suliță cu ceilalți și hai să vedem ce poți face."

Merek, jubilat, a fugit în grupul de băieți și a apucat o suliță.

Merek a fost ultimul care a aruncat, iar Thor a privit cu interes cum sulița lui Merek naviga prin aer și a lovit ținta perfect.

Un ochi de taur.

Toți ceilalți băieți s-au uitat la el șocați, iar Thor s-a uitat la el cu mirare. A fost șocat și el. Și impresionat.

"Din nou!" strigă Thor, dorind să vadă dacă a fost o întâmplare și dacă ceilalți băieți se puteau apropia.

Băieții au fugit să-și recupereze sulițele din nou și, în timp ce au făcut-o, Thor s-a întors în timp ce un băiat singur trecea prin porțile terenului de antrenament al Legiunii și până la el. Thor l-a recunoscut și pe acest băiat, care stătea acolo cu fața și hainele acoperite de murdărie, dar de unde, nu-și putea aminti.

Băiatul se uită înapoi.

„Am venit să încerc pentru Legiunea ta, așa cum m-ai invitat."

Thor l-a studiat pe băiat, mai mic și mai mic decât ceilalți, și a încercat să-l plaseze.

"Te-am invitat?" întrebă Thor.

„Mi-ai spus că pot încerca. Nu-ți amintești? În Imperiu. În cabana tatălui meu. Ți-am salvat grupul de monștrii junglei. Am traversat oceanul să te găsesc. Știu că sunt tânăr. Și mic. Dar lasă-mă să încerc, cu ceilalți."

Thor se uită în urmă, uluit, totul revenindu-i.

„Ario?" întrebă Thor.

Ario dădu din cap.

Thor era în stare de șoc; cu greu îi venea să creadă că acest băiat traversase lumea ca să vină aici. Asta i-a spus lui Thor mai mult decât orice. Și-a amintit de băiatul din Imperiu ca fiind agil, neînfricat, adaptat la fiecare zgomot din junglă. Și și-a amintit că i-a salvat de acea Gathorbeast. Dacă nu ar fi fost el, toți ar fi murit.

Totuși, în același timp, Ario părea atât de mic, atât de tânăr.

Thor a rămas cu ochii pe grupul mare de băieți, care tocmai terminaseră de aruncat încă o rundă de sulițe. Toți s-au apropiat de data aceasta, mult mai mult lovind ținte, iar Thor a început să simtă o oarecare speranță.

"Arcuri și săgeți!" strigă Thor.

Toți băieții s-au întors și au alergat către întinderea lungă de arcuri și săgeți aliniate de-a lungul terenului și toți au țintit țintele îndepărtate.

Pe rând, au tras, iar Thor a clătinat din cap, deoarece prea mulți dintre ei au ratat.

Thor se uită la Ario, încă stând acolo.

— Îmi amintesc, spuse el. „Și îți datorăm viețile noastre. Totuși ești atât de tânăr. Și mic. Mă tem că vei fi rănit, băiete. Ți-am cerut să te întorci când vei fi mai în vârstă – și cu greu ești mai în vârstă. Îmi pare rău că ai traversat oceanul. Dar nu vreau să te văd rănit."

Ario se încruntă.

„Sunt mai capabil decât oricare dintre acești băieți!" strigă el, hotărât.

Thor a zâmbit.

"Tu esti?"

Thor dădu din cap către arcuri.

„Atunci este scopul tău mai adevărat decât ceilalți?"

Ario îi zâmbi înapoi.

"Da-mi o sansa."

Thor oftă.

„Bine", a spus el, cedând. „O șansă".

Ario s-a repezit înainte, a apucat un arc, a pus o săgeată și a tras, abia oprindu-se pentru a ținti.

Thor a privit cum săgeata naviga prin aer, pe lângă țintă și și-a dat seama că băiatul alesese cea mai îndepărtată țintă de pe teren – și a lovit-o perfect.

Thor se uită înapoi la băiat, cu gura căscată. Nu văzuse niciodată o lovitură atât de bună.

"Cum ai făcut asta?" întrebă Thor.

Băiatul a ridicat din umeri.

„În junglă, înveți să tragi. Este un mod de viață. Cu alți băieți ăștia, e antrenament. Cu mine, este supraviețuire."

Thor dădu din cap aprobator.

„Ai dovedit că am greșit", a spus el. „Alătură-te celorlalți."

Ario zâmbi larg.

„Mulțumesc, domnule", a spus el bucuros. „Nu te voi dezamăgi!"

Ario a fugit și s-a alăturat celorlalți.

„Recuperează-ți săgețile și trage din nou!" Thor a explodat și toți au intrat în acțiune.

„Thorgrin!"

Thor s-a întors, recunoscând vocea și a fost surprins să-i vadă pe Erec și Kendrick stând acolo, în armura lor, înfruntându-l cu seriozitate.

„Poți părăsi treburile Legiunii pentru câteva clipe?” au întrebat. „Avem afaceri. Alăturați-ne. Avem o chestiune importantă de discutat cu dumneavoastră.”

Thor se întrebă care ar putea fi problema; nu-l trăseseră niciodată deoparte.

Thor aruncă o privire înapoi peste umăr către băieți.

— Nu-ți face griji, spuse Kendrick. „Vei reveni la ei în curând.”

Thor se întoarse către băieți.

„Bărbați, continuați să trageți!” a explodat. „Și nu te opri până mă întorc.”

Thor s-a întors și a plecat cu Kendrick și Erec, cu inima bătând în suspans, în timp ce se întreba unde naiba ar putea să-l conducă acești doi bărbați, pe care îi respecta mai mult decât orice om de pe pământ.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Thor i-a urmat pe Erec și Kendrick în timp ce îl conduceau pe o potecă șerpuitoare din pădure, întrebându-se unde îl duceau. Thor știa că Kendrick și Erec erau ocupați cu munca lor cu Silver și se întreba dacă ceva nu mergea bine, dacă aveau nevoie de ajutorul lui cumva.

Kendrick, de obicei vorbăreț, abia îi spusese un cuvânt lui Thor, adâncind misterul în timp ce mergeau cu toții. El și Erec nu au vrut să spună încotro se îndreptau, ceea ce era și ei diferit. Pe vremea când Thor ajunsese să-i cunoască, Erec și Kendrick îl luaseră pe Thor ca și cum ar fi fost un frate, tratându-l cu respect. Nu înțelegea despre ce era vorba. A fost o mustrare? A făcut ceva greșit în timp ce a reconstruit Legiunea? Hotărâseră ei să aleagă pe altcineva?

Kendrick și-a dres glasul în cele din urmă.

„Înainte să te căsătorești cu sora mea”, a spus în cele din urmă Kendrick, mergând lângă Thor, „trebuie să se întâmple ceva foarte important. Sora mea a găsit, în tine, un bărbat demn de statutul ei. Și acum trebuie să ai un rang demn de al tău.”

Thor privi înapoi, nedumerit, încă neînțelegând.

O poiană din pădure s-a deschis în fața lor, iar Thor a fost surprins să vadă acolo o duzină de membri ai Argintului care stăteau acolo, așteptând să-l întâmpine în armura lor strălucitoare care reflecta soarele după-amiezii. Toți erau inexpresivi, iar sentimentul de aprehensiune al lui Thor s-a adâncit. Ce ar putea fi? Erau cumva supărați pe el că Andronic îi fusese tată?

Adâncind confuzia lui Thor, printre ei se afla Aberthol, împreună cu câțiva membri ai înaltului consiliu al Reginei. Cel mai surprinzător dintre toate, stătea printre ei Argon, care se uita la Thor cu mare intensitate, cu ochii strălucind, în timp ce-și strângea toiagul.

Thor nu a putut să nu se întrebe dacă era judecat pentru ceva.

"Am făcut ceva greșit?" i-a întrebat Thor pe Erec și Kendrick în timp ce se apropiau de el.

Kendrick clătină din cap.

„Dimpotrivă”, a răspuns el. „Ai fost un războinic adevărat și nobil din ziua în care ai ajuns la Curtea Regelui. Ne-ați apărat cu abnegație patria. Ai luptat împotriva Imperiului și ne-ai adus dragoni. Ai restaurat Scutul și ai returnat Sabia Destinului. Și toate acestea în atâtea luni.”

Erec făcu un pas înainte și puse o mână pe umărul lui Thor.

„Thorgrin, a sosit timpul să ai titlul și rangul potrivit cine ești. Nu mai ești un simplu băiat. Nu mai ești un simplu membru al Legiunii.”

Erec îl studie, iar inima lui Thor bătea cu putere în timp ce se întreba ce se întâmplă.

„Thorgrin”, a spus Kendrick, „este timpul să te alăturăm rândurilor noastre. Este timpul să vă alăturați celei mai de elită forțe de luptă a Inelului nostru. Este timpul să vă alăturați Silver.”

Thor stătea acolo, privind înapoi, cu greu capabil să gândească corect, cuvintele răsunând în urechi. Argintul. Nu era ceea ce se așteptase – nu se așteptase *vreodată* . Era onoare rezervată celor mai de elită a regelui, fiilor nobililor, fiilor regilor, războinicilor legendari, de o viață. Cei mai mari războinici care au servit vreodată Inelul. A fost o onoare la care majoritatea oamenilor doar visau, o onoare pe care Thor cu greu o putea înțelege și la care nu se așteptase niciodată să i se acorde în viața lui.

În timp ce stătea acolo, cu fața lor, cuvintele i se înfipseră în gât. Nu știa ce să spună.

„Argintul?” repetă Thor. "Pe mine?"

Erec și Kendrick au zâmbit și au dat din cap.

Dacă nu ar fi fost toți acești oameni grozavi care stăteau aici în această poiană, în fața acestui lac, Thor ar fi crezut că totul este o glumă.

Dar putea să-și dea seama, după gravitatea tuturor expresiilor lor, că nu era o glumă.

Thor se uită înapoi la toți bărbații și nu se simțise niciodată mai acceptat, mai onorat în viața lui. Nu exista un privilegiu mai mare la care putea visa decât să fie unul dintre acești oameni mari, să se alăture rândurilor lor, să-și îmbrace armura, însemnele, armele, să fie cunoscut ca membru al Argintului.

„Acceptați această onoare?” întrebă Kendrick.

Thor dădu din cap, abia reușit să se țină.

— Nu mă pot gândi la o onoare mai mare, milord, spuse el, plecând capul.

Kendrick se dădu deoparte împreună cu ceilalți, toți degajând o potecă și, în timp ce făceau, Thor văzu în spatele lor lacul roșu strălucitor. Era mic, mistic, o ceață ușoară se ridica din el și Thor îl recunoscu imediat: Lacul Sacru. Era un loc magic, rezervat elitei, ascuns adânc în pădure, unde venea să se roage zeilor, să se transforme.

Argon păși pe marginea lacului.

— Vino, îi făcu semn lui Thor.

Thor a mers încet spre el, bărbații despărțindu-se, până a ajuns la malul apei. Argon întinse mâna și își puse palma pe fruntea lui Thor și închise ochii.

Thor a simțit o energie intensă, o căldură arzătoare, curgând prin palma lui Argon, radiind prin corpul său, în timp ce închidea ochii și se concentra.

Argon începu să mormăie într-o cântare străveche, cu vocea astă și bubuitoare, tăind după-amiaza tăcută de vară.

„Prin lumina celor șapte zori, prin harul vântului de apus...”

Cântarea lui Argon s-a oprit, oprindu-se și pornind, când Thor se trezi pierdut în ceremonie. Argon a trecut la limba veche, pierdută, iar Thor nu a mai înțeles cuvintele; dar le-a recunoscut intonația, a recunoscut că fac parte din limbajul formal, ritualizat al Inelului, limba antică rezervată regilor, pentru evenimentele sfinte.

Argon scanda din nou și din nou, iar Thor simți că se topește în palma lui Argon, de parcă și-ar fi predat creierul, se transformă, devenind altcineva.

În cele din urmă, Argon a făcut o pauză, apoi și-a îndepărtat încet palma.

Thor a deschis încet ochii și lumea s-a umplut de o lumină intensă și strălucitoare. Îl văzu pe Argon stând acolo, privind în jos.

„Thorgrin al Regatului de Vest al Inelului”, proclamă formal Argon. „Ești înzestrat cu cea mai înaltă onoare a Inelului. Sunteți introdus într-o societate în care s-a alăturat fiecare rege. Vi se permite să intrați într-o frăție sacră, numită războinic pentru totdeauna. Vei fi cel mai tânăr membru care a fost introdus vreodată în Silver. Aceasta este o onoare care nu poate fi retrasă niciodată, pentru întreaga ta viață și pentru viețile viitoare. Acum te întreb: este aceasta o onoare pe care o vei accepta?”

— Este, răspunse Thor.

„Vă jurați să susțineți principiile Argintului, să îi protejați pe cei slabi, să-i susțineți pe cei săraci, să vă dați viața pentru familia voastră, pentru poporul vostru, pentru orice femeie aflată în dificultate?”

— Da, a răspuns Thor.

„Vă jurați să vă protejați frații de arme, să vă renunțați la viața pentru ei?”

"Fac."

„Promiți că orice vătămare adusă fraților tăi este o vătămare pentru tine însuți?”

"Fac."

Argon făcu o pauză, observând tăcerea, închizând ochii.

În cele din urmă, dădu din cap.

— Urmează-mă, spuse el.

Argon s-a întors, iar Thor a privit, uimit, cum Argon iese pe apă. Lui Thor nu-i venea să creadă ce vedea: Argon continua să iasă pe lac fără să se scufunde, cu picioarele în vârful apei, de parcă ar fi mers pe pământ uscat.

Thorgrin l-a privit mergând, apoi l-a urmat, făcând un pas înăuntru. Thor a intrat, incapabil să plutească la fel ca Argon, iar apa era nefiresc de rece pentru această zi de vară. A continuat să intre, din ce în ce mai adânc, clănțănind din dinți, până când în cele din urmă ajunse până la piept, stând lângă Argon.

Argon se întinse cu toiagul său, puse partea de jos deasupra capului lui Thor și împinse ușor în jos.

— Cufundă-te, Thorgrin, îi porunci el, și ridică-te ca membru al Argintului. Ridică un Domn. Ridică-te cavaler.”

Thor l-a simțit pe Argon împingându-și fruntea în apă, iar Thor a cedat.

Thor s-a scufundat, iar în curând capul său a fost complet sub apă, iar întregul său corp a simțit frigul. A rămas acolo câteva secunde, toiagul lui Argon ținându-l apăsat.

În timp ce era sub apă, Thor și-a simțit întreaga viață transformându-se, fulgerându-i în fața ochilor. Avea impresia că lasă o persoană în urmă și devine cineva nou.

Argon își ridică toiagul, iar Thor se ridică, gâfâind după aer, deasupra apei. Stătea acolo, cu apă picurându-i în ochi, respirând adânc.

În timp ce s-a ridicat, soarele a străbătut cerul deasupra lacului, iar Thor nu a mai simțit frigul. S-a întors și s-a uitat înapoi, la toți frații săi de brațe care se uitau la el de pe țărm, cu aprobarea pe fețele lor – și s-a simțit renascut.

În cele din urmă, Thor a simțit că îi aparține.

Toți au ridicat pumnii în aer.

„THORGRIN!” au strigat. „THORGRIN!”

*

Thorgrin, încă încântat de ceremonie, stătea în micul atelier de piatră al lui Brendan, armurierul regal, se încălzește lângă un foc în șemineu, purtând haine noi și uscate care i se dădeau în timp ce îl privea pe armurier la lucru. În camera cu el stăteau Erec și Kendrick, care l-au condus aici imediat după ceremonie și veghând și la lucrarea manuală.

Brendan, un bărbat scund, voinic, de vreo cincizeci de ani, mândru, cu o burtă mare, un cap chel și o barbă lungă și neagră, stătea cocoșat deasupra forjei lui, cercetându-și munca de parcă ar fi fost singurul său copil. În timp ce stătea acolo, Brendan a explicat cu meticulozitate fiecare piesă de armură, ce scop a servit, cum a fost făcută. A lucrat la o duzină de bucăți mici deodată, ținându-le sus, reexaminându-le, potrivindu-le pe Thor, apoi scoțându-le și ajustându-le.

Brendan punea ultima tușă pe cel mai strălucitor, mai frumos și mai ornamentat set de armuri de argint pe care Thor îl văzuse vreodată. Strălucea lângă șemineu și lui Thor cu greu îi venea să creadă că era făcut doar pentru el. În timp ce Brendan lovi cu un ciocan, turtindu-l de piatră în unghiul potrivit, sunetul răsună în toată încăperea.

— Membrii Argintului trebuie să poarte cea mai bună armură cunoscută de om, explică Erec, stând lângă Thor, uitându-se pe armurier lucrând lângă flăcări.

„Nici o armură obișnuită nu va fi suficientă. Trebuie să fie cea mai puternică, întărită de o mie de ori, mai puternică decât orice armură de oriunde.”

„Și și mai ușor”, a adăugat Kendrick.

— Ca să nu mai zic mai strălucitor, a adăugat Brendan, întorcându-se spre ei cu un zâmbet în timp ce își ștergea transpirația de pe frunte. „Armura nu trebuie să fie numai cea mai bună, ci și să arate cel mai bine. Aspectul exterior este un punct de mândrie pentru Silver.”

„Fii mândru de aspectul tău”, a spus Kendrick, „și te vei mândri de tine însuți”.

Thor a privit, blocat, încântat să-l poarte, în timp ce armurierul se îndepărta cu putere.

„Acest metal provine dintr-un loc foarte special”, a continuat el, „înainte de a fi acoperit cu argint. Procesul de rafinare durează ani.”

Armurierul a terminat în cele din urmă cu o singură piesă spre satisfacția lui și a întins mâna și a pus-o pe umărul lui Thor, luând încă o măsurătoare a umărului și a brațului lui Thor, făcând ajustări mai fine.

— Spalarul, explică Brendan, căutându-l cu ochiul. „Îți protejează umărul și trebuie să protejeze și articulațiile. Armura bună vă permite să vă mișcați și să respirați. De asemenea, vă păzește locurile cele mai vulnerabile.”

Brendan a coborât patul, a pus-o la loc, a luat o unealtă de netezire, apoi a lustruit-o, lucrând atât de repede, încât totul i s-a părut magic pentru Thor. Camera era plină de sunetele lucrării lui și de mirosurile de metal ars și de argint. Thor a privit cu uimire cum lucra.

Curând, Brendan se întoarse și ridică pieptarul pe pieptul lui Thor. L-a așezat, apoi s-a grăbit înapoi în jurul lui Thor, i-a întins mâna sub braț și a legat-o strâns în jurul lui. Apoi și-a așezat espașul peste umăr și braț, strângându-l strâns.

„Și cum te simți acum?” el a intrebat.

Thor și-a îndoit cotul de mai multe ori, și-a întins brațul în sus și în jos, în stânga și în dreapta și a rămas uimit. Nu purtase niciodată o armură atât de ușoară, dar atât de puternică. În timp ce se mișca, brațul îi strălucea în lumină, ca un pește care sare prin apă. Se simțea diferit doar având-l pe el. Se simțea invincibil.

„Este perfect”, a spus Thorgrin.

„Desigur”, a spus Brendan, cu o clipă cu ochiul și un zâmbet, „munca mea este întotdeauna perfectă”.

Brendan a adunat întregul costum și l-a așezat înaintea lui Thor.

„Suntem pregătiți, lorzii”, le spuse el lui Erec și Kendrick.

Kendrick făcu un pas înainte.

„Este o tradiție ca, când un cavaler primește prima armură, tatăl său i-o pune”, i-a spus Kendrick lui Thor. „Dar din moment ce tatăl tău nu este aici, Erec și cu mine suntem aici să o facem pentru tine. Dacă ne îngăduiți onoarea.”

Thor s-a simțit copleșit de recunoștință.

„Nu ar exista o onoare mai mare”, a răspuns el.

Erec și Kendrick împreună au început să îmbrace toate piesele de armură ale lui Thor, legându-le pe rând pe rând. În timp ce făceau ei, Thor se simțea ca și cum ar fi fost reconstruit. Se simțea sprijinit nu doar de armură, ci și de acești doi bărbați, care erau ca niște tați pentru el. A compensat pierderea de a nu avea un tată adevărat care să-l accepte.

„Chiar dacă ar fi în viață”, a spus Thor, „cu tatăl pe care îl am, nu mi-aș dori să fie aici pentru asta. Într-un fel”, a spus el, realizând că „nu am tată”.

Kendrick dădu din cap.

— Înțeleg, spuse el. „Nu am nicio mamă – cel puțin nici una pe care am întâlnit-o vreodată. Toată viața mea am fost cunoscut drept ticălosul curții regale. Există ceva gol în interiorul tău atunci când îți lipsește un părinte – sau chiar mai rău, când ai un părinte pe care nu-l înțelegi sau nu-ți place.”

Kendrick oftă.

„Dar vă voi spune ceva ce mi s-a spus când eram tânăr, ceva care a rămas cu mine toată viața, ceva care m-a susținut. Odată ce am învățat asta, mi-a schimbat modul de a privi lumea.”

Thor se uită la el, curios, și îl văzu pe Kendrick gândindu-se, sprâncenele încruntate, serios.

„Avem capacitatea de a ne alege părinții”, a spus el.

Thor privi înapoi, nedumerit.

"Alege?" întrebă Thor.

„Avem părinți biologici. Dar în interior, mental, spuse Kendrick, arătând cu degetul spre capul lui Thor, în mintea ta, poți să-ți alegi părinții. Îți poți alege tatăl. Poți alege unul pe care îl admiri, unul pe care îl respecti. Și nu trebuie să ai doar un tată. Puteți alege mulți tați. În mintea ta, ei pot sta în jurul unei mese, ca un consiliu. Ca și consiliul regelui. Împreună, ei pot fi noul tău tată. Cei pe care îi admiri și îi respecți. Cei care te admiră și te respectă înapoi. Cei cu care vrei să fii.”

Thor s-a gândit la asta.

„De câte ori te gândești la tatăl pe care nu-l ai sau nu-ți place”, a adăugat Kendrick, „gândește-te mai degrabă la acești bărbați. Imaginează-le clar în mintea ta. Pune-le în cap ca și cum ar fi tatăl tău. Tatăl tău adevărat. În timp, ei vor deveni adevăratul tău tată. La fel de real pentru tine – dacă

nu mai mult – decât tatăl tău biologic. Și atunci vei vedea că tatăl tău biologic nu este atât de important până la urmă. El nu este autoritate pentru tine. În cele din urmă, vei ajunge să vezi că acești bărbați nu sunt nicio autoritate pentru tine. Îți alegi propria autoritate."

Thor a gândit cu atenție la toate acestea și a încercat să facă ceea ce a spus Kendrick. Și-a imaginat masa consiliului, iar în jurul ei a pus oameni pe care îi iubea, îi admira și îi respecta. L-a pus pe Kendrick acolo. Și Erec. El i-a pus pe Argon, pe regele MacGil și pe Aberthol. A pus câțiva dintre marii războinici pe care îi cunoscuse și cu care luptase...

Thor a închis ochii, iar în mintea lui, toți acești bărbați au populat masa și încet a început să-i vadă pe toți ca pe tatăl său. Fiecare dintre ele cuprinzând bucăți din tatăl pe care nu l-a avut niciodată. Încet, a simțit că are un tată. Un nou tată. Kendrick avea dreptate.

Au terminat de asigurat armura lui Thor, iar el nu-i venea să creadă cât de bine se simțea, cât de ușor, argintul potrivit pe corpul lui, conformându-se fiecărui contur. S-a uitat la o reflexie a lui în fața unei oglinzi înalte și a fost șocat. Era una pe care nu o recunoștea. Nu a mai văzut un băiat. A văzut un bărbat. Un membru al Silver. Un mare războinic și cavaler. I-a tăiat răsuflarea și l-a făcut să se simtă diferit despre sine.

Thor și-a pus casca, împodobit, tăiat în unghiuri ascuțite, cu nasul ajungând într-un punct și a fost cel mai frumos pe care Thor îl văzuse vreodată. În timp ce se îmbrăca, a văzut că era un om de temut.

Thor își scoase casca și o ținu în mâini, simțind puterea care iradiază din ea.

„Nici o armură nu este completă fără asta", a spus Kendrick.

Thor s-a uitat în jos și l-a văzut pe Erec așezându-și un pumnal în mână, un pumnal frumos, ornamentat, sculptat cu inscripția Regelui.

„Poartă inscripția familiei MacGil. În curând te vei căsători cu sora mea. Acum ești membru al familiei regale. Suntem frati. Meriți asta."

Thor și-a simțit ochii lacrimând în timp ce ținea pumnalul, simțindu-i greutatea, onorat să-l țină, să-i aibă pe acești oameni mari în viața lui. Nu mai putea să-și dorească nimic.

Au deschis ușa și l-au condus în holul străvechi al armurierului, noii pinteni ai lui Thor clincheind în timp ce mergeau, Thor simțindu-se ca un om printre oameni. În timp ce Thor se întreba unde îl duceau, doi însoțitori au deschis un set de uși duble uriașe, iar Thor s-a trezit introdus într-o sală mare.

A fost șocat de ceea ce a văzut: înăuntru stăteau fiecare membru al Argintului, sute de oameni, toți în armură, toți așteptând să-l întâmpine, toți privind noua lui armură cu mare respect. Cei mai mari războinici ai regatului, toți dornici să-l primească în rânduri.

„Thorgrinson!” au scandat toți ca unul, ridicând săbiile în cinste.

„Thorgrinson!”

„THORGRINSON!”

CAPITOLUL 13

Romulus a mărșăluit pe poteca pietrișată, prin pustiul steril de la marginea capitalei Imperiului, flancat de noii săi consilieri și de o duzină de generali. Era preocupat în timp ce mărșăluia, mintea lui plină de toate rapoartele care se filtraseră de-a lungul zilei rebeliunii, apărute în tot Imperiul. Vestea ascensiunii lui Andronic și Romulus continuase să se răspândească, iar provinciile de pretutindeni au văzut aceasta ca șansa lor de libertate. Unii dintre propriii lui comandanți, propriile batalioane, organizaseră și revolte. Romulus își trimitea soldații în fiecare colț al Imperiului pentru a-i zdrobi. Părea că funcționează. Cu toate acestea, în fiecare zi, soseau noi rapoarte despre revoltă. Romulus știa că are nevoie de o acțiune decisivă pentru a pune capăt definitiv instabilității, pentru a reafirma dominația Imperiului. Fără asta, se temea el, Imperiul ar putea începe să se fragmenteze.

Revoltele nu l-au îngrijorat prea mult pe Romulus. Armata lui era vastă și până acum loială și, de-a lungul timpului, era sigur că îi va zdrobi pe toți fără milă și îi va cimenta puterea. Ceea ce îl îngrijora mai mult – mult mai mult – erau rapoartele dragonilor. Se știa că erau aplecați spre răzbunare de la furtul sabiei și răspândeau ravagii în tot Imperiul, dând foc orașelor și orașelor, luându-și răzbunarea. Se dezlănţuise o mânie mare, una nemaivăzută de pe vremea tatălui său, şi s-a răspândit cu fiecare zi care trecea. Odată cu ea s-a răspândit strigătul oamenilor de a-l potoli. Romulus știa că, dacă nu face ceva în curând, dragonii vor ajunge în capitală — și chiar și cei loiali lui s-ar revolta.

În aceste ultime luni, Romulus și-a trimis oamenii într-o căutare în fiecare colț al Imperiului pentru a găsi o vrajă magică pentru a combate dragonii. Urmăse nenumărate căi false, prin mlaștini tulburi, mlaștini și păduri, ascultând cu răbdare vrăjitorii care îi dădeau diverse vrăji, poțiuni și arme. Toate s-au dovedit a fi fundături. În furia lui, Romulus omorâse pe fiecare vrăjitor – iar pistele nu mai vinseră.

Totuși, acum intrase o altă pistă, iar Romulus se strâmbă în timp ce mergea, urmând încă o pistă, aceasta prin pustiul pustiu. Speranțele lui erau scăzute; cel mai probabil, a fost doar un alt șarlatan. Marșă repede, nerăbdător, șerpuind pe poteca întortocheată, printr-un câmp de spini, deja într-o dispoziție proastă. Dacă acest vrăjitor era fals, Romulus s-a hotărât să-l ucidă de mână.

În cele din urmă, Romulus a urcat pe creasta și a văzut în fața lui o peșteră înaltă de calcar, o strălucire verzuie ciudată care venea din interior.

Făcu o pauză în fața ei, ceva din asta l-a pus pe cap. Locul ăsta se simțea diferit de celelalte – o înfiorătoare i se târă pe brațe. Consilierul lui a venit lângă el.

„Acesta este locul, comandant suprem”, a spus el. „Vrăjitorul locuiește înăuntru.”

Romulus se uită cu privirea la el.

„Dacă și acesta îmi pierde timpul, nu-l voi ucide numai pe el, ci și pe tine împreună cu el.”

Consilierul lui a înghițit.

„Mulți au jurat pe el, comandante. Se zvonește că este cel mai mare vrăjitor al Imperiului.”

Romulus a mers înainte, conducând haita de oameni direct în peșteră. Pereții verzi luminescenți emanau o strălucire, suficient de strălucitoare pentru a putea vedea, iar Romulus a condus drumul din ce în ce mai adânc în peșteră. Zgomote ciudate răsunau pe pereții ei, sunând ca gemete, țipete, ca niște spirite prinse în capcană, și l-au făcut pe Romulus, un om care se teme de nimic, să se gândească de două ori. Aerul era dens, umed și o duhoare se simțea de undeva în depărtare.

Romulus a simțit un sentiment din ce în ce mai mare de presimțire și începea să-și piardă răbdarea pe măsură ce mărșăluia mai adânc în întuneric.

— Dacă îmi pierzi timpul, spuse Romulus, întorcându-se către consilierul său, înroșindu-se, pregătindu-se să se întoarcă, începând să se întrebe dacă acesta ar fi o altă fundătură.

Consilierul lui a înghițit.

„Jur că nu se pierde timpul, comandante. Mi s-a spus că-"

Deodată, Romulus se opri scurt, toți oamenii săi lângă el, în timp ce simțea o prezență la câțiva metri distanță. Duhoarea era copleșitoare.

„Apropiați-vă și mai mult”, se auzi o voce întunecată, de pietriș, din cealaltă parte a peșterii. Suna ca vocea unui demon.

Romulus se uită în întuneric și, deodată, peștera s-a luminat în timp ce un inel de foc se ridică pe podea în fața lor. Ilumina un om mic, care stătea pe partea îndepărtată, fără picioare, cu degetele mari sprijinite pe pământ, purtând o mantie roșie fără glugă, cu capul chel acoperit de negi. Mâinile lui micșorate erau, de asemenea, acoperite de negi, fața lui era rotundă și umflată și avea fante pentru ochi. Le deschise în timp ce se uita înapoi la Romulus, cu ochii lui negri strălucind în flăcări.

„Am ceea ce cauți”, a adăugat bărbatul.

Romulus făcu câțiva pași înainte, până la marginea inelului de foc și se uită peste flăcări către vrăjitor.

În timp ce se uita la această creatură, Romulus simți ceva diferit în interiorul lui. A simțit o furnicătură de entuziasm. Avea impresia că, pentru prima dată, poate că acest vrăjitor era adevăratul lucru.

— Ai o modalitate de a opri dragonii? întrebă Romulus.

Vrăjitorul clătină din cap.

„Nu”, a răspuns el, „am ceva mai puternic”.

„Și ce poate fi mai puternic decât atât?” întrebă Romulus.

Vrăjitorul se uită înapoi la el, cu ochii lui demonici, înspăimântători, strălucind împotriva flăcărilor.

Romulus, înăuntru, se cutremură.

„O modalitate de a-i controla.”

Romulus se uită înapoi, nesigur, încercând să înțeleagă. Era ceva la el, ceva autentic. Autentic rău.

„Le controlezi?” el a intrebat.

„Pentru un ciclu lunar”, a răspuns vrăjitorul, „dragonii vor fi ai tăi. Îi vei controla așa cum vrei. Dirijați-le oriunde doriți. Propria ta armată personală. O șansă de a schimba Imperiul pentru totdeauna. Să faci orice vrei. Vei fi cel mai puternic om în viață.”

Romulus îşi miji ochii, întrebându-se, cu inima bătând cu putere. Ar putea fi adevărat așa ceva? el s-a intrebat.

„Și dacă toate acestea sunt adevărate”, a spus Romulus, „ce vrei de la mine în schimb?”

Vrăjitorul râse, un zgomot îngrozitor de zgomot, sună ca o mie de chipmunks.

„De ce, doar sufletul tău”, a spus el. "Nimic altceva."

"Sufletul meu?" întrebă Romulus.

Vrăjitorul dădu din cap.

„La moartea ta, sufletul tău va fi al meu. A mea de-a face cum vreau. Vezi tu, adun suflete. Este hobby-ul meu."

Romulus îşi miji ochii, părul de pe braţe îi furnicău.

„Și ce faci cu aceste suflete?" el a intrebat.

Vrăjitorul se încruntă, nemulțumit.

— Nu-ți preocupă nimic, bubui vocea lui, brusc amplificată, răsunând de pe pereți, atât de tare încât aproape că îi despica urechile lui Romulus.

Romulus se uită înapoi la creatură și se întrebă ce era el. A simțit un înfiorător intens care atârna peste această peșteră și o parte din el a vrut să se întoarcă și să fugă.

„Maestre, nu o face", a spus consilierul lui Romulus. „Să părăsim acest loc imediat."

Dar Romulus clătină din cap și se uită la vrăjitor. Putea simți că era real. Că avea ceea ce avea nevoie. Și nu putea lăsa asta să treacă atât de ușor.

Pentru a controla dragonii. Romulus și-a imaginat tot ce putea face cu acest tip de putere. Putea zdrobi toate revoltele. Consolidează-și puterea pentru totdeauna. Controlează Imperiul. Și chiar să preia controlul asupra Inelului. El ar fi cel mai puternic om care a umblat vreodată pe pământ. Mai puternic decât și-a imaginat el vreodată. Chiar dacă ar fi doar un ciclu lunar, ar merita, merită să-i dea sufletul. La urma urmei, oricum se ducea în iad. Odată ce a murit, cui i-a păsat ce sa întâmplat cu sufletul lui?

"Ce trebuie sa fac?" întrebă Romulus.

Vrăjitorul îi zâmbi înapoi.

"Uita-te jos. În inelul meu de flăcări. În apa care se reflectă. Asta este tot ce trebuie să faci."

"Asta e tot?" întrebă Romulus, neîncrezător. Nu putea fi atât de ușor.

Romulus se uită în jos, încet, și văzu reflexia lui privind înapoi în lumina focului. În timp ce privea, fața i se contorsiona, schimbând forme și dimensiuni. Era îngrozit să privească.

— Bine, toarcă vrăjitorul. „Acum întinde-ți brațele în lateral."

Romulus a făcut-o, încet, precaut.

„Acum toamnă. Cădeți întâi cu fața în bazinul de apă care se reflectă."

"Toamna?" întrebă Romulus.

Pentru prima dată în viața lui, i-a fost frică.

„Când lovești apa, vei fi transformat. Te vei ridica Stăpân al Dragonilor.”

Romulus și-a simțit întregul corp vibrând și a simțit că este adevărat. Stătea acolo, cu brațele întinse în lateral, și încet, căzu cu fața întâi, pregătindu-se pentru impactul cu bazinul de mică adâncime, adânc de doar câțiva centimetri. Se aştepta ca faţa lui să lovească puternic pământul.

În timp ce Romulus a căzut pe lângă flăcări, a fost șocat să se simtă scufundându-se în timp ce a lovit apa. Era imposibil, știa el; apa nu avea decât un centimetru adâncime. Cu toate acestea, el s-a scufundat, din ce în ce mai adânc, cu tot corpul scufundat. Își simțea întregul corp pătruns de o oarecare forță, de parcă ar fi fost străpuns de o mie de ace mici. A țipat sub apă, dar nu a ieșit niciun sunet.

Deodată, Romulus s-a ridicat, a țâșnit din apă, izbucnind înapoi în peșteră, apă curgând peste tot în jurul lui.

A aterizat în picioare, șocat și s-a simțit de două ori mai mare, de două ori mai mare decât puterea pe care o avea înainte. Se simțea ca un uriaș. Se simțea debordând de putere. Simțea că nimic în lume nu-l poate opri.

Romulus se lăsă pe spate și răcni, simțind noua putere curgându-i prin vene, un vuiet zdrobitor care sări de pe pereții peșterii.

Și în timp ce făcea, putea auzi, în depărtare, vuietul unei cete de dragoni, răspunzându-i, gata, știa el, să facă orice i-ar fi cerut.

CAPITOLUL 14

Thor îl ținea pe Guwayne în brațe în timp ce mergea lângă Gwen, ei doi conducând procesiunea a mii de oameni către vârful muntelui. Krohn era la picioarele lor, iar în spatele lor urma un șir nesfârșit de supuși devotați ai lui Gwen, binevoitori, toți încântați să asista la ceremonia de inițiere a bebelușului, ritualul sacru care avea să marcheze tranziția copilului la viață. Deoarece Guwayne s-a născut în clasa războinicilor și fiind membru al familiei regale, Argon însuși va fi cel care va prezida ceremonia antică și mistică, care avea să aibă loc chiar în vârful Dealului Regelui.

De obicei, la inițierea unui bebeluș a fost asistat de câțiva devotați; dar Gwen și Thor erau atât de iubiți de oameni — care erau atât de entuziasmați pentru copilul lor — încât turma din spatele lor creștea și creștea. Inelul era extaziat. După toată întuneric, în cele din urmă, oamenii au avut un motiv, un adevărat motiv, de sărbătorit. Se născuse un moștenitor al tronului și și mai bine, era băiatul lui Gwendolyn, copilul unei regine pe care o iubeau mai mult decât pe toți cei care veniseră înaintea ei. Toată revărsarea de dragoste pe care o aveau pentru Gwendolyn, acum o puteau direcționa și către băiatul ei.

Thor, de asemenea, era iubit la fel de oameni – cei mai mulți dintre ei îl vedeau drept salvatorul lor, ca cel mai mare războinic pe care l-au avut vreodată, deja obiect de legendă – și pentru a sosi un copil care a fost produsul unirii lui Thorgrin și Gwendolyn. , ar fi putut la fel de bine să fi fost copilul poporului însuși. Toți i-au urmat încântați pe Thor și pe Gwen, ca niște bunici nerăbdători, iar în timp ce Thor își aruncă privirea peste umăr, a văzut mii și mii de oameni, șerpuind în jurul muntelui, până la porțile Curții Regelui.

Inițierea a fost mai mult decât o simplă ceremonie; era, de asemenea, un timp sacru, un timp de mari semne de prevestire, iar întregul regat avea să privească cu atenție pentru a vedea dacă vreun semn sau

semne de prevestire ar marca inițierea acestui copil. Deja se răspândise legenda despre nașterea de bun augur a lui Guwayne, despre semnele și prevestirile care apăruseră odată cu sosirea copilului; deja, regatul a văzut acest copil ca mai mult decât o simplă persoană. Existau deja speculații rampante cu privire la destinul acestui băiat și acești oameni, fără îndoială, erau dornici să vadă singuri dacă au existat prevestiri la inițierea copilului.

Inima lui Thor bătea cu putere de entuziasm și anticipare. În timp ce își ținea fiul în brațe, înfășurat în pătură, aproape de piept, a simțit o căldură și o putere năvălindu-l peste el. Thor a simțit o legătură extraordinară cu copilul său, mai mult decât ar putea să-și exprime vreodată. În timp ce Thor se uită în jos la fața fiului său, Guwayne și-a deschis ochii și s-a uitat înapoi în ai lui Thor, iar Thor a simțit o legătură cu el dintr-o altă vreme, un alt tărâm. A avut un copil. Un *fiu* . Încă nu-i venea să creadă. A simțit un vânt copleșitor de dragoste pentru el și s-a simțit mai protector față de el decât ar putea spune.

Thor s-a simțit, de asemenea, protector față de Gwendolyn, care a mers încet lângă el, încă recuperându-se de la naștere. Merseră cât puteau de încet, în ritmul ei, făcându-se pauze din când în când, ca să-și poată trage sufletul. Thor a fost bucuros să vadă că e bine, din nou pe picioare. Au fost câteva zile emoționante pentru ea, nu numai odată cu nașterea bebelușului, ci și cu ceasul morții în curs pentru mama ei. Ea încă trăia, dar întregul regat anticipa clopotele regale care puteau suna în orice moment, în orice zi, în orice oră, pentru a-i anunța moartea. A fost o perioadă de rău augur. Cu toate acestea, era și o perioadă propice și totul o ținea pe Gwendolyn într-o furtună emoțională.

Thor s-a gândit la cât de intens fusese, lângă patul mamei lui Gwen, urmărindu-i pe cei doi interacționând. Îl făcuse pe Thor să se gândească la propria sa mamă. Văzând mama lui Gwen murind astfel, îl făcuse pe Thor să realizeze cât de prețioasă era viața, îl făcuse să simtă un sentiment reînnoit de urgență de a-și vedea propria mamă. Și dacă, gândi el cu groază, mama lui ar muri înainte ca el să aibă vreodată ocazia să o salute?

El nu ar putea niciodată să trăiască cu el însuși; l-ar lăsa cu un gol și un sentiment de vinovăție pe care nu le putea înțelege. De asemenea, l-ar face să se simtă ca și cum propriul său destin ar fi incomplet. Thor s-a hotărât, încă o dată, să meargă să o caute cât de curând va putea. Acum că s-a născut copilul, a simțit că era timpul. În primul rând, desigur, trebuie să rămână pentru căsătoria lui cu Gwen; nu putea pleca înainte de asta. Dar, de

îndată ce s-a terminat, a decis că va pleca. Nu avea de ales. Îi iubea pe Gwen și pe Guwayne cu disperare și avea să se întoarcă după ei și să rămână alături de ei toată viața. Dar mai întâi trebuia să-și ducă la bun sfârșit destinul. A simțit, nu știa de ce, că chiar viitorul Inelului era în joc.

„Sunt mândră de tine”, i-a șoptit Gwen, întorcându-se către el, zâmbind și punându-și o mână blândă pe încheietura mâinii.

„Pentru ce, iubirea mea?” întrebă Thor, nedumerit.

— Argintul, spuse ea. "Am auzit. *Sir* Thorgrinson, a adăugat ea, zâmbetul ei lărgându-se.

Thor a zâmbit înapoi; fusese atât de preocupat de Guwayne, încât nici nu se gândise la asta. Dar acum că ea a menționat asta, totul s-a repezit înapoi, iar el și-a reluat în minte ceremonia, armura. Se simțea ca un om nou înăuntru. Mai puternica. Mai substanțial.

În timp ce mergeau, învârtindu-se din ce în ce mai sus pe munte, Thor a fost surprins de priveliștile uriașe, de priveliștile de aici, în Valea Focului. Acesta era un loc ciudat și bântuitor, chiar la vest de Curtea Regelui, o vale de vulcani străvechi și secați, zeci și zeci dintre ei, care se ridicau de pe pământ, adormiți, așa cum fuseseră de mii de ani. Stăteau deasupra Curții Regelui, o veche amintire a ceea ce fusese cândva. De asemenea, desigur, a reprezentat o apărare naturală a orașului, motiv pentru care, își imagina Thor, Curtea Regelui fusese construită aici de la început.

Pe măsură ce Thor urca din ce în ce mai sus, putea vedea vârfurile vulcanilor secat, pe care nu le văzuse vreodată în timpul vieții sale. Erau frumoși, căscați. În aer se simțea un miros ușor, ca de sulf care fusese cândva, care se infiltrase în pământ. Cizmele lui Thor alunecară în pământul uscat și pietrișul de sub picioarele lui în timp ce se apropiau de vârful muntelui, o adiere puternică devenind din ce în ce mai puternică pe măsură ce își atingeau vârful, purtând un vânt rece în ciuda zilei de vară.

Thor s-a uitat în jos și a văzut recompensele verii răspândindu-se peste tot în Curtea Regelui, câmpuri de cereale legănându-se în vânt, văi întregi de livezi, abundență peste tot. În afară de aici, această Vale a Focului moartă, ca o amintire dură că toată această recompensă ar putea dispărea într-o zi.

— E aici, spuse Gwen, lângă el.

Thor ridică privirea și îl văzu pe Argon stând în vârf, îmbrăcat în mantia și gluga lui albă, ținându-și toiagul, privindu-le pe toți, fără expresie, ca un cioban care își așteaptă turma. Thor a fost inundat de ușurare. Fără

Argon, ceremonia nu ar putea avea loc — și nu se știa niciodată dacă Argon va apărea.

Au ajuns chiar pe vârful vulcanului antic și, în timp ce Thor și Gwen și-au luat locul la vârf, lângă Argon, cei trei s-au întors și au privit în jos, în centrul vulcanului. Terenul a coborât ușor, pe vreo douăzeci de picioare, nisip și stâncă slăbită, apoi s-a nivelat într-un platou în vârf, modelat într-un cerc perfect, poate de o sută de metri în diametru, pe care stătea un lac albastru ca gheața. Reflecta cerul, norii și cei doi sori, iar priveliștea îi tăia respirația lui Thor. S-au îndreptat spre malul apei, iar în spatele lor, Thor a auzit pașii blânzi a mii de oameni care se ridicau pe creasta, venind în spatele lor spre malul lacului.

În timp ce stăteau acolo, Argon se întoarse către Thor, îi întinse ambele mâini și se uită la copil.

Thor se trezi strângându-și băiatul, reticent să-l lase să plece; simți o mână blândă pe antebrațși se uită la Gwen, iar ea dădu din cap.

— E în regulă, spuse ea. "Lasa-l sa plece."

Thor a întins mâna fără tragere de inimă și l-a pus pe Guwayne în brațele lui Argon.

În secunda în care a făcut-o, cerul tăcut s-a umplut de sunetul țipetelor și strigătelor lui Guwayne. Thor a simțit că i se frânge inima la zgomot. Thor a simțit un gol, un sentiment de gol, când căldura lui Guwayne ia părăsit brațele.

Argon îl ținu pe Guwayne aproape și încet, plânsul i se opri. Argon l-a desfăcut, câte un strat, până când Guwayne a fost complet gol. Argon l-a ținut apoi pe băiat sus spre cer, deasupra capului său, și s-a întors și a înfruntat oamenii.

„În numele celor șapte strămoși, în numele stâlpilor străvechi, în numele câmpurilor de lumină și al câmpurilor de gri, al tuturor celor patru vânturi și al marii dezbinări, chem pe toți zeii care au fost vreodată și toți zeii de acolo vor fi vreodată să binecuvânteze acest copil. Înzestrează-l cu puterea tatălui său, cu spiritul mamei sale. Infuzați-l să continue descendența regală a familiei MacGil. Dă-ne tuturor un mare războinic și un mare conducător al oamenilor.”

Adunarea a aplaudat în semn de aprobare, iar Argon s-a întors, a îngenuncheat lângă apă, a pus copilul pe spate și l-a scufundat în apă.

Gwen gâfâi și se repezi instinctiv înainte să-l salveze — dar Thor o strânse de încheietura mâinii. Acum era timpul lui să o liniștească.

Argon l-a ridicat din apă, iar Guwayne a țipat. Argon l-a scufundat din nou. Apoi, a treia oară.

Când Argon l-a ridicat în cele din urmă sus, deasupra capului, toată mulțimea a luat un genunchi și și-a lăsat capetele în jos. Guwayne a țipat și, în timp ce o făcea, Thor a fost șocat când pământul de sub el a început să se cutremure brusc. Toți se uitau unul la altul cu teamă și mirare, în timp ce un mare cutremur zguduia pământul, toți poticnându-se, Gwen strângând încheietura mâinii lui Thor.

"Ce se întâmplă?" ea a intrebat. „Este băiatul?”

Deodată, în jurul lor, au venit explozii extraordinare.

Thor a ridicat privirea și a fost uimit să vadă toți vulcanii din jurul lor explodând, izbucnind în aer, uriașe penuri de fum umplând cerul de vară și scântei și foc topit urmând. Vulcanii erau suficient de departe încât Thor să nu le simtă căldura de aici. Dar era uimit de priveliștea, de frumusețea lor, de zeci de vulcani care trăgeau foc topit în aer, vulcani care erau latenți de secole. Se întâmplase într-un moment de bun augur și Thor știa că avea o semnificație extraordinară. Toți oamenii se uitau unul la altul cu groază și mirare. Până și Argon se uită în jos la băiat mirat, vădit uimit.

Cine era acest băiat?

Thor nu știa. Dar știa, putea simți în fiecare gram din ființa lui că copilul lui era mai puternic decât orice cunoscuse vreodată.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Alistair stătea pe acoperișul micului fort, trecându-și mâna de-a lungul străvechilor parapeți de piatră, în timp ce privea peisajul rural al Inelului în această zi strălucitoare și frumoasă de vară. De aici de sus, înconjurată de nimic altceva decât dealuri ondulate, ea se uită afară și văzu câmpuri de iarbă înaltă, verde-lime și violetă, legănându-se în vânt, strălucind în soare, foșnind, parcă fericită că trăiește. Vremea era perfectă, cei doi sori străluceau, iar Alistair s-a lăsat pe spate și a respirat adânc și a preluat totul.

Pentru o dată, Alistair s-a simțit relaxat, mulțumit, ca acasă în lume. În cele din urmă, a avut dragoste în viața ei, a cunoscut un bărbat care o iubea și și-a întâlnit și fratele. În curând, ea avea să se căsătorească. Și Argon o ajuta să înțeleagă cine era ea cu adevărat. Pentru prima dată în viața ei, Alistair începea să simtă că nu era un fel de ciudat, nu era o proscrisă. Începea să înțeleagă că ceea ce era diferit la ea era ceea ce o făcea specială. Că puterile ei erau o parte normală, naturală a ei. O parte din ea nu trebuia să-i fie rușine s-o pretindă. Ea s-a simțit împuternicită, mai ales după călătoria ei în Lumea de jos, după lupta lor împotriva Imperiului și văzând cât de puternică era.

De când Thor și-a ucis tatăl, Alistair simțise un imens sentiment de pace în lume. Se simțea ușurată că toată lumea, mai ales Erec, îi cunoștea secretul, știa că tatăl ei era un monstru. Îi fusese atât de frică că, dacă o descoperi, o va părăsi. Și ea nu l-ar învinovăți. Dar Erec rămăsese loial alături de ea. Niciodată nu o învinovăţise, sau o privise altfel; dimpotrivă, compasiunea lui pentru ea nu făcuse decât să se adâncească, iar ea putea simți că el nu o vede altfel. Până la urmă, insistase el, nu suntem părinții noștri. Pentru prima dată în viața ei, începea să-și dea seama de asta.

Alistair făcuse o pauză de la toate pregătirile pentru nuntă pentru a călări aici și a vizita Erec, la o jumătate de zi de plimbare de la Curtea Regelui, în timp ce era cufundat în lucrarea Argintului, reconstruind și

rearmand fortificațiile, așa cum fusese pentru luni. Alistair s-a uitat peste parapete și a văzut dedesubt zeci de membri ai Argintului, cu armura lor strălucind în soarele dimineții, iar în mijlocul lor, așa cum era întotdeauna, Erec îi îndruma pe oameni în timp ce lucrau din greu la reconstruirea fortificațiilor. Alți cavaleri au încărcat pe caii lor în terenurile lor de antrenament improvizate, angajați în exerciții, sparring, păstrându-și abilitățile ascuțite.

Alistair s-a uitat afară și a văzut patru drumuri majore care treceau prin acest orășel, a văzut cât de strategic era situat, aici, în mijlocul țării, și a știut că Erec avea o treabă importantă de făcut aici, să țină toți acești săteni în siguranță. Erec își așezase cu grijă oamenii în diferite puncte de pe tot teritoriul țării, ajutând la repararea drumurilor, la ridicarea porților, la adâncirea șanțurilor și la extragerea pietrei de care aveau nevoie pentru a repara pagubele pe care le făcuse Andronicus. A fost uimitor că a mai rămas ceva din acest fort. În multe dintre celelalte orașe de pe Inel, forturile care stătuseră de secole au fost complet distruse, nesalvabile.

Alistair auzi un huruit îndepărtat. Ea ridică privirea la orizont și văzu un călăreț singuratic încărcând spre turn, ridicând pământ pe drumul prăfuit. Ea îl privi cum se îndrepta până la Erec, îngenunchea în fața lui și îi întinse un sul. Se întreba ce ar putea să-l facă să călătorească cu atâta grabă?

Erec a stat foarte nemișcat mult timp, citind. În cele din urmă, s-a întors și a mers spre fort. Părea pierdut în gânduri, sprânceana încrețită și orice ar fi fost, Alistair simțea din limbajul corpului că nu era bine.

Alistair auzi un târâit liniștit de picioare urcând scara în spirală de piatră, apoi Erec apăru pe acoperișul fortului, ținând în mână sulul, cu un aer sumbru.

„Ce este, domnul meu?” întrebă Alistair, repezindu-se spre el.

Erec se uită în jos și clătină din cap. Îi putea vedea bine ochii cu lacrimi.

— Tatăl meu, spuse el, sumbru. „Este grav bolnav.”

Alistair se simți copleșită de compasiune pentru Erec, iar ea se aplecă și îl îmbrățișă, iar el o îmbrățișă pe spate. Nu-i vorbise niciodată despre tatăl său sau despre oamenii lui, iar ea nu știa prea multe despre ei. Tot ce știa ea era că Erec provenea din Insulele de Sud.

"Ce vei face?" ea a intrebat.

Erec se uită la orizont, gândindu-se.

— Trebuie să merg la el, spuse el. „Trebuie să-l văd înainte să moară.”

Ochii lui Alistair se mariră.

„Spre Insulele de Sud?” ea a intrebat.

El a dat din cap, serios.

— Este o călătorie lungă, doamnă, spuse el. „Aspru și neiertător. Va trebui să traversez Marea Sudică, care ia mai multe vieți decât lasă să treacă. Va fi mai sigur pentru tine să stai aici. Mă voi întoarce la tine.”

Alistair a simțit un val de hotărâre și ea a clătinat din cap.

„Nu voi mai fi niciodată separat de tine”, a spus ea. „Mi-am jurat. Și intenționez să-l păstrez. Oricare ar fi prețul. O sa te insotesc."

Erec se uită înapoi, văzându-i hotărârea, atinsă.

— Dar nunta lui Gwendolyn, răspunse el. „Ești doamna ei de onoare.”

Alistair oftă.

„Dacă trebuie să pleci acum”, a răspuns ea, „atunci trebuie să merg cu tine. Gwendolyn va înțelege.”

Erec a îmbrățișat-o, iar ea l-a îmbrățișat înapoi. Ea îl strânse strâns și se întrebă. Cum ar fi călătoria lor? Cum erau Insulele de Sud? Cum era familia lui? Le-ar plăcea de ea? O accept? Va reuși să-și vadă tatăl înainte de a muri?

Și, mai ales, cum le-ar afecta acest lucru nunta? L-ar întârzia?

Gwen ar înțelege cu adevărat? Thor ar fi? Își va mai vedea vreodată fratele? Chiar s-ar întoarce în Ring?

Dintr-un motiv oarecare, ea a avut un sentiment profund că nu o vor face.

*

Alistair a călărit prin Curtea Regelui, tocmai și-a luat rămas bun de la Gwendolyn, iar inima ei încă se frângea. Fusese dureros să dau vestea, chiar dacă Gwen o primise bine. Se simțea groaznic spunându-i lui Gwen, mai ales în acest moment, chiar înainte de nuntă. Dar așa cum a văzut ea, nu a avut de ales. Erec avea să fie soțul ei, iar ea nu suporta să fie despărțită din nou de el. Gwen fusese înțelegătoare, stoică și îi făcuse mâna pe Alistair. Dar Alistair a simțit, în adâncul sufletului, că Gwen era rănită, că și-ar fi dorit-o acolo la nunta ei. Alistair și-ar fi dorit ca lucrurile să fie altfel; dar aceasta era mâna pe care o întinsese viața.

În timp ce Alistair ieșea în afara tribunalului, ea era hotărâtă, înainte de a se întoarce la Erec, să-și vadă fratele pentru ultima oară, să-i dea și lui vestea că pleacă. Ea s-a pregătit. Când toate acestea s-au terminat, Alistair a jurat în tăcere să se întoarcă, să găsească o modalitate de a se întoarce în Inel, să fie din nou cu Gwendolyn și Thor și cu toți oamenii ei. La urma urmei, ea și Gwendolyn trecuseră împreună prin atât de multe în Lumea Inferioară, iar Gwen se simțea ca o soră adevărată pentru ea, ca sora pe care nu o avusese niciodată. Alistair s-a simțit și el protector față de Gwen. S-a simțit atașată de ea, mai ales de când a aflat vestea noului ei copil.

Alistair cu greu îi venea să creadă că are un nepot. Când îl ținuse în brațe, simțise energia lui curgând prin ea și simțise o conexiune mai mare cu copilul decât orice cunoștea ea vreodată. fiul fratelui ei. Era greu de imaginat. În timp ce îl ținea în brațe, știa fără îndoială că cei doi vor avea o relație strânsă toată viața.

Alistair a călărit prin porțile de piatră recent reconstruite care duceau la terenul de antrenament al Legiunii, pe lângă toți recruții noi care se aliniau pe teren, cu toții sperând să-i atragă atenția fratelui ei pentru un loc în râvnita Legiune. Și-a zărit fratele și a traversat curtea cu călare și a descălecat înaintea lui.

Thor trebuie să fi simțit-o venind, pentru că înainte ca ea să se apropie de el, el s-a întors și i-a întâlnit privirea, cu ochii lui cenușii deschisi aprinși în soarele dimineții, stând acolo atât de nobili și mândri, toți războinicii plini de speranță ai Legiunii privind la el. . Fratele ei era în mod clar un lider și toți acești băieți, unii mai în vârstă decât el, îl priveau de parcă ar fi fost un zeu. Putea să înțeleagă de ce. Nu numai că era un războinic priceput, dar emana și o energie, ceva mistic, aproape ca o lumină care strălucește în jurul lui. Era greu să-și pună degetul pe exact ce era despre el. Era aproape ca și cum ea se uita la chestii din legendă, în timp ce el era încă în viață. Era, de asemenea, un aer trecător în el, de parcă, într-un fel, el, arzând atât de strălucitor, s-ar putea să nu trăiască foarte mult, ca o stea căzătoare care curge pe cer. Ea tresări la acest gând și încercă să-l suprime.

Dar când Alistair se apropie de el, ea s-a înecat brusc. Ea a avut un fulger, a văzut ceva ce nu a putut suprima. A fost o viziune: și-a văzut fratele mort. La o vârstă frageda. Ea a văzut moartea – și gloria – peste tot în jurul lui.

Alistair s-a oprit în fața lui Thor, pe cale să-l îmbrățișeze, iar zâmbetul ei s-a transformat într-o încruntare, în timp ce abia se opri să nu plângă. Deveniseră apropiați în aceste luni trecute, iar Thor era singura familie adevărată pe care o avea, iar ideea de a-l pierde acum, după ce tocmai îl cunoștea, era prea mult pentru ea de suportat.

„Ce este, sora mea?" întrebă Thor, uitându-se la ea, nedumerit.

Alistair doar clătină din cap, muşcându-şi limba. În schimb, ea s-a aplecat și l-a îmbrățișat, iar el a strâns-o pe spate. Peste umărul lui, ea și-a șters repede lacrimile și s-a forțat să zâmbească.

Ea s-a tras înapoi.

— Nimic, fratele meu, spuse ea.

El o privea, sceptic, îngrijorat.

„Totuși pari deranjat", a spus el.

„Am venit să-mi iau rămas bun", a răspuns ea.

Thor se uită la ea, cu surpriză și dezamăgire în față.

„Erec pleacă spre Insulele de Sud", a spus ea, „și trebuie să mă alătur lui. Îmi pare rău. Nu voi fi aici să te văd căsătorindu-te."

Thor dădu din cap, înțelegând.

„Alături de Erec este locul unde ar trebui să fii", a spus el. „El este cel mai mare războinic al Inelului nostru – și totuși, are nevoie de tine. Ești și mai mare. Protejează-l."

— La fel și tine, răspunse ea.

Thor se înroși de rușine.

„Sunt doar un băiat dintr-un mic sat de fermieri", a răspuns Thor cu umilință.

Alistair clătină din cap.

„Ești mult, mult mai mult decât atât."

Thor oftă și privi în depărtare, privindu-și recruții care se antrenează.

„Voi pleca chiar și eu în curând", a spus el.

Alistair a căpătat deodată o perspectivă în mintea lui, așa cum făcea adesea când era în preajma lui.

— Vei merge să o cauți pe mama noastră, spuse ea, mai mult o declarație decât o întrebare.

Thor se uită la ea surprins.

"Cum ai știut?" el a intrebat.

Ea a ridicat din umeri.

„Ești o carte deschisă în jurul meu”, a spus ea. „Nu știu de ce. Este ca și cum aș putea vedea ceea ce vezi tu.”

„Ce altceva vezi?” întrebă Thor, încântat, mijind ochii. „O voi găsi pe mama noastră?”

Alistair a avut o fulgerare bruscă a viitorului lui Thor. Ea a văzut că într-adevăr o va găsi. Dar apoi viziunea a fost ascunsă de întuneric, de parcă ar fi fost mascată în mod deliberat de soarte. L-a văzut pe Thor într-o luptă grozavă, una dincolo de puterile lui. Ea a văzut întunericul în jurul lor și a închis repede ochii și a clătinat din cap, dorind să înăbușe viziunea. Era prea întuneric, prea terifiant.

Nu voia să-l sperie pe Thor și s-a forțat să rămână liniștită. Ea se cutremură înăuntru, dar nu-l lăsa să-l arate.

„O vei găsi”, a răspuns ea.

Thor se uită la ea, neconvins.

— Și totuși... eziți, spuse el.

Alistair clătină din cap și își întoarse privirea.

„Ultima dată când am vorbit despre Mamă”, a spus ea, „Începeam să-ți spun că am ceva de-al ei. Se cuvine să-l ai. Nu știu dacă o voi vedea vreodată.”

Alistair băgă mâna în buzunar și scoase un obiect.

— Întinde-ți încheietura mâinii, spuse ea.

Thor făcu așa și se uită în jos, în timp ce Alistair întindea o brățară aurie de la încheietura mâinii, lățimea de șase inci, și o strânse în jurul încheieturii sale. Acoperea încheietura mâinii lui Thor, la jumătatea antebrațului, strălucitoare, schimbând culorile în lumină.

Thor îl examină mirat. Își dădea seama că era uimit.

„Țara Druizilor este un loc înfricoșător”, a spus ea. „Un loc de mare putere. Dar și de mare pericol. Veți avea nevoie de asta mai mult decât mine.”

"Ce este?" întrebă el, trecând un deget de-a lungul suprafeței sale netede aurii.

Ea a ridicat din umeri.

„Este singurul lucru pe care mi l-a lăsat mama. Nu știu ce este, sau ce face. Dar știu că vei avea nevoie de el acolo unde mergi.”

Thor se aplecă și, vădit recunoscător, îl îmbrățișă strâns pe Alistair; ea l-a îmbrățișat înapoi.

— Fii în siguranță, spuse Thor.

„Trimite-i mamei iubirea mea”, a spus ea. „Spune-i că o iubesc. Și într-o zi, sper să o cunosc și eu.”

CAPITOLUL ȘAISISE

Însoțitorii au deschis ușile duble, iar Reece s-a pregătit când a intrat singur în camera bolnavului a mamei sale. Simți o groapă în stomac când camera întunecată îl îmbrățișa, luminată doar de o torță pâlpâitoare. Asistentele pluteau deasupra patului mamei lui, mângâindu-i fruntea cu unguente. Hafold stătea cel mai aproape de ea. Reece fusese îngrijorat toată călătoria lui aici că nu va ajunge la ea înainte de a muri ea – și era atât de recunoscător că a făcut-o. El venise aici primul, în al doilea rând, nava a atins țărm, înainte de a merge chiar să-i aducă vestea nunții lui Selese.

Gândul că mama lui murise l-a rupt pe Reece. Dintre toți copiii, Reece, cel mai mic, fusese întotdeauna cel mai apropiat de mama lui. S-au încredințat unul altuia, iar ea fusese mai blândă și mai blândă cu el decât toți ceilalți. Îl adăpostise de mânia ocazională a tatălui său și se asigurase întotdeauna că avea tot ce este mai bun. Gândul că ea va muri l-a făcut să se simtă ca și cum o parte din el ar fi murit și el. Și-a dorit mai mult decât orice ca ea să fie în viață pentru nunta lui.

Gândindu-se la nunta care se pregătea, l-a derutat pe Reece. Întreaga călătorie cu vaporul spre casă, mintea lui fusese plină de gânduri despre Stara, despre întâlnirea lor, despre dragostea lui pentru ea. Pe tot parcursul călătoriei, el a rămas hotărât să o facă soția sa, să se ocupe de a-i spune lui Selese vestea.

Dar acum că ajunsese din nou acasă, intrase la Curtea Regelui, văzuse toate pregătirile furioase pentru nuntă, i-a făcut o pauză. A fost un spectacol. Curtea Regelui arăta mai frumoasă decât a avut vreodată și mii și mii de oameni soseau în sfârșit din toate colțurile Inelului și din lume, pregătindu-se să privească. Și Reece ar fi în centrul ei. Ar fi dezamăgit nu numai pe Selese, ci și pe sora lui și pe Thorgrin, stricând ziua specială a tuturor, pentru care munciseră atât de mult să se pregătească. De asemenea, ar dezamăgi miile de oameni care anticipau acest mare eveniment.

Cum a putut face asta? Cum a putut să-și trădeze oamenii? Și, mai ales, cum a putut să o trădeze pe Selese? Gândul de a-l răni pe Selese îl îndurera fără sfârșit. Ea, mai ales, care îi fusese atât de bună și loială. A avut dreptate să-și urmeze pasiunile, inima? Sau a fost egoist, greșit când a trădat pe toți cei din jurul lui?

Reece se simțea acum complet lipsită de idee ce să facă. Se simțea ca un trădător, ca cel mai rău trădător din lume.

Cu excepția, desigur, lui Stara.

Reece s-a gândit la ea și un val de dragoste l-a cuprins, atât de puternic, ca un val care a cuprins întreaga lui lume. A fost o dragoste care l-a încurajat, o iubire suficient de puternică pentru a sfidează pe toată lumea și tot ceea ce știa și iubea.

În timp ce Reece se apropia de patul mamei sale, el se forța să iasă din ea și să se concentreze asupra ei. Ea deschise ochii în timp ce el îi puse mâna pe încheietura mâinii și îi făcu semn lui Hafold, care adună rapid pe toți servitorii și ieși grăbit din cameră.

Reece și mama lui erau singuri, iar Reece, așa cum a avut toată viața, a vrut să-i facă încredere, să-i ceară gândurile, părerea. Dar nu știa dacă poate. Nu știa dacă ea era în stare să audă totul sau să răspundă și, oricât de apăsător era, și de sfâșiat, nu voia să o supere chiar acum, în ultimele ei momente. De asemenea, ea îi dăduse inelul ei regal pe care să-l folosească pentru a-l cere în căsătorie pe Selese, împreună cu binecuvântarea ei. Cum putea să-i spună că vrea să se căsătorească cu altcineva?

Reece luă mâna moale a mamei sale în amândouă, o lacrimă curgându-i pe obraz în timp ce își coborî fruntea pe dosul palmei ei. A fost copleșit de un vârtej de emoții.

Mama lui se ridică puțin în pat, se uită la el, apoi tuși și tuși, sunetul reverberând în piept. Era o tuse pe care nu o auzise niciodată; tusea unei bătrâne. L-a îngrozit, iar el i-a strâns mâna.

„Mamă, îmi pare atât de rău”, a spus el. „Îmi pare rău că nu am putut fi aici mai devreme.”

— Ai fost plecat cu afaceri importante, spuse ea. „Afacerile reginei. La urma urmei, și Insulele Superioare sunt importante.”

Mama lui se uită la el cu o privire înțelegătoare pe care o cunoștea bine.

„Și am auzit că ai mai multe afaceri decât atât”, a adăugat ea.

Reece se uită în urmă, uluită. De unde știa ea? Chiar și aici, acum, peste ocean? El o subestimase. Nimic nu i-a scăpat. Ar fi trebuit să știe; toată viața lui, mama lui știa mereu totul. Avea spioni în fiecare colț al regatului și știa întotdeauna ceva înainte ca el, chiar înaintea tatălui său. Nu putea scăpa cu nimic. La Curtea Regelui exista o vorbă: când sălile șopteau, regina MacGil a auzit-o înaintea ecoului.

"Cum ai știut?" întrebă Reece, știind că era o întrebare stupidă.

Ea doar a clătinat din cap.

„Cum ai putut să faci asta?” întrebă ea, nemulțumită.

Reece se înroși, rușinată.

„Ți-am dat inelul meu”, a adăugat mama lui. „Inelul pe care mi l-a dat tatăl tău. Un inel de onoare. Un inel care semnifică cuvântul tău că nu ai trăda pe altcineva. Pentru orice motiv. A fost un inel pentru veșnicie, inelul pe care l-am binecuvântat pentru ca tu să-l dai lui Selese și l-ai batjocorit.”

Ea îl privi cu dispreț, iar Reece își întoarse privirea, umilită, incapabil să se uite înapoi. Confuzia lui se amplifica și se simțea din ce în ce mai nesigur.

— Îmi pare rău, mamă, spuse el. „Nu am vrut să dezamăgesc. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de Stara. Nici nu am căutat să o văd.”

„Totuși, când ai văzut-o, nu te-ai întors. Asta a fost alegerea ta. Acestea au fost acțiunile tale. Ai putea să faci fericită o femeie singură. Dar gândește-te la câți alții vei răni.”

Mama lui clătină din cap.

„Nu mai este vorba despre tine”, a adăugat ea. „Veți ajunge să vedeți, pe măsură ce creșteți, că pofta este adesea confundată cu iubirea, iar pofta este un lucru copilăresc. Pe măsură ce îmbătrânești, vei descoperi că iubirea, iubirea adevărată, este despre angajament, responsabilitate. Mai ales pentru tine, un membru al familiei regale. Nu suntem oameni obișnuiți; toți suntem actori aici. Întregul regat se uită la noi. Suntem un spectacol pentru mase, și puțin mai mult. Nu te păcăli. Masele pacificate înseamnă că familia regală poate conduce. Viața ta nu este privată. Oamenii se uită la tine. Nu poți arunca o folie de dezonoare asupra familiei regale. Ți-ai dat cuvântul și trebuie să-l onorezi, mai presus de orice. Fără asta, ce am fi? Ce valoare ar avea linia de sânge regală?”

Fruntea lui Reece era acoperită de o sudoare rece, iar el și-a întins mâna și și-a șters-o cu dosul mâinii. Gura i se usca în timp ce contempla cuvintele mamei sale, atât de pătrunzătoare, ca întotdeauna.

— Îmi pare rău, mamă, spuse el din nou. „Mi-am trăit toată viața pentru onoare. Nu vreau să dezonorez pe nimeni.”

— Într-adevăr, ai răspuns ea.

„Nu mi-am propus să o dezonorez pe Selese”, a insistat el. „Totuși, o iubesc pe Stara. Nu este greșit să ignori sentimentele cuiva?”

„Sentimentele sunt temporare”, a batjocorit ea. „Acțiunile sunt permanente. Ai putea să-ți urmezi pasiunile dacă ai fi un om de rând. Dar nu esti. Ești fiul regelui. Nu ai luxul să-ți urmezi sentimentele. Faci ceea ce este corect, ceea ce se așteaptă de la tine. Nu o trăda pe cea căreia i-ai dat cuvântul tău, care și-a pus credința în tine.”

Ea a oftat.

„Stara va fi rănită, adevărat. Dar aceasta este o singură persoană. Restul regatului va fi fericit. S-ar putea să regreti toată viața ta. S-ar putea să-l urăști; poate ma urasti. Dar acesta este prețul pe care îl plătiți pentru a fi în familia regală. Există multe forme de onoare. Onoarea cântată în luptă este cea mai simplă. Onoare în viața de zi cu zi - asta este greu. Trebuie să arăți onoare în dragoste așa cum ai face pe câmpul de luptă. Unul nu este mai important decât celălalt. Arată-mi un războinic onorabil care și-a trădat soția și-ți voi arăta un bărbat care valorează mai puțin decât nimic.”

Tonul mamei lui era mai aspru decât auzise Reece vreodată și și-a dat seama că erau sunetele unei femei pe patul ei de moarte, o femeie fără timp, fără nimic de pierdut și cu urgență în mesajul ei. Era un ton pe care Reece abia îl recunoscu.

Cel mai rău dintre toate, el știa că avea dreptate. Își lăsă capul în jos, dorindu-și să fie oriunde decât aici, în această cameră înăbușitoare. Și-ar fi dorit ca această dilemă să nu-i fi căzut niciodată în poală. Cum de a devenit viața lui atât de complicată atât de repede?

— Nu ești băiat, spuse ea. „Acum ești bărbat. De aceea ești învățat onoarea de la alți bărbați. Nu de la femei. Dar asta înseamnă că ești învățat doar jumătate din ceea ce înseamnă adevărata onoare. A trecut vremea să înveți asta din partea unei femei. Căci numai atunci vei deveni un om adevărat.”

Reece și-a simțit toată fața înroșindu-se. S-a simțit mai rușinat decât a avut vreodată în viața lui.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, cu vocea ruptă, cuvintele greu de rostit. „Acțiunile mele au dezonorat numele nostru regal. Mi-am dat cuvântul și trebuie să-l țin. Oricare ar fi costul. Oricare ar fi prețul.”

Reece își lăsă capul, lumea lui învârtindu-se și și-ar fi dorit să poată muri. Cel mai mult, l-a durut că i-a rănit mama așa, mai ales pe patul de moarte. Și-ar fi dorit să poată lua totul înapoi. Și-a dorit acum să nu fi vizitat niciodată Insulele Superioare.

Reece a simțit mama lui strângându-i mâna cu o forță surprinzătoare, iar el a ridicat privirea la ea, cu lacrimi în ochi. Fu surprins să o vadă zâmbindu-i — bătrâna mamă afectuoasă pe care o cunoscuse dintotdeauna.

„Sunt mândru de tine, fiule”, a spus ea. „Ar fi și tatăl tău. Ai ascultat și vei face ceea ce trebuie. Acum du-te și fă-ți pe Selese soția ta. Folosește-mi inelul în onoare. Și șterge-ți numele Stara din minte. Insulele Superioare generează doar necazuri – au întotdeauna.

Reece a zâmbit, simțind un val de dragoste pentru mama lui; în același timp, se simțea și devastat că o va pierde în curând, cel mai bun sfătuitor al lui, singura persoană în care avea încredere mai presus de toate.

El s-a aplecat și a strâns-o strâns, plângând peste umărul ei la gândul că o va pierde, iar ea s-a ridicat și l-a îmbrățișat înapoi, cu brațele ei fragile strângându-l.

„Te iubesc cel mai mult, Reece”, a spus ea. „Din toți copiii mei. Am mereu."

A plâns Reece, copleșit de emoție, deoarece știa ce are de făcut. A trebuit să se grăbească la Selese și, înainte să treacă un alt moment, să-i spună cât de mult o iubea. Spune-i că a vrut ca ea, și numai ea, să-i fie soție.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Selese a ieșit din casa bolnavilor și și-a scos rochia, cu un zâmbet larg pe față, gata cu îndatoririle ei de vindecare pentru acea zi. Era o după-amiază frumoasă de vară, ambii sori strălucind, vântul îi dădea părul înapoi și ea a inspirat adânc. A pornit printr-un câmp de flori, simțind o plutire pe care nu o mai simțise de ani de zile, visând cu fiecare minut al nunții ei.

Simțea fluturi în stomac. Nunta ei cu Reece, iubirea vieții ei, era la câteva zile distanță și cu greu se putea gândi la altceva. Toată dimineața, chiar și în timp ce îngrijea bolnavii, orele trecuseră în timp ce își imaginase nunta, le-a văzut pe ea și Reece mergând împreună pe culoar, a văzut miile de spectatori care aveau să fie martori la ceremonie veselă. , nunta dubla cu Gwendolyn si Thorgrin. Mai presus de toate, și-a imaginat-o pe Reece sărutând-o, ținându-l în brațe, făcându-și jurământul de a fi împreună pentru tot restul vieții. Și-a imaginat bucuria pe care o va simți știind că în sfârșit era soția lui, după toate aceste luni de așteptare, că nimic nu i-ar putea despărți vreodată.

Era tot ceea ce își dorea Selese. Reece îi luase inima în momentul în care îi pusese ochii pe el și pe el, iar căsătoria oficială cu el avea să fie cea mai grozavă zi din viața ei – și începutul noii ei vieți. Într-un fel, simțea că viața ei începuse în ziua în care l-a cunoscut.

Selese a început să alerge, sărind prin câmpuri, nerăbdătoare să se întoarcă la Curtea Regelui și să-și termine toate pregătirile pentru nuntă pentru ziua respectivă. O așteptau îmbrăcăminte de ultimă oră, alegeri de flori și buchete și multe alte chestiuni și nu voia să întârzie la niciuna dintre ele.

„Selese!” răsună o voce pe care nu o recunoscu.

Selese se întoarse, surprinsă cu nerăbdare de vocea străinului și fu surprins să vadă, călare spre ea prin câmpuri, un bărbat pe care nu-l cunoștea. Purta o armură dintr-un alt loc și ia luat o clipă să recunoască că

era rochia familiei MacGil din Insulele Superioare. Ea se întreba ce ar putea face aici cu o afacere atât de urgentă și cum știa el numele ei.

„Tu ești Selese, da?” întrebă el, în timp ce se apropia și descăleca, fără suflare.

Inima ei tresări când a văzut expresia serioasă de pe chipul lui. Știa că Reece călătorise recent în Insulele Superioare – aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui – și brusc se întrebă dacă acest bărbat a venit cu vești proaste, poate că Reece era bolnav sau rănit, sau că i s-a întâmplat ceva rău.

"Este totul în regulă?" întrebă ea repede, alarmată.

„Numele meu este Falus. Sunt cel mai mare fiu supraviețuitor al lui Tirus, din casa lui MacGils din Insulele Superioare. Vin cu vești proaste, mă tem.”

Inima lui Selese bătea cu putere la tonul lui grav. Simți că mâinile încep să-i tremure.

"Vesti proaste?" a replicat ea.

Se opri imediat, încremenită, pregătindu-se pentru vestea că ceva rău i se întâmplase lui Reece.

Ea se repezi înainte și apucă încheietura bărbatului.

„Trebuie să-mi spui – este bine?” a implorat ea.

Falus dădu din cap, iar ea oftă uşurată.

„Reece este bine. Nu aceasta este vestea pe care o aduc.”

Ea se uită la el, confuză. Ce alte vești ar putea avea pentru ea?

Falus întinse un sul, apoi îl puse în mână. Selese se uită în jos la el, confuză.

„Îmi pare rău că trebuie să suport această veste, dar noi, familia MacGil din Insulele Superioare, ne luăm onoarea foarte în serios și am considerat că este pertinent să știi asta imediat. Bărbatul pe care-l iubești, Reece, se pregătește să te trădeze. Este îndrăgostit de altcineva.”

Selese simți că întregul ei corp se răcește la cuvintele lui, în timp ce se uita la el, uluită, încercând să proceseze ceea ce spunea. Ea și-a pierdut orice simț al timpului și al locului; era ca un coșmar teribil care se desfășura în fața ei.

S-a trezit incapabil să vorbească.

„Sora mea, Stara”, a continuat el, „verișoara lui Reece, este îndrăgostită de el. Și el este îndrăgostit de ea. Relația lor amoroasă a înflorit încă de când erau copii. Cu ani înainte ca voi doi să vă întâlniți. În recenta

sa călătorie în Insulele Superioare, Reece a căutat-o pe Selese și și-a promis dragostea și a jurat că se va căsători cu ea. In secret."

El a oftat.

„Pergamentul pe care îl ții este dovada dragostei lor. Veți vedea scrisoarea ei către el și a lui către ea, fiecare mărturisindu-și dragostea. Fără îndoială, vei recunoaște caligrafia lui Reece.

Inima lui Selese îi bătea în urechi atât de tare încât abia putea gândi. Cu mâinile tremurânde, desfășura sulurile, sperând că toate acestea erau o minciună îngrozitoare, o greșeală teribilă.

Dar când începu să citească, recunoscu imediat scrisul lui Reece. Îi venea să vomite în timp ce îi citi Starei meseria lui de dragoste. Pergamentul părea vechi, fragil, dar cumva nu recunoștea asta. S-a concentrat doar pe cuvintele lui Reece.

Și-a simțit întreaga lume despărțindu-se în două.

Cum ar putea fi aceasta? Cum a putut cineva ca Reece, atât de mândru și onorabil, atât de nobil și devotat, să facă așa ceva? Cum a putut să o trădeze așa? Cum ar fi putut să o mintă? Cum ar putea să iubească pe altcineva?

Capul ei roia, încercând să înțeleagă. Nimic din toate nu avea niciun sens. Cu doar un minut în urmă, era pregătită să se căsătorească cu el. Acesta era un bărbat pe care îl iubea cu fiecare fibră a ființei ei, un bărbat care o făcuse toată viața și ea fusese sigură că și el o iubea. Oare greșise atât de mult? Nu o luase pe Reece drept o persoană necinstită. A fost o proastă?

„Îmi pare rău că suport această veste”, a spus Falus. „Dar ne-am gândit că ar trebui să auzi mai întâi de la noi. Reece te-a umilit înaintea ambelor regate”.

Selese a izbucnit în lacrimi. Era mai mult decât putea să suporte. Ea a vrut să răspundă, să-i spună lui Falus să o lase în pace, să cadă moartă.

Dar vocea ei era blocată în gâtul ei, iar el se întoarse deja, ca un mesager al morții, și se îndepărtase pe călărul său negru, lovind-o cu piciorul și încărcând din ce în ce mai departe, dispărând în orizont. Călărea prin câmpurile de flori, dar acum ea nu le mai vedea culoarea. Acum au apărut ca câmpuri de spini.

Selese se uită la sulurile din mână, plângând, lacrimile ei udându-le, curgând cerneala. Ea se întinse și le sfâșie în bucăți, iar și iar și iar.

"NU!" ea a tipat.

Cu fiecare lacrimă, ea a simțit că întreaga ei viață era ruptă în bucăți. Tot ceea ce își imaginase, tot ceea ce crezuse vreodată că știe, era acum sfâșiat în nimic.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Kendrick stătea în fața podului care traversa Western Crossing of the Ring, supravegheându-și oamenii, supravegheând zeci de argint în timp ce lucrau din greu pentru a-l asigura, reconstruindu-l așa cum era cândva. Alături de câțiva dintre prietenii săi iluștri, inclusiv Atme și Brandt, Kendrick i-a ajutat pe bărbați în timp ce rostogoleau un bolovan, ghidau o piatră nouă la locul lor și reparau balustrada. Acest pod a suferit daune mari de când Scutul a căzut și prea multe creaturi din Sălbăticie au folosit ocazia să treacă în Inel în timpul invaziei Imperiului.

Kendrick stătea în picioare o clipă și se uită afară, iar pe partea sa a canionului, văzu nenumăratele cadavre ale acelor fiare împrăștiate prin iarbă. În timp ce privea, câțiva dintre oamenii lui le-au ridicat și le-au ridicat peste marginea canionului. În aceste ultime luni, se filtraseră rapoarte împrăștiate despre o fiară întâmplătoare care terorizase un sat. Acum, după ce toate aceste luni ale lui Kendrick și Argintii i-au vânat, ucigând orice fiare care se strecuraseră în timp ce Scutul era jos, rapoartele se opreau. Kendrick era hotărât să facă Inelul la fel de sigur ca niciodată. Pe rând, reparau toate daunele pe care le făcuse Andronic.

Kendrick era încântat să se întoarcă cu oamenii săi, înapoi cu Argintul, întărind Inelul – pentru asta simțea că fusese născut pentru a face. Era încântat că Gwendolyn îl însărcinase să conducă Silver, împreună cu Erec, și să facă Inelul mai puternic, mai sigur. Erec se îndreptase spre sud-est pentru a reconstrui forturile în puncte strategice de-a lungul Inelului și luase cu el jumătate din Argint, în timp ce Kendrick luase restul oamenilor pentru a fortifica canionul.

Kendrick s-a întors și a privit peste canion și a văzut, de cealaltă parte, mai multe fiare pândind în Sălbăticie, urmărindu-le munca. Cu Scutul sus, aceste creaturi nu ar îndrăzni să încerce să treacă. Cu toate acestea, ei încă stăteau acolo, Sălbaticiile plin de ei, așteptând șansa lor, ori de câte ori

trebuia să le vină, să traverseze din nou. Kendrick era hotărât să nu lase niciodată să se întâmple asta.

„Ridică piatra aia mai sus!” Kendrick a strigat mai mulți cavaleri, care au ridicat un bolovan deosebit de mare și l-au asigurat pe loc.

Kendrick a cercetat peisajul și a văzut încă munca extraordinară care le avea în față. Au rămas aici nenumărate sate care trebuiau securizate, ziduri care trebuiau reparate, poduri care trebuiau refăcute, treceri care aveau nevoie de paznici. Ar trebui să-i distribuie strategic pe cavalerii de Argint la anumite posturi, să le facă cunoscută prezența pentru a preveni fărădelegea și pentru a reaminti oamenilor puterea Curții Regelui. Oamenii trebuiau să știe că sunt protejați, supravegheați. Și Kendrick a trebuit să se pregătească, în cazul în care, dintr-un motiv oarecare, ar exista vreodată o altă invazie a Inelului.

— Domnul meu, se auzi o voce.

Kendrick se întoarse și văzu noul său scutier alergând spre el, fără suflare, în timp ce îngenunchea. Kendrick a fost surprins să-l vadă; nu-l văzuse în lună și s-a gândit la ultima dată când l-a trimis. Kendrick îl trimisese, în lung și în lat, să străbată Inelul pentru a vedea dacă putea descoperi vreo veste despre mama lui Kendrick, pe care nu o întâlnise niciodată. Pe Kendrick îl roase și el simțise o dorință mereu arzătoare de a o cunoaște, de a ști de la cine venea. Ura ideea că era un nenorocit pe lume. Și să știe că regele MacGil era tatăl său nu a fost suficient pentru el.

Văzând acest scutier revenindu-i inima lui Kendrick să bată cu nerăbdare. A descoperit oare vreo veste?

Kendrick sperase și visase întotdeauna că mama lui era o prințesă de sine stătătoare, poate pe un alt ținut, departe. Poate asta ar explica de ce nu se întorsese niciodată după el. Poate că a fost separată de un ocean vast. În mare parte, el spera doar că ea este în viață. Spera că va putea pune ochii pe ea, doar o dată, dacă nu pentru alt motiv decât să o întrebe de ce l-a abandonat. De ce nu-l revendicase niciodată. Știa ea că el există?

Inima lui Kendrick bătu cu putere în timp ce scutierul lui stătea în picioare, încă ținându-și răsuflarea. După expresia feței lui, Kendrick simți că aducea vești.

„Stăpâne”, a spus scutierul său, gâfâind, „cred că am găsit-o”.

Gâtul lui Kendrick s-a uscat când scutierul său a întins mâna și i-a pus jumătate dintr-un medalion în palmă. Se uită în jos la medalionul de bronz, îl ridică la lumină și scoase încet colierul pe care-l purtase de când își

amintea – jumătate de medalion, bronz. Tatăl lui îi spusese mereu că cealaltă jumătate îi aparține mamei sale.

Le-a ridicat și a fost șocat să vadă că era o potrivire perfectă. Era o gaură în centru și găurile aliniate, suficient spațiu pentru a trece un fir și pentru a deveni un singur colier.

A fost autentic. Mâinile îi tremurau să-l țină; visase la această zi toată viața.

„Unde ai găsit asta?” întrebă Kendrick, abia reușit să vorbească.

„Într-un mic sat din partea de nord a Inelului, milord. Intr-un magazin. L-am cumparat de la ei. Mi-au spus că o femeie le-a vândut-o.”

"O femeie?" întrebă Kendrick. "Vandut?"

A fost mama lui? el s-a intrebat. Cum a putut să-l vândă, singura și singura legătură pe care o avea cu el? Se întâmplase cu mulți ani în urmă?

Scutierul lui dădu din cap.

— Cu doar câteva luni în urmă, spuse el. „Mi-au spus de unde vine. Și numele ei: Alisa.”

Kendrick se uită în urmă, uluit.

— Mama ta trăiește, domnul meu.

Kendrick simți că mâna lui slăbește, medalionul arzând înăuntrul ei, în timp ce privea la orizont.

Mama lui. În viaţă.

După tot acest timp, a vrut să-l scoată din minte; pentru o clipă, chiar a regretat că și-a trimis scutierul în această misiune.

Cu toate acestea, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât știa mai mult că nu poate face nimic altceva. O curiozitate arzătoare se ridică în el. Mama lui. În viaţă. Cum arăta ea? Semăna ea cu el? Ar fi bucuroasă să-l vadă?

Kendrick se uită la orizont și știa că nu avea de ales.

Trebuia să o găsească.

CAPITOLUL NOASPREZECE

Luanda, în cele din urmă pe partea dreaptă a Highlands, în Regatul de Vest al Inelului, respira de bucurie în timp ce călărea cu Bronson pe drumul lung care ducea înapoi la Curtea Regelui. M-am simțit atât de bine să fiu din nou acasă. Valuri de ușurare au cuprins-o în timp ce și-a văzut casa, locul în care crescuse, și-a văzut toți oamenii — oamenii ei — mâlind, mulțimile îndreptându-se în oraș pentru înmormântarea mamei ei. În sfârșit, ea era acasă.

Luanda a fost șocată să vadă Curtea Regelui atât de strălucitoare, reconstruită și mai magnifică decât o văzuse vreodată. A făcut-o să realizeze cât de mult fusese plecată. De atâtea luni fusese alungată, ca un exil obișnuit. Cu greu îi venea să creadă ce i-a făcut sora ei.

Și totuși acum se simțea îndreptățită, fiind chemată înapoi aici de sora ei pentru înmormântarea mamei lor. Evident, Gwendolyn se răzgândise, își dăduse seama că greșise și își răzgândise și îi permitea să se întoarcă acasă.

Luanda respira adânc în timp ce călărea în spatele lui Bronson, strângându-l de talie, cei doi coborând panta spre Curtea Regelui, simțindu-se întineriți în ciuda evenimentului sumbru. În curând, Luanda avea să intre din nou pe porțile Curții Regelui, în cele din urmă înapoi într-un oraș civilizat. Poate că, de asemenea, mai existau și alte motive pentru care Gwendolyn o invitase înapoi – poate că se răspândise vestea despre munca fantastică pe care o făcuse Luanda pentru a ajuta la înăbușirea revoltei, la uciderea tuturor acelor McCloud și la incendierea acelei săli. Printre MacGil din apropiere de Highlands, Luanda era acum considerată un erou. Poate că Gwen și-a dat seama de asta și a cedat cererii populare de a se întoarce.

Din acea noapte, de la înlăturarea nemiloasă a revoltei, niciun McCloud nu mai acționase. MacGil avea acum o strângere mai strânsă asupra orașului McCloud decât oricând.

Din ce în ce mai mulți MacGils, știa ea, o priveau acum pe ea, Luanda, drept adevăratul lor lider. Bronson șovăise, dăduse dovadă de

slăbiciune, iar Luanda fusese cea care dăduse dovadă de puterea și hotărârea necesare. Dinamica se schimbase și erau priviți ca un soț și o soție care conduc un oraș, Luanda fiind jucătorul decisiv. Bronson părea să fie bine cu asta; era copleșit de situație și nu un bărbat înclinat spre forță. Luanda, însă, nu a avut nicio ezitare.

Bronson nu i-a mulțumit sau aplaudat niciodată pentru acțiunile ei nemiloase în acea noapte; totuşi nici el nu o certase. Poate că era încă în stare de șoc; sau poate, în adâncul sufletului, avea și admirație pentru ceea ce făcuse ea.

În timp ce Luanda se gândea la acea noapte, și-a dat seama că îi datora mult lui Bronson. La urma urmei, dacă nu ar fi fost Bronson care a făcut un pas înainte și a salvat-o, ea ar fi moartă chiar acum. Ea îl strânse mai tare de talie când treceau prin porți. Cu cât creșteau mai mult împreună, cu atât își dădea seama că Bronson era singura pe care o iubea cu adevărat pe lume – singura pe care se putea baza, singura, în ciuda oricărei slăbiciuni pe care ar putea-o avea, la care ținea și o respecta. Îi datora viața. Și nu a fost ceva ce a luat cu ușurință. Era hotărâtă să rămână lângă el. Și dacă nemilosirea și brutalitatea erau lucruri pe care el îi lipsea să le conducă, atunci ea le-ar oferi cu plăcere pentru el.

Au intrat prin porțile înălțătoare ale Curții Regelui, alăturându-se cu o mulțime îmbrăcată în negru. Au descălecat și, pe măsură ce au făcut-o, Luanda a anticipat să fie primită ca un erou care se întoarce. Ce diferență au făcut câteva luni, când nu cu mult timp în urmă, ea intrase aici în rușine. Acum era invitată înapoi de regina, după acțiunile sale eroice în numele familiei MacGil, iar acum avea să participe la înmormântarea mamei ei. Ea își va ocupa locul din nou ca membru onorat al familiei regale.

Luanda a zâmbit larg, când începea să-și dea seama că timpul ei de exil se terminase. Ea anticipa să-i întâmpine pe toți frații ei de acolo, toți aplaudând-o, cerându-i scuze, permițându-i un loc înapoi în instanță, alături de Bronson. Luanda abia aștepta să afle ce rang și poziția i-a dat Gwen și să se stabilească aici. Ea a jurat că nu va mai părăsi niciodată Curtea Regelui – și, mai ales, că nu va mai trece niciodată Highlands.

Luanda și Bronson și-au țesut drum prin Curtea Regelui împreună cu mase, au trecut printr-un alt arc, au ieșit de cealaltă parte a orașului și au urmat cortegiul funerar sus pe un deal. Clopotele bateau la fiecare pas pe care îl făceau.

În cele din urmă, toți s-au oprit. Mulțimea era atât de groasă, încât Luanda abia vedea peste capetele lor, abia putea să zărească mormântul strămoșilor ei.

Hotărâtă, Luanda și-a împins drum printre mase, strângând mâna lui Bronson. În timp ce oamenii s-au întors și s-au uitat la cine era ea, s-au despărțit de ea și i s-a permis să vină până în față, paznicii făcându-se deoparte.

Luanda s-a oprit la poiană, admirând vederea. În fața ei se afla mormântul străvechi de marmură al strămoșilor ei, construit pe versantul dealului, cu acoperișul acoperit cu iarbă - locul final de odihnă al tatălui ei, și al tatălui său înaintea lui și a tuturor celor dinaintea lor. În fața ei se afla o mică poiană, în care se afla sarcofagul mamei sale, sculptat în marmură și, din fericire, închis.

Lângă ea stătea Argon, cu fața în masă, iar în jurul lui, într-un semicerc, stăteau frații ei: Kendrick, Godfrey, Reece — și, bineînțeles, Gwendolyn. Luanda a făcut o dublă luare când a văzut-o pe Gwendolyn ținând un copil. A fost șocată. Ultima dată când Luanda o văzuse, abia dacă fusese însărcinată.

Vederea copilului a inflamat-o pe Luanda de gelozie. Fusese ținută atât de departe, nici măcar nu fusese informată despre nașterea copilului, a nepotului ei. Cel mai rău dintre toate, acolo stătea Gwendolyn, sora ei mai mică, ținând în brațe un copil – în timp ce ea, Luanda, cea mai mare, stătea acolo, stearpă. A fost nedrept. A scos un nou val de resentimente în Luanda, care s-a hotărât în liniște să-și dubleze eforturile de a avea un copil cu Bronson – dacă nu pentru niciun alt motiv decât să o învingă pe sora ei.

Lângă Gwendolyn stătea Thorgrin; pe lângă Godfrey, Illepra; iar lângă Kendrick, Sandara. Jos, la picioarele lui Gwendolyn, stătea Krohn, acel animal pe care Luandei nu-i plăcuse niciodată. Krohn se întoarse și se mârâi spre Luanda în timp ce păși în poiană pentru a-și lua locul lângă ceilalți în acest loc rezervat doar familiei, cu Bronson alături de ea.

Bronson stătea acolo, de parcă i-ar fi frică să intre în poienișul rezervat familiei, dar Luanda l-a prins de mână și l-a smuls, iar cei doi s-au apropiat de sarcofag, luându-și locul lângă ceilalți.

Mulțimea a tăcut, mii dintre ei, toți în picioare, privind, cum Gwendolyn și frații ei se întorceau și se înfruntau cu Luanda, văzând-o pentru prima dată în luni. Pe fețele lor se vedea o privire de surpriză precaută; aceasta nu era cu siguranță marea primire călduroasă pe care o

anticipase. Apoi, din nou, a argumentat ea, acesta a fost un eveniment sumbru.

Luanda s-a uitat la Gwendolyn și a fost surprinsă să vadă cât de diferit arăta de când era însărcinată. Gwen părea mult mai în vârstă acum, în vârstă de peste ani. Ea a văzut liniile de pe frunte, sub ochi – și și-a dat seama că a fi regina și-a făcut tribut. Cu toate acestea, Luanda dorise să-și asume o taxă.

Luanda cercetă chipul lui Gwen, căutând semne de scuze sau remuşcări; era uluită să nu vadă niciuna. Gwen s-a uitat înapoi, rece și tare, aceeași privire pe care o purta în ziua în care o alungase. Toată căldura și compasiunea surorii mai mici pe care o cunoscuse cândva dispăruseră. Luanda nu putea înțelege de ce. La urma urmei, nu o chemase ea înapoi aici? Sora ei mai mică, simțea ea, devenea din ce în ce mai greu de înțeles cu cât creșteau.

Nu mai era timp să vorbesc cu ea acum. Argon a făcut un pas înaintea sarcofagului și a ridicat ambele brațe în sus, iar toată lumea a lăsat capul în jos și a închis ochii.

„Venim astăzi aici pentru a sărbători moartea unui membru iubit al familiei regale MacGil”, a bubuit el, cu vocea în tăcere. „Matriarha familiei, soția devotată a iubitului nostru rege MacGil. O regină iubită însăși de atâția ani. O femeie pe care am cunoscut-o și am iubit-o cu toții. O femeie care va avea în sfârșit șansa de a se culca cu soțul ei, care i-a fost luat prea devreme.”

Cuvintele lui Argon au făcut-o pe Luanda să se gândească la mama ei și la relația lor. Fusese o relație în care Luanda se simțise mereu încrezătoare, crezuse întotdeauna că înțelege. Cu toate acestea, pe măsură ce Luanda a crescut, ea începuse să se întrebe dacă poate că a citit totul greșit. Când era tânără, Luanda presupusese întotdeauna că ea, fiind prima născută, era preferata mamei sale, mândria și bucuria ei, cea pe care o îngrijise pentru a deveni un mare conducător și regină. Nu se luptaseră niciodată.

Gwendolyn, pe de altă parte, fusese întotdeauna cea cu care mama ei avea cele mai multe dificultăți, era cea cu care se certase și țipase mereu. Dar Luanda și mama ei s-au înțeles mereu. Când Luanda fusese căsătorită cu regatul McCloud, Luanda presupusese în mod natural că asta se datora faptului că mama ei se așteptase să fie o femeie de mare putere și acceptase această căsătorie, ceea ce i-ar oferi Luandei poziția de forță pe care o

merita. În același timp, ea presupuse că mama ei nu s-a gândit la Gwendolyn pentru vreo poziție mare și că o ținea aici, pentru a rămâne la Curtea Regelui, unde nicio femeie nu putea obține putere, pentru o viață goală.

Cu toate acestea, acum, mult mai în vârstă, Luanda se întreba dacă nu cumva a greșit. Acum, privind în urmă, ea vedea lucrurile altfel. Acum a văzut că relația poate să fi fost chiar invers. Poate că Gwendolyn a fost cea în care mama ei a avut încredere tot timpul, la fel ca și tatăl ei. Poate că toate luptele și țipetele ei cu Gwen fuseseră un semn că era, paradoxal, mai aproape de ea. Poate că lipsa Luandei de a se lupta cu ea nu a fost un semn al legăturii lor, ci mai degrabă un semn al dezamăgirii și indiferenței mamei ei; și poate că mama ei o căsătorise pentru a o scoate din partea MacGil a regatului.

se întrebă Luanda. Întotdeauna presupuse că mama ei îi admirase ambiția; totuși, acum, privind în urmă, văzând locul minunat rezervat lui Gwendolyn, Luanda se întrebă dacă mama ei îi detesta într-adevăr ambiția. Luanda începea să se uite la toți frații ei cu un ochi proaspăt; acum a văzut că nu era liderul, cel mai respectat – ci mai degrabă proscrisul și cel mai puțin iubit. O durerea să-și dea seama. Și să-și dea seama cât de delirată fusese. Cum a putut să nu fi văzut? Cum a putut să greșească atât de mult timp?

Luanda a simțit că vechile sentimente ies la suprafață și a simțit un nou val de furie și indignare. S-a uitat la sarcofagul de piatră al mamei sale și nu a avut lacrimi de vărsat, ca și frații ei. A simțit un val rece de neutralitate.

Poate, a argumentat Luanda, ea se născuse într-o familie greșită. Ar fi trebuit să se nască într-o familie care o apreciază. Ea merita asta. La urma urmei, ce era așa de rău cu ea? Ce era atât de rău cu ambiția? Se născuse într-o familie regală cu o ambiție extraordinară. Nu asta ar fi trebuit să modeleze? De ce nu i-a fost apreciată ambiția? Încercase să modeleze pe toți cei din jurul ei – și totuși, cumva, nu reușise.

Argon și-a coborât încet mâinile, terminându-și intonarea și recitarea, iar frații au făcut un pas înainte. Fiecare au întins mâna și au pus câte o piatră mică pe capacul sarcofagului, așa cum era obiceiul străvechi.

Luanda a făcut un pas înainte și a așezat încet pe capac o stâncă frumoasă și mică, albă, pe care o găsise pe malul unui râu, o stâncă frumoasă pe care o cărase prin regatul. Se simțea mulțumită de ea însăși.

Dar apoi Gwendolyn a intrat și a așezat o stâncă imediat după a ei, iar Luanda a văzut că era o stâncă mare, galbenă, strălucind și scânteietoare în soare, cea mai frumoasă stâncă pe care o văzuse vreodată, iar Luanda a simțit un nou val de resentimente și gelozie. . Chiar și în moarte, Gwendolyn a întrecut-o la fiecare pas. Nu a mai rămas nimic pentru Luanda? Nu a mai rămas un loc unde să poată excela? Nici măcar în asta?

Mai mulți însoțitori au făcut un pas înainte și au dus sarcofagul în mormânt și, în curând, a alunecat în întuneric – iar trupul mamei ei a dispărut.

Luanda și-a eliberat răsuflarea, realizând cât de anxioasă era. Se întoarse cu fața pe Gwendolyn, așteptându-se, acum că ceremonia s-a terminat, ca toți frații ei să-i ureze bun venit.

Cu toate acestea, Luanda a fost șocată să o vadă pe Gwendolyn întorcându-i spatele și a început să plece.

„Gwendolyn!” strigă Luanda, cu vocea stridentă, tăind aerul.

Gwendolyn se întoarse și se îndreptă spre ea, la fel ca toți ceilalți frați, și o tăcere densă și încordată s-a așezat în jurul lor.

„Nu ai cuvinte pentru mine?” întrebă Luanda, uluită. „Nu mă vei primi acasă?”

„Bine ați venit acasă?” repetă Gwen, părând nedumerită. „Nu ești acasă. Și nu ești binevenit aici.”

Luanda stătea acolo, uluită.

„Despre ce vorbești? M-ai invitat să mă întorc acasă”, a implorat Luanda, simțindu-și încet lumea să se prăbușească în jurul ei. A fost un fel de glumă bolnavă?

Gwendolyn clătină din cap, ferm.

— Ai fost chemat înapoi la înmormântarea mamei noastre, a corectat Gwen. „La cererea mamei noastre. Nu e al meu. Pedeapsa dvs. nu a fost ridicată. Te vei întoarce la casa ta, de partea ta din Highlands, acum.”

Luanda și-a simțit întregul corp înroșit de furie, o înțepătură a pielii. Simțea ca și cum un pumnal i-ar fi fost înfipt în inimă. Nici măcar nu putea procesa cuvintele lui Gwendolyn, întreaga ei lume învârtindu-se în jurul ei. Ar putea fi adevărat?

„Sunt *acasă* !” Luanda a insistat, abia gândindu-se clar, „și nu mă voi întoarce niciodată în partea îndepărtată a Highlands! Vreodată!"

Acum Gwendolyn s-a înroșit, cu fața spre ea, la fel de hotărâtă.

„Nu vă aparține alegerea”, a spus ea. „Alegerea ta a fost făcută pentru tine în ziua în care ne-ai trădat pe toți. Pedeapsa ta a meritat moartea. Am fost milostiv și ți-am dat exil”.

Luanda avea chef să plângă.

„Și pentru cât timp?” întrebă Luanda. „Nu mă vei lăsa niciodată înapoi?”

— Ești în viață, spuse Gwendolyn. „Fii recunoscător pentru asta.”

Luanda a vrut să-și omoare sora.

„Ai devenit o regină crudă, cu inima rece”, a spus Luanda. „O soră îngrozitoare care a uitat milă.”

Gwendolyn râânji.

— Și ți-ai arătat milă în ziua în care i-ai oferit lui Andronic să ne omoare pe toți?

Luanda se încruntă.

„Au fost vremuri diferite”, a replicat ea.

Gwendolyn clătină din cap.

„Nu te-ai schimbat, Luanda. Și nu o vei face niciodată.”

Luanda se uită la sora ei, dorind să o rănească cumva. Nu știa cum, dar trebuia să spună ceva înainte de a pleca, ceva care să o lovească cu adevărat. Luanda, scuturându-se, se uită în jos și își fixă ochii pe copilul lui Gwendolyn.

„Îți blestem copilul!” Luanda țipă cu voce tare.

Un gâfâit îngrozit se răspândi prin mulțime.

„Îl blestem să sufere aceeași pedeapsă pe care am fost făcut să o sufăr! Că nu te bucuri niciodată de prezența lui atâta timp cât trăiești! Să fie luat de la tine, să fii dezbinat, să nu te bucuri niciodată de el!” Luanda țipă, arătând spre Guwayne și tremurând.

Gwendolyn a devenit roșu aprins, arătând de parcă s-ar putea arunca spre sora ei.

„Scoateți această creatură din vederea mea”, le-a spus Gwendolyn oamenilor ei.

Gardienii s-au repezit înainte, au apucat-o pe Luanda și au târât-o departe.

"NU!" Luanda a lovit cu piciorul și a țipat în timp ce masele de privitori se uitau la ea, târându-se înapoi prin mulțime, Bronson încercând să scoată paznicii de pe ea, dar incapabil. „Nu mă poți trimite înapoi acolo! Oriunde în afară de acolo!”

Luanda și-a simțit inima scufundându-se în timp ce era târâtă, știind că va fi escortată până în celălalt capăt al Highlands, până la viziunea ei despre iad, și nu va mai lăsa niciodată să pună piciorul în casa ei.

CAPITOLUL 20

Al doilea soare atârna jos la orizont, o minge roșie uriașă pe cer, iar Selese ridică privirea și îl privi, cu fața acoperită de lacrimi. În mână, strânse bucățele de pergament pe care le rupsese, literele strânse în palmă, cele care dovedeau că Reece iubea pe altcineva. După ce le făcuse în bucăți, ea păstrase pergamentul mărunțit. La urma urmei, era tot ce mai rămăsese din Reece în lume. Era scrisul lui de mână și, în ciuda a tot, în ciuda felului în care o rănise, ea încă îl iubea – mai mult decât putea spune. Și trebuia să se țină de ceva din a lui Reece când venea aici, la Lacul Suferințelor.

Selese ridică privirea la soarele roșu de sânge și nu-și întoarse privirea, privindu-l suficient de mult încât să-i usture ochii. Nu-i mai păsa. Acesta, a decis ea, va fi ultimul soare la care a asistat vreodată.

Selese s-a uitat la Lacul Durerilor, strălucind de un roșu aprins, reflectând soarele. Părea viu, de parcă ar fi fost un lac în flăcări. Stătea perfect nemișcat, trecea doar un vânt singuratic, foșnind copacii, un zgomot ascuțit, de parcă plângea, de parcă știa ce avea să facă Selese.

Selese a plâns și a plâns când a făcut primul pas în apă, ținând strâns fragmentele din scrisoarea lui Reece. Se gândi la tot timpul petrecut cu el, la cât de vie o făcuse să se simtă, la cât de mult așteptase nunta lor, viața lor împreună. Dragostea ei pentru el era atât de puternică, încât abia o putea înțelege; ea ar traversa Inelul pentru el, ar face orice pentru el. Dar dacă nu o iubea la fel de mult, ea nu avea nicio dorință să trăiască.

Dragostea lor îi dăduse vieții un nou scop și toate aceste luni care se pregăteau pentru nunta lor o măturaseră, fuseseră cea mai grozavă perioadă din viața ei. Cu toate acestea, acum, ea era pe cale să fie umilită public, disprețuită de Reece, cererea lui de nuntă a fost retrasă. Rușinat în fața întregului regat când a lăsat-o singură la altar.

Era prea mult ca Selese să le înțeleagă. Nu umilința sau disprețul – putea face față asta – dar, mai ales, lipsa de dragoste a lui Reece pentru ea.

O durea atât de tare să creadă că nu o iubea înapoi. Și mai rău – că iubea mai mult pe altcineva.

Selese mai făcu un pas în apă, apoi altul.

Curând, ea a ajuns până la genunchi, strângând bucățile de pergament. Apa era rece, neiertătoare, în ciuda sezonului de vară, iar ea a început să tremure.

Selese a auzit țipătul unei păsări, sus, și și-a întins gâtul pentru a vedea un șoim învârtindu-se, țipând. Îl recunoscu vag ca fiind șoimul lui Thorgrin. Estopheles. El a țipat și a țipat, de parcă ar fi încercat s-o convingă să nu mai facă un pas mai departe.

Selese încercă să-și închidă strigătele. Se uită în jos la apa dinaintea ei și mai făcu un pas, acum până la coapse.

Selese întinse mâna, cu ambii pumni strângând pergamentul rupt și așeză ușor bucățile în apele liniștite ale lacului. În timp ce își deschidea mâinile și le dădu drumul, a privit cum micile bucăți de pergament pluteau, din ce în ce mai departe, până când pergamentul s-a umplut de apă, iar bucățile au început să se scufunde, una câte una. Selese își deschise palmele goale și lasă apa rece să le atingă.

Ea a mai făcut un pas.

Apoi altul.

Era până la piept acum. Se auzi plângând și plângând, cu corpul zbuciumat de suspine. Nu a crezut niciodată că viața ei se va sfârși în acest fel. In acest loc. În acest moment. Singur. Fără Reece.

Viața fusese atât de bună cu ea. Și totuși fusese și atât de crud.

Selese auzi un alt țipăt, sus pe cer. Se întoarse și pluti pe spate, plutind, fără greutate, spre mijlocul lacului. Ea zăcea perfect nemișcată, plutind deasupra apei și privi spre cer.

Era plin de un milion de dungi roșii, cei doi sori aproape atingându-se, cel mai frumos cer pe care îl văzuse vreodată. A plutit pe spate de nu știa cât timp, până când în cele din urmă, încet, membrele i s-au răcit, au devenit grele, amorțite și a simțit că începe să se scufunde.

Ea nu s-a luptat. A lăsat apa să o coboare până când fața i s-a scufundat. Ea închise ochii și în întunericul rece ca gheață și-a simțit corpul scufundându-se încet, din ce în ce mai adânc, până în adâncurile Lacului Durerii.

Un ultim gând i-a venit, înainte ca lumea ei să devină neagră:

Reece. Te iubesc.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Reece a sprintat de-a lungul potecă în pădure, zgâriat de crengi și fără grijă, cu inima bătându-i cu putere în timp ce se îndrepta spre Lacul Suferințelor. După vizita sa cu mama lui, Reece își dăduse seama că era greșită și alergase prin Curtea Regelui căutându-l pe Selese, hotărât să-i spună că o iubește și că abia aștepta să se căsătorească cu ea.

Reece hotărâse că dragostea lui pentru Stara fusese o nebunie de moment. Indiferent dacă sentimentele lui fuseseră reale sau nu, el și-a dat seama că trebuia să-l ia pe Stara din minte. Trebuia să fie cu Selese, indiferent de ce s-ar simți și pentru Stara. A fost lucrul corect, cel onorabil, de făcut. Și o iubea și pe Selese, foarte, foarte mult. Și-a dat seama că s-ar putea să nu aibă același nivel de pasiune pentru ea, dar o iubea și pe Selese într-un mod diferit și, deși, în unele privințe, dragostea lui pentru ea ar putea să nu fie la fel de puternică, în alte moduri, ar putea fi pur și simplu mai puternică. .

Când Reece ajunse la Casa Bolnavilor căutându-l pe Selese, o întâlnise în schimb pe Illepra, care îi spusese groaznica veste: unul dintre fiii lui Tirus îi făcuse o vizită, îi arătase un pergament și, din acel moment, Selese nu fusese aceeași persoană. Fusese devastată. Se retrăsese în ea însăși și nu voia să-i spună lui Illepra despre ce era vorba. Tot ce știa Illepra era că ea fugise spre Lacul Întristărilor. Illepra era nedumerit.

Illepra i-a întins lui Reece unul dintre fragmentele rupte ale sulurilor, iar sângele i s-a închegat și pielea i s-a răcit când și-a recunoscut propriul scris de mână. Și-a dat seama, cu șoc, că era un pergament vechi, din copilărie, care îi mărturisea dragostea lui Stara.

Dar Selese nu ar fi știut asta, își dădu seama. Ea ar presupune că era proaspătă.

Reece și-a dat seama – totul s-a cuprins de el într-un moment oribil – că Tirus pusese în mișcare o trădare elaborată; trimisese pe unul dintre fiii săi să-l convingă pe Selese că Reece o iubește pe Stara. Pentru a despărți

Reece și Selese, pentru a asigura că Reece a ajuns cu Stara. Fără îndoială, pentru a-și servi propriile scopuri. Tirus dorea putere – iar unirea lui Reece cu Stara avea să asigure asta pentru el.

Reece înroșise de furie și umilință când își dăduse seama de toate, își dăduse seama că Selese credea acum că o iubește pe Stara și avea de gând să anuleze nunta lor. Gândul la felul în care trebuie să o fi dus-o, mai ales să aud asta de la un străin, l-a sfâșiat.

Când Illepra a pomenit de Lacul Suferințelor, Reece s-a gândit imediat ce este mai rău. Se întoarse și sprintase pentru el și de atunci nu încetase să sprinteze.

Te rog, Doamne , gândi el în timp ce alerga. *Lasă-o să fie în viață. Dă-mi doar o șansă, o șansă să-i spun că o iubesc, că mă voi căsători cu ea, că sulul lui Tirus a fost o trădare, că totul a fost o greșeală.*

Reece alergă până i-au izbucnit plămânii și, în cele din urmă, când al doilea soare a început să coboare sub orizont, a izbucnit din pădure, până pe malul Lacului Durerii. Reece sperase și se rugase să o vadă pe Selese stând acolo.

Dar când Reece a sosit, inima i s-a lăsat să vadă că malul era gol. S-a uitat în jos la nisip și inima i-a căzut să vadă fragmente rupte din sul. Și-a dat seama că Selese fusese aici. Că ea ținea sulul. O rupsese. Nimic din toate acestea nu ar putea fi bun.

Reece se uită la apă, panicată, sperând să vadă vreun semn de la ea. Totuși, nu a văzut niciunul. El cercetă linia copacilor, disperat după vreun indiciu despre ea, vreun semn despre unde ar fi putut merge. Totuși, nu a fost niciunul.

În timp ce soarele cobora mai jos și amurgul se întindea pe cer, Reece miji în întuneric și zări un contur a ceva pe malul lacului, o siluetă întinsă pe nisip.

Reece a sprintat, cu inima bătând cu putere, rugându-se să fie Selese și să fie bine.

„Selese!” strigă el.

Dar ea nu s-a mișcat.

Reece ajunse la corp și căzu în genunchi în nisipul de lângă el, răsuflând. El a întors cadavrul, rugându-se să fie bine.

Te rog, Doamne. Să fie Selese. Las-o să fie bine. Îți voi da orice. Orice.

În timp ce Reece a întors-o, a simțit că întreaga sa lume se amorțește.

Acolo era Selese. Ochii larg deschisi. Pielea ei prea palidă. Pielea ei, gheață la atingere.

Reece se lăsă pe spate și țipă spre cer.

„SELESE!”

Reece a izbucnit în hohote de plâns când se întinse în jos și o îmbrățișă, ridicându-i corpul, ținând-o strâns în brațe, în timp ce o legăna înainte și înapoi. Dorea cu tot ce avea ca căldura lui să se pătrundă în ea, să-i readucă la viață trupul rece și fără viață. Ar da orice. Fusese prost. Atât de prost. Și acum biata fată, care îl iubea atât de mult, plătise prețul.

„Selese”, gemu el, iar și iar. "Îmi pare atât de rău."

Reece o ținea din ce în ce mai strâns, întrebându-se cum putea fi soarta atât de crudă. De ce? De ce trebuia să se întâmple totul așa? De ce nu ar fi putut sosi aici cu doar câteva minute mai devreme? De ce nu a avut ocazia să explice?

Era prea târziu pentru toate astea acum. În timp ce îi ținea cadavrul, s-a prăbușit pe nisip cu ea, cu tot corpul zbuciumat de suspine, știind că el nu va mai fi niciodată la fel.

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Gwendolyn stătea lângă Thor, înconjurată de însoțitori, pe terenul întins al Curții Regelui, urmărind pregătirile finale pentru nunta ei care se desfășoară în noapte. Piața era luminată de o mie de torțe, aproape la fel de luminoase ca ziua, iar o armată de slujitori se repezi încoace și încoace, trăgând mii de flori, modelând gard viu, aducând chiar șiruri rafinate de copaci înfloriți. Alți muncitori au montat scaune, decorațiuni, în timp ce alții au pus ultimele retușuri pe altare pentru ceremonie. Nu era doar un altar, ci două, câte unul pentru Gwendolyn și Thorgrin și Reece și Selese. Întregul inel s-a pregătit pentru nunta lor comună. Ar fi cea mai mare și mai grandioasă nuntă pe care Curtea Regelui a văzut-o vreodată, iar Gwendolyn era hotărâtă să fie așa.

Gwendolyn știa că de asta aveau nevoie oamenii ei. Și ea iubea toată această splendoare pentru ea însăși, desigur, dar dorința ei de a-și mulțumi poporului a fost cea care a determinat-o să facă din acest spectacol ceea ce era, să-l dea peste cap. Uneori, știa ea, oamenii ei aveau nevoie de adăpost și protecție; alteori, însă, aveau nevoie de bucurie, de distragere. La urma urmei, divertismentul era o nevoie umană la fel de vitală ca oricare alta. Ce ar fi viața doar cu mâncare și adăpost? Viața avea nevoie de un suflet, de o distragere supremă. Tatăl ei îi spusese întotdeauna că conducătorii buni au în vedere nevoile oamenilor; marii conducători au considerat inimile lor.

Gwen a mers încet prin spațiul ceremoniei, suficient de mare pentru a ține un oraș, supravegheând muncitorii și făcând mici ajustări la armata de servitori creând decorațiuni, punându-și ștampila pe nuntă pentru a o face cât se poate de frumoasă. Și-ar fi dorit ca mama ei să fie cu ea acum pentru a vedea toate acestea, pentru a sărbători cu ea. Era greu să treci de la o înmormântare la o nuntă și o parte din ea se întreba dacă ar trebui; încă o parte a ei știa că asta era exact ceea ce trebuiau să facă, de ce aveau nevoie oamenii și ceea ce și-ar fi dorit mama ei însăși.

Gwen a fost, de asemenea, condusă de dragostea ei pentru Thor și pentru dragostea ei pentru noul lor copil. Ea a vrut ca aceasta să fie cea mai frumoasă sărbătoare care a avut loc vreodată. Thor a meritat-o. Dragostea lor a meritat-o. Ea și Thor trecuseră prin prea multe împreună pentru a fi ceva mai puțin.

Reece a vrut să fie magnific și pentru Reece și Selese. La urma urmei, Reece era fratele ei, un membru al familiei regale, iar el, de asemenea, merita cea mai mare și mai mare nuntă pe care regatul o avea de oferit. Tatăl și mama ei, dacă ar fi în viață, era sigură că nu și-ar dori mai puțin. Și din moment ce nu erau aici să supravegheze, așa cum fuseseră pentru nunta Luandei, totul a căzut pe umerii lui Gwendolyn. Ea a simțit că trebuie să acționeze nu doar ca regină, nu doar ca viitoare mireasă, ci și ca părinte dispărut pentru Reece. A fost ușor, totuși, să fiu la fel de aproape ca de Reece și de Selese, care se simțea deja ca o soră pentru ea.

Însoțitorii au urmat-o pe Gwen, ocupată în spatele ei, îmbrăcând-o cu o rochie de mireasă spectaculoasă. Lucraseră la rochie pentru luni, iar acum îi puneau ultimele retușuri. Gwen încercă să stea nemișcată în timp ce făceau ajustări, răsucind mătăsurile fine în jurul brațelor, picioarelor și încheieturilor ei, măsurând, ajustând.

Gwendolyn s-a uitat peste tot și a fost mulțumită – totuși, în adâncul sufletului, era neliniștită. S-a trezit gândindu-se, chinuitoare, așa cum făcea tatăl ei. Ea privea, dincolo de piață, la Curtea Regelui, la regatul ei și mai departe, și se gândea la treburile statului. Ea s-a îngrijorat. Își făcea griji așa cum ar trebui să se îngrijoreze o regină bună. Totul aici era perfect, strălucitor, strălucitor, mai frumos decât fusese vreodată. Totuși, cumva, nu se putea abține să simtă că se pregătea o furtună teribilă.

"Doamna mea?" a îndemnat un însoțitor. „Nu ar trebui să așteptăm mai mult.”

Gwen se uită la el și își dădu seama că avea dreptate. Se simți cuprinsă de un val de anxietate în timp ce se întreba, pentru a miliona oară, unde ar putea fi Reece și Selese. Selese ar fi trebuit să fie aici cu câteva ore în urmă, iar Reece, știa ea, sosise recent din Insulele Superioare și o văzuse pe mama lor înainte să treacă. Și Reece ar trebui să fie aici. Unde a fost el? Ar fi putut cei doi să fi uitat cumva?

Ea nu credea că este posibil.

Se făcea târziu, iar Gwen știa că repetiția trebuia să continue și ea dădu din cap consimțământul.

A sunat un claxon, iar Gwen și Thor au mers pe culoarul nesfârșit de lung de nuntă, ținându-se de mână și fiecare ținând câte o torță aprinsă de fiecare parte. Au fost urmați de o urmă de însoțitori în timp ce mergeau pe culoar pentru repetiție, îndreptându-se încet spre altare. De fiecare parte, mii de scaune stăteau goale, așteptând. În curând, știa Gwen, vor fi plini de oameni. Simțea fluturi. Totul devenea real.

Era ultima repetiție înainte de ziua cea mare, iar inima lui Gwen flutura de emoție – totuși era și nervoasă. Ar fi cea mai mare zi din viața ei și își dorea ca totul să meargă bine. Întregul regat avea să privească și, cunoscându-și poporul, ar căuta orice semne de prevestire.

Au ajuns la altare și și-au pus torțele în suporturi, iar Thor a ajutat-o pe Gwen când au urcat pe platformă.

Gwen se uită în jur de altare și se întrebă. Unde era Argonul? Trebuia să fie aici, să prezide ritualurile și ceremoniile. Oare nu apăruse pentru că era doar o repetiție? Ar apărea în ziua nunții?

Gwen stătea acolo, simțind un sentiment din ce în ce mai mare de presimțire. Ea a văzut celelalte două torțe pe altar, așezate acolo unde fuseseră toată noaptea — a lui Reece și a lui Selese — și Gwen se întoarse și privi întunericul.

Ea a simțit că ceva nu era în regulă. Nu era ca fratele ei să nu apară și spre deosebire de Selese, care fusese aici cu ea în toate aceste luni, la fiecare pas al pregătirilor. La urma urmei, toți se căsătoreau împreună și ea știa cât de mult însemna asta pentru Selese.

Plecaseră cei doi undeva?

Gwen se uită în întuneric și începu să-și simtă stomacul întorcându-se. *Nu în această zi* , se gândi Gwen. Mai mult decât orice, ea a vrut să nu fie nimic greșit în această zi.

În timp ce Gwen se uită în întuneric, pe lângă rândurile și rândurile de torțe, a început să vadă ceva. Mesagerul ei regal se năruia în drumul ei. A alergat mai repede decât îl văzuse ea vreodată și era flancat de doi însoțitori. Ea a văzut după expresia de pe chipul lui că, indiferent de vestea pe care o aducea, nu era bună.

Gwendolyn îl luă de mână pe Thor și coborî treptele, înapoi pe culoar. Toți însoțitorii ei s-au despărțit în timp ce se uitau, nedumeriți, la mesager. A venit în fugă, iar Gwendolyn o privi, cu o senzație de scufundare în piept, în timp ce îngenunchea în fața ei.

Și-a plecat capul jos, apoi a ridicat privirea la ea cu ochii injectați de sânge.

„Doamna mea, am vești”, a spus el, apoi a ezitat. „Vești pe care nimeni nu ar trebui să le suporte.”

Inima lui Gwen bătea cu putere, în timp ce mintea ei năvălea cu un milion de scenarii.

— Fă-o, atunci, spuse Gwendolyn cu asprime.

„Este...” Mesagerul se opri, oprindu-se, ștergând lacrimile. A tras aer în piept. „Doamna mea, sunt Selese. A fost găsită moartă.”

Gwen gâfâi, la fel și Thor lângă ea – la fel ca toți însoțitorii ei. Se întinse în jos și se strânse de piept, simțindu-se de parcă tocmai ar fi fost înjunghiată.

„Selese?” ea a spus. "Ce? Cum? Nu este posibil."

Gwen se uită în jur la toate pregătirile pentru nuntă, jumătate dintre ele pentru Selese. Nimic din toate nu avea sens. Era în viață. Ea trebuia să fie.

„A fost atacată?” întrebă Thor, cu fruntea încruntă de furie, în timp ce strângea mânerul sabiei.

Dar mesagerul clătină din cap cu tristețe, spre surprinderea ei.

„Nu, doamna mea. Îmi pare rău să spun... viața ei a fost luată de propria ei mână.”

Gwen gâfâi din nou, îngrozită de vești. Ea strânse mâna lui Thor, iar el o strânse pe a ei pe spate. Ea nu putea înțelege.

„Nu înțeleg”, a spus ea. „De ce și-ar lua Selese viața? Nunta noastră... este doar o zi distanță. Ea a așteptat cu nerăbdare această zi, mai mult decât orice pe pământ...”

„Nu știu, doamnă”, a continuat mesagerul. „Tot ceea ce știu este că fratele tău este alături de ea. La lacul durerilor.”

Prietena ei apropiată a murit, cu o noapte înainte de nuntă? Cu o noapte înainte de cea mai mare zi din viața ei? Cum ar putea fi?

Gen simți că se clatina, simți că toate planurile ei puse cu grijă se prăbușesc în jurul ei.

Se întoarse și se uită la Thor, care se uită înapoi la ea, la fel de grav, la fel de nedumerit. Această noapte de cea mai înaltă bucurie se transformase atât de brusc într-o noapte de cel mai profund doliu.

— Adu-mă la el, a cerut Gwen, mergând deja, oamenii ei trecând în spatele ei, hotărâți să înțeleagă ce sa întâmplat.

*

Gwendolyn îl ținea de mână pe Thor în timp ce mergeau, strângându-i mâna, oferindu-i asigurarea de care avea nevoie disperată. Ea a închis ochii și a sperat că totul a fost un coșmar, o greșeală teribilă, în timp ce toți își făceau drum prin poteca pădurii, spre Lacul Suferințelor. Dar o parte din ea nu a putut să nu simtă că totul era real.

Gwen plângea în tăcere și și-a șters repede o lacrimă, știind că trebuie să arate puterea unei regine. Dar înăuntru, inima i se frângea când vestea se instalase. Selese, moartă. Unul dintre cei mai apropiați prieteni ai ei. Viitoarea ei cumnata. Dragostea vieții lui Reece. Partenerul ei de nuntă. Și viața ei luată de propria ei mână.

Cum ar putea fi totul?

Nu avea sens. Gwen știa cât de mult așteptase Selese ziua. De ce ar face ea așa ceva? Selese fusese mereu plină de bucurie, prima care a ajutat pe altcineva în nevoie, să-și ofere voluntar timpul în casa bolnavilor.

Gwen oftă. Tocmai când își imaginase tot întunericul din spatele lor, exact când îi imaginase eliberându-se de tristețe și în vremuri de bucurie, acum, vremurile întunericului păreau să se fi întors. Era ca și cum un blestem persista asupra familiei regale, unul de care nu puteau scăpa niciodată.

În cele din urmă au străbătut luminișul pădurii, iar Gwen a icnit când a văzut Lacul Durerii în fața ei, iar fratele ei, îngenuncheat pe mal, strâns peste trupul lui Selese. Sângele i s-a răcit când a auzit strigătele lui Reece. Ea știa, cu groază, că toate acestea erau reale.

Gwen se apropie, Thor lângă ea, anturajul ei urmărind-o și, pe măsură ce se apropia, văzu chipul alb pal a lui Selese, cu părul lung vărsat pe nisip, luminat sub lumina lunii. Gwen strânse strâns mâna lui Thor.

Gwen sa oprit doar la un picior sau doi depărtare și se uită în jos la fratele ei. Ea nu-l văzuse niciodată atât de devastat, zdruncinat de suspine, părând că întreaga lui viață ar fi fost distrusă.

Gwendolyn, plângând, a îngenuncheat și a pus o mână liniștitoare pe umărul lui Reece. Abia știa ce să spună. Ea voia răspunsuri, desigur. Dar acum nu era momentul.

Reece se întoarse și se uită la ea, cu ochii lui roșii aprinși, lacrimile alunecând în jos.

— Fratele meu, spuse ea.

Se aplecă, dar în loc să o îmbrățișeze, Reece se întoarse și se uită înapoi la Selese, uitându-se la ea, trecându-și mâna de-a lungul feței ei, de parcă ar fi încercat încă să o aducă înapoi.

„Ea a murit de mâna mea”, a spus Reece, cu vocea unui bărbat zdrobit.

Gwen se uită înapoi șocată.

„De mâna ta?” repetă ea.

El a dat din cap.

Era perplexă.

„Mi s-a spus că și-a luat viața”, a spus Gwen.

Reece clătină din cap.

„Ea a făcut fapta”, a spus el. „Dar vina este a mea. Aș fi putut la fel de bine să mânuiesc pumnalul.”

Gwen își încruntă sprâncenele.

„Nu înțeleg. Cum este vina ta?”

Reece oftă.

„Selese a primit vestea, prin subterfugiu, că eram îndrăgostită de o altă femeie. Că nunta noastră a fost oprită.”

Gwen gâfâi, șocată.

„Și este adevărat?” ea a intrebat.

Reece ridică din umeri.

„A fost un adevăr parțial, un adevăr ascuns de minciuni. Este adevărat, m-am îndrăgostit din nou de verișoara mea, Stara. Dar de atunci, mă răzgândisem. Venisem să o găsesc pe Selese, să-i spun că o iubesc doar pe ea. Că am vrut să mă căsătoresc cu ea. Dar Tirus a înșelat-o. Și-a trimis fiul, care a convins-o că nu o iubesc. Am fost trădat. Dar vina este a mea.”

Reece suspină.

„Dacă aș putea să-l iau înapoi, aș da orice. Dar acum e prea târziu.”

Reece suspină, iar Thor puse o mână liniştitoare pe umărul lui.

— Oricare ar fi situația, spuse Thor. „Nu ai ucis-o. După cum spuneți, a fost înșelată. Și oricine s-a aflat în spatele acestei trădări va fi adus în fața justiției”.

Dar Reece l-a ignorat, cuprins de suspine.

Gwendolyn și-a simțit inima frângându-se în timp ce încerca să proceseze această tragedie teribilă. Simțea nevoia să ia măsuri, să facă *ceva* . Ea a văzut că cadavrul lui Selese era înțepenit de frig și că Reece fusese aici de prea multe ore și știa că trebuia făcut ceva.

„Va primi o înmormântare potrivită”, a spus Gwendolyn. „Cu toate onorurile și gloriile împărăției noastre.”

Reece clătină din cap.

„Nu, nu o va face. Cimitirul regal nu o va accepta. Sinuciderile nu sunt permise, vă amintiți?”

se gândi Gwendolyn, iar ea își aminti. Era singura regulă asupra căreia tatăl ei fusese strict: nimeni care și-a luat viața nu putea fi îngropat împreună cu strămoșii lor regali.

Gwen ia venit momentul să ia o decizie puternică.

„Sunt regina”, a spus ea, încrezătoare, „și scriu legea. Selese va fi înmormântat cu toate gloriile și onorurile în Cimitirul Regal.”

Reece ridică privirea spre ea și, pentru prima dată, părea să aibă un anumit sentiment de pace.

— Doamnă, asta ar crea un precedent teribil, spuse Aberthol, făcând un pas înainte.

„Sunt regina și va fi îngropată, așa cum spun eu”, a spus ea, aruncându-i lui Aberthol o privire ofilită până când, în cele din urmă, s-a dat înapoi.

Gwen și-a pus o mână pe umărul fratelui ei, iar el s-a întors și a privit-o, ușor liniștită.

„Va fi îngropată, frate, așa cum i se cuvine. Nunta noastră va fi anulată, iar mâine, în schimb, vom avea înmormântarea ei. O vei aduce la cimitir, ca să-i poată fi pregătit trupul?”

Gwen trebuia să găsească o modalitate de a-l include pe Reece, astfel încât să se simtă ca și cum ar fi o parte din asta și ca ei să poată începe să meargă mai departe.

Reece se uită la ea, de parcă ar fi dezbătut și, în cele din urmă, el dădu din cap, părând mulțumit.

„Dacă va fi îngropată, așa cum spui tu, cu toate onorurile, atunci da, o voi lua.”

Însoțitorii lui Gwen au venit să ia cadavrul, dar Reece i-a împins. Era supărat de durere și nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea.

În schimb, Reece se întinse și o ridică el însuși. A rămas acolo, ținându-o în brațe, apoi a plecat încet cu ea, pe poteca din pădure, bărbații apropiindu-se cu torțe în spatele lor.

Gwendolyn și Thor zăboveau în spate. Stăteau acolo și se uitau unul la altul, cu fețele pline de durere și șoc sub lumina lunii.

„Nunta noastră va trebui să fie amânată”, a spus Gwen, cu vocea plină de tristețe și dezamăgire. „Mâhnirea care va străbate regatul nostru va fi profundă. Mă tem că nunta noastră nu va mai avea loc pentru mai multe luni.”

Thor dădu din cap, fiind de acord.

„Clopotele noastre de nuntă vor fi înlocuite cu clopote de înmormântare”, a spus el. „Așa este modul de viață.”

Thor a îmbrățișat-o și ea l-a îmbrățișat înapoi, l-a îmbrățișat strâns.

Peste umărul lui, Gwen a plâns în tăcere, copleșită de durere, de pierdere. Nu se putea abține să nu se gândească că acesta era începutul sfârșitului, al unei noi întinderi și mai mari de întuneric și că nimic nu va mai fi la fel la Curtea Regelui.

CAPITOLUL 23

Romulus a mărșăluit pe drumul larg de țară, cu pietrișul scârțâind sub picioarele lui, conducând mii de soldați, o întreagă divizie a armatei sale urmându-l în război. Romulus a mărșăluit cu încredere, făcând pași lungi, neînfricat, cu cămașa deschisă și cu amuleta lui mare și verde strălucitoare vizibilă bine pe piept.

Romulus s-a simțit ca un om nou de la acea ceremonie din peșteră. După ce se ridicase din ape, inițierea sa în balta de foc, acel vrăjitor îi dăduse această amuletă, împreună cu profeția că o va mânui pentru a deveni stăpânul dragonilor. L-a asigurat că, pentru următorul ciclu al lunii, nimic de pe această planetă nu îl va opri, nici măcar dragonii și nici măcar Inelul. Ar fi totul – orice și-ar putea imagina – al lui.

Romulus a simțit că este adevărat. De când a părăsit acea peșteră, a pus-o la încercare, consolidându-și puterea asupra Imperiului, asasinandu-și fără milă toți dușmanii, insuflând frică în toți oamenii săi și preluând, forță cu forță, toate legiunile care aparținuseră cândva. lui Andronic. Desființase Consiliul Imperiului și acum conducea singur cu o mână de fier, lăsând o urmă de sânge în urma lui. Avusese succes, nimeni nu putea să-l oprească, reușind să facă întregul Imperiu să se înghesuie la vederea lui. Ceremonia a funcționat.

Și totuși, Romulus știa că astăzi va fi testul suprem al puterii sale. Oamenii lui Romulus credeau acum în el, din cauza profeției, din cauza zvonurilor pe care le auziseră. Toți îl vedeau deja ca stăpân al dragonilor.

Dar Romulus nu dovedise încă acest lucru, iar oamenii lui știau asta. El știa că această încercare finală va fi cea mai importantă: pentru a deveni un conducător de legendă, odată pentru totdeauna, pentru a se asigura un loc pe care niciun om nu l-ar putea răsturna, avea nevoie de o demonstrație uluitoare de putere. Ar trebui să demonstreze poporului său că ar putea într-adevăr să-i oprească pe dragoni.

Romulus a mărșăluit cu toți oamenii săi prin câmpurile sudice ale Imperiului, îndreptându-se spre orașul Ganos, un oraș odată mare al Imperiului, care acum zăcea în ruine, jefuit de o mulțime de dragoni. De-a lungul lunilor anterioare, se filtraseră rapoarte cu privire la urma de devastare lăsată de dragoni, care fuseseră provocați atunci când Romulus intrase pe teritoriul lor și încercase să fure înapoi Sabia Destinului. Acum, dragonii se răzbunau. Măturau prin Imperiu, plouau foc, ștergeau un oraș mare al Imperiului după altul. Nu existase nicio modalitate de a-i opri; Romulus trimisese multe divizii să încerce, doar pentru a le vedea șterse. Imperiul pierdea teren, iar oamenii își pierdeau încrederea în el. Dacă nu făcea ceva repede, ar fi o revoltă.

Acum, era timpul ca Romulus să ofere o demonstrație uimitoare a puterii sale noi. Pentru a demonstra poporului său că era într-adevăr stăpânul dragonilor. Dacă ar putea să se oprească și să-i controleze pe dragoni, asta însemna că și cealaltă profeție era adevărată: că va sparge Scutul și va intra în Inel. El a zâmbit la acest gând. El va controla fiecare centimetru din fiecare colț al lumii și va fi cel mai mare conducător al tuturor timpurilor.

Inima lui Romulus bătea cu putere în timp ce mărșăluia spre Ganos, pregătindu-se să-și riște viața pentru a înfrunta dragonii. Dacă ar muri, măcar ar cădea într-un flăcări de glorie – și dacă ar supraviețui, ei bine, viața lui nu ar fi niciodată la fel.

— Domnule meu, ești sigur că vrei să încerci asta?

Romulus se întoarse să-și vadă generalii de conducere în spatele lui, panicați când au început să treacă pe ultimul deal înainte de sosirea lor în Ganos. Putea să vadă frica din ochii lor, acești bărbați cărora nu le era niciodată frică. El a inteles; de îndată ce vor ajunge pe această creastă, aveau să fie reperați și nu aveau de ales decât să înfrunte dragonii. Și dacă s-ar descurca la fel ca orice altă armată din Imperiu, și ei ar fi murit în curând.

„Domnule meu, te rog întoarce-te”, a spus un alt general. „Toți oamenii noștri au murit de suflarea dragonilor. Ce se întâmplă dacă profeția este falsă? La urma urmei, nu ești decât un singur om.”

Romulus i-a ignorat, marşând din ce în ce mai repede, trecând pe vârful crestei, zâmbind în sinea lui. Simțea că va câștiga. Dar dacă nu, nu-i păsa. Ar fi bucuros să fie ars de viu cu toți oamenii lui. De fapt, ar găsi asta destul de distractiv. Nu se temea de moarte ca acești oameni. Știa că va veni

pentru el destul de curând. Și dacă nu ar fi fost menit să fie conducătorul lumii, ar prefera să-și îmbrățișeze moartea acum.

Romulus a urcat pe creasta și s-a oprit în loc, cu răsuflarea tăiată la vedere. Întreaga priveliște de dedesubt s-a deschis, iar Romulus a văzut zeci de dragoni făcându-și aripile mari în aer, țipând, arcuindu-și spatele, împletindu-se în aer, înălțându-se, scufundându-se, ridicându-se, jefuind orașul de dedesubt. Unii dintre ei au suflat foc asupra clădirilor care mocneau deja. Alții au coborât cu ghearele lor mari și au dărâmat clădiri vechi de pe pământ, ca niște jucării, ducându-le spre cer, apoi scăpandu-le. Se bucurau de distrugerea lor.

Oamenii lui Romulus s-au apropiat de el și s-au oprit, iar el le-a auzit gâfâiturile audibile. Le simțea frica, în timp ce aerul se umplea de miros de sulf, în timp ce căldura ajungea la ei de aici și în timp ce în jurul lor zgomoteau zmei.

Dar Romulus nu se temea. Își simțea noua sa amuletă zvâcnind pe piept, o vedea palpând verde și se simțea infuzat cu o forță pe care nu o înțelegea. A fost o forță primordială. Puterea altor tărâmuri. Nu se temea de o întâlnire cu dragonii; i-a poftit unul.

Mulțimea dragonilor, de parcă i-ar fi simțit prezența, s-a întors brusc în direcția lui. Au încetat din ceea ce făceau, și-au arcuit spatele și au răcnit, înfuriați. Apoi au venit cu toții zburând spre el cu viteza fulgerului, scufundându-se potrivit pentru el.

Romulus s-a oprit, fără teamă, în timp ce mulți dintre oamenii săi s-au întors și au fugit, țipând. Romulus a așteptat și a așteptat, în timp ce aceste creaturi uriașe și străvechi înnegreau cerul, coborând, potrivit pentru el. Și-au deschis gura mare și au suflat foc.

Romulus a simțit căldura când un val de foc i-a venit în cale. Știa că acesta era momentul lui.

Dar încă nu-i era frică. În schimb, a ridicat o singură palmă, a întins-o spre foc și a privit cum dragonii s-au oprit în aer, cu câțiva metri înainte să ajungă la el. Își aruncă palma înainte și, în timp ce făcea, ploaia de foc care cobora pentru el s-a inversat brusc, năvălindu-se într-o furtună, înghițind dragonii.

Dragonii au țipat, apoi s-au ridicat cu toții, departe de Romulus, furioși.

S-au învârtit în jur, hotărâți, coborând din nou spre el, cu ghearele lor mari întinse, fălcile lor uriașe deschise – și de data aceasta, Romulus și-a

întins ambele palme.

O lumină albastră a izbucnit, în sus, în cer, înglobând toți dragonii. A simțit amuleta pulsand, forța nou-găsită curgându-i prin corp și, în câteva clipe, a simțit că controlează dragonii. Și-a ridicat brațele mai sus și, în timp ce a făcut, dragonii au înghețat toți în aer. Romulus i-a ridicat din ce în ce mai sus, până când i-a oprit exact acolo unde dorea să fie.

Se uitau în jos la el, confuzi, batând din aripi, incapabili să se miște, incapabili să-i sufle foc.

Se uitară la el cu o nouă expresie. Era aspectul unei fiare care se uita înapoi la stăpânul ei.

CAPITOLUL 24

Reece îngenunche în întunericul nopții, în vârful stâncilor, legănând trupul lui Selese în brațe, așa cum fusese de ore în șir, amorțit de frig și de vânt și de lumea din jurul lui. Mii de oameni țineau torțe în timpul nopții, o procesiune funerară masivă, toți înghesuiți în jurul mormântului deschis, toți așteptând în liniște, cu răbdare, ca Reece să dea drumul trupului lui Selese.

Dar Reece nu se putea lăsa. O ținea ore în brațe, plângând atât de mult încât nu mai avea lacrimi de vărsat și simțindu-se complet gol de lume.

Încă simțea că totul fusese vina lui. Cât de prost, nesăbuit și iresponsabil fusese să cedeze pasiunilor sale din Insulele Superioare, chiar să se uite de două ori la Stara. Cât de prost fusese pentru lipsa de rațiune.

Din cauza sentimentelor lui stupide, din cauza poftei lui pentru Stara, această fată frumoasă, care îi fusese atât de devotată, care riscase totul pentru el, zăcea acum moartă.

Tot ce dorise Reece era o șansă de a-și compensa greșeala. Dacă nu ar fi fost fiul lui Tirus, Reece cu siguranță ar fi avut această șansă. La urma urmei, nimeni altcineva nici măcar nu știa de întâlnirea lui cu Stara, de afecțiunile lui pentru ea. Selese nu ar fi știut niciodată și ar fi fost în viață astăzi. Dacă nu ar fi fost fiul lui Tirus, Reece s-ar fi căsătorit cu Selese acum, în loc să o îngroape.

Reece se ura pe sine. Dar cu atât mai mult, îl ura pe Tirus și pe fiii săi.

În timp ce Reece a îngenuncheat acolo, a simțit că sufletul lui Selese strigă după răzbunare. Și nu s-a odihnit până nu o va cere.

— Reece, se auzi o voce blândă.

Reece simți o mână moale pe umăr și se uită spre Gwendolyn îngenunchind lângă el.

„Este timpul să o lași să plece. Știu că nu vrei. Dar ținând-o aici nu o va aduce înapoi la noi. Ea a plecat acum. Destinele trebuie să ia ceea ce

cer.”

Reece a fost cuprinsă de durere la ideea de a-și lăsa corpul să plece. Voia doar ca ea să se trezească din nou. El a vrut doar să se termine acest coșmar. El a vrut doar o șansă în plus de a face lucrurile corecte. De ce nu ar mai putea avea o singură șansă? De ce singura lui greșeală în viață a trebuit să fie una fatală?

În timp ce Reece o strângea strâns, el știa la un anumit nivel că Gwendolyn avea dreptate. Nu putea s-o aducă înapoi. Timpul pentru asta trecuse.

Reece se aplecă și, încet, ușor, coborî trupul lui Selese în mormântul deschis, în pământul de dedesubt.

El a plâns când trupul ei aluneca în pământul proaspăt. Corpul lui Selese s-a învârtit și a aterizat cu fața întâi, privind în sus la cer, cu ochii deschiși. Unul dintre brațele ei sprijinit, cu degetul îndreptat spre Reece. Sângele lui Reece era rece. Simțea că era îndreptat spre el în mod acuzator. A plâns și a plâns.

Reece se uită în timp ce alții din jurul lui începură să arunce cu lopată murdărie proaspătă pe cadavrul lui Selese.

"NU!" țipă Reece.

Câțiva bărbați puternici l-au reținut și, în curând, trupul lui Selese a dispărut sub pământ. Totul a fost ca un vis îngrozitor. Vag, Reece era conștient de oameni pe care îi cunoștea și îi iubea, Gwendolyn și Thorgrin, frații săi din Legiunea, chipuri care acum erau doar o stropire de durere. Toți au încercat să-l consoleze. Dar el nu mai putea consola.

Iubirea vieții lui — adevărata iubire a vieții lui — era acum moartă și îngropată. Nu putea s-o aducă înapoi. Dar putea să se răzbune.

Reece a început încet să se întărească înăuntru, în timp ce hotărârea a început să prindă. S-a uitat în întunericul nopții, în vânturile urlatoare și a jurat că, indiferent de ce ar fi nevoie, răzbunarea va fi a lui.

CAPITOLUL 25

Steffen stătea pe vârful crestei muntelui, pe un mic platou, uitându-se la peisajul întins dedesubt și, încă zguduindu-se de întâlnirea cu familia sa, și-a șters o lacrimă. După ce a îndrumat caravanei regale să aştepte jos, el se plimbase aici sus, singur, în acest loc pe care şi-l amintea când era copil, locul în care avea să ajungă mereu să fie singur. Creasta, făcută din stânci și pietriș, urca abrupt în aer, craterul din vârf era acum un mic iaz reflectorizant, puțin adânc, cu o rază de vreo douăzeci de picioare. Era un loc liniștit, gol, un loc în care să reflectăm cu nimic altceva decât cer, stânci, apă și vânt.

O rafală de vânt îi împinse părul în spate, iar Steffen se uită în jos la apele ondulate, reflectând cei doi sori de pe cer. A fi aici sus i-a adus înapoi copilăria. De prea multe ori venea aici ca să scape de toți, să se uite în aceste ape și să spere să vadă o altă persoană care se uită înapoi. O persoană care nu a fost desfigurată. O persoană cu un corp perfect și o formă perfectă, ca toți ceilalți. O persoană care era înaltă, puternică și lată; o persoană de care tatăl său ar putea fi mândru.

De obicei, după un anumit moment, înceta să mai caute. Ar fi privit în altă parte, dezamăgit de el însuși, ca de obicei, și înțelegând de ce și alții erau dezamăgiți de el.

De data aceasta, în timp ce stătea acolo, Steffen se forța să continue să caute, să privească în apă. Îi văzu forma strâmbă, înălțimea lui mică și se examină cu atenție. Nu avea aspectul frumos al tuturor celorlalți; și totuși, de data aceasta, a văzut și altceva. Văzu că ochii lui, o cremă deschisă, nu erau îngrozitor de neatrăgătoare; nici părul lui castaniu, des și ondulat, nu-i cădea pe lângă urechi. Dacă nu ar fi fost forma lui, trupul lui, nu era cel mai urât om din lume.

Când s-a uitat în fața lui, a văzut o față prea mare pentru corpul lui, dar a văzut și o falcă și o bărbie lungi și puternice, a văzut un bărbat care era mândru și hotărât. Un om care nu i-ar lăsa pe alții să-l țină jos. Un

bărbat care nu i-ar trata pe alții așa cum fusese tratat. Steffen se mândrea cu asta. Avea o inimă mai mare decât toți, decât toți acei oameni cruzi din acel sat. L-a făcut să se întrebe: cine era, într-adevăr, cel deformat? De ce i-a împuternicit pe acești oameni?

Nu ar avea niciodată aprobarea familiei sale, dar ar putea trăi cu asta. Începea să realizeze propria lui aprobare, putea fi suficientă.

„Steffen?” se auzi o voce.

Steffen s-a întors, surprins că mai era cineva aici sus – și și mai surprins să vadă acolo o femeie frumoasă, de vreo douăzeci, purtând hainele simple ale sătenilor.

Se uită în jos la el cu dulceață, nu cu ura celorlalți, aceeași dulceață pe care o detectase în vocea ei. Foarte puțini oameni i-au vorbit pe un asemenea ton, amabil și plin de compasiune. El ridică privirea, clipind și se întrebă pentru o clipă cine era ea.

„Nu vă amintiți de mine?” ea a intrebat.

Steffen o examină îndeaproape. Fața ei era frumoasă, ochii în formă de migdale, maxilarul și pomeții cizelați, cu buze mari largi, ochi căprui deschis și păr castaniu deschis pe măsură. Era înaltă și slabă și, în timp ce o examina, a observat că mâinii ei drepte îi lipseau două degete.

Ochii i s-au luminat de recunoaștere, în timp ce totul i-a revenit.

„Arliss?” el a intrebat.

Arliss a dat din cap dulce și a zâmbit.

„Pot să stau cu tine?” ea a intrebat.

Steffen ridică privirea la ea mirat. Abia putea să-și prindă limba. Cu greu putea să înțeleagă cât de mult trecuse de când nu o mai văzuse, cât de frumoasă devenise – și faptul că ajunsese până aici și dorea de fapt să stea cu el. El ridică privirea spre ea, cu ochii mari de șoc.

„Când a fost ultima dată când te-am văzut?” întrebă el, clătinându-se.

Ea a zâmbit dulce.

„Când aveam șase ani”, a spus ea.

Se uită la ea, uluit.

„Ai crescut”, a spus el.

Ea a râs.

„La fel ca și tine.”

Se înroși, neștiind ce să mai spună.

Steffen nu o uitase niciodată. Crescând, Arliss fusese singurul din satul său care fusese amabil cu el. Poate pentru că îi lipsiseră două degete – imperfect, ca el, o făcea să înțeleagă; și ceilalți fuseseră cruzi cu ea. Dar Steffen o văzuse întotdeauna ca fiind frumoasă – cea mai frumoasă fată din sat – și fusese întotdeauna atât de recunoscător pentru bunătatea ei. Într-adevăr, acesta fusese singurul lucru care îl susținuse până în momentul în care plecase, îi îndepărtase cele mai negre momente. Nu o uitase niciodată și se întrebase mereu dacă o va mai vedea vreodată.

„Pot să stau cu tine?” repetă ea.

Steffen și-a amintit de sine; alunecă imediat peste el, făcându-i loc să stea lângă el.

„Ce cauți aici sus?” el a intrebat.

„S-a răspândit cuvântul că ai venit în oraș și m-am gândit că aici te vei afla”, a răspuns ea.

Steffen oftă și clătină din cap.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, a spus el.

— Atunci ți-ai văzut familia? ea a intrebat.

El dădu din cap, privind în jos.

„Ar fi trebuit să știu mai bine”, a spus el.

— Îmi pare rău, spuse ea, înțelegând în voce, știind totul imediat, așa cum făcuse întotdeauna. Ea a înțeles prea bine.

„Nu mai locuiesc aproape de aici”, a spus el. „Locuiesc la Curtea Regelui acum. O slujesc pe Regina.”

— Știu, spuse ea, zâmbindu-i înapoi. „Cuvântul se răspândește rapid aici.”

Steffen zâmbi.

"Am uitat. Casele din acest oraș nu au ziduri.”

Ea a râs, un sunet ușor fără griji care l-a restabilit pe Steffen, l-a făcut să-și uite necazurile.

„Tu ai venit aici cu acel anturaj regal este probabil cel mai palpitant – și umilitor – lucru care s-a întâmplat vreodată cu această scuză a unui sat. Cred că toți stau acolo de rușine chiar acum – cel puțin, sper că sunt.”

Steffen se încruntă.

„Nu este intenția mea să fac de rușine pe nimeni”, a spus el cu umilință. „Am venit aici pentru că m-a trimis Regina. Altfel, nu aș mai fi avut niciodată.”

Arliss își puse o mână pe încheietura mâinii.

— Știu, spuse ea, liniștitoare. "Stiu cine esti. Am crescut împreună. Nu te-am uitat niciodată.”

Steffen s-a întors și s-a uitat la ea, iar el a văzut-o privindu-l înapoi cu ochii plini de dragoste și compasiune. Nimeni nu se uitase vreodată la el în acest fel înainte și inima a început să-i bată cu putere. A fost posibil? Toată viața lui, Steffen nu a primit niciodată privirea afecțiunii unei femei; habar n-avea cum se simţea. Dar acum, dacă ochii lui nu îl înșelau, credea că vede exact asta.

— Nici eu nu te-am uitat niciodată, Arliss, spuse el. „Am presupus că ai crescut și ai plecat. Că probabil te-ai căsătorit cu un lord local.

Arliss râse.

"Pe mine? Să te căsătorești cu un lord? Esti nebun?"

"De ce nu? Ai fost cea mai frumoasă femeie din acest sat.”

Arliss se înroși.

„În ochii tăi, poate. Nu ochii celorlalți. În ochii lor”, a spus ea, ridicând mâna fără degete, „Sunt o ciudată”.

Acum Steffen râse.

„Și eu nu sunt?” a contracara el.

Arliss a râs înapoi, iar ei au râs împreună. Lui Steffen i s-a părut atât de bine să râdă, lucru pe care îl făcea rar, și toată tensiunea zilei a început să se disipeze. Doar să stea lângă Arliss l-a făcut să se simtă bine. Cineva care chiar ținea de el; cineva care a împărtășit ceva cu el, care a fost la fel de asuprit de acest loc; cineva care a înțeles.

"Asa de?" întrebă Steffen. „Te-ai căsătorit vreodată?”

Arliss clătină din cap, privind în jos.

„Este un sat mic. Nu sunt mulți bărbați din care să aleagă. Nu că vreun om de aici m-a privit vreodată cu altceva decât cu dispreț.”

Steffen a simțit că năpădea de speranță când a auzit că nu era căsătorită.

„Ați dori să părăsiți acest loc?” el a intrebat.

Era cel mai îndrăzneț lucru pe care îl spusese vreodată, iar cuvintele pur și simplu i-au revărsat din gură, fără ca el să-și ia măcar o clipă să se gândească la ceea ce spunea. Pur și simplu s-au simțit bine. Arliss era clar prinsă aici, iar Steffen dorea să o elibereze de această robie, de acest loc îngrozitor de oameni cu mintea mică. Totuși, dacă s-ar fi gândit puțin, probabil că nu și-ar fi acumulat încrederea să o întrebe. Dar a fost mai mult decât atât; și el, așa cum o făcuse întotdeauna, o iubea.

Arliss se uită la el, cu ochii mari de surprindere și mirare.

„Și cum aș putea să fac asta?” ea a intrebat.

„Poți să vii cu mine”, spunând el, cu lumea începțoșată în timp ce vorbea, cuvintele se poticneau, schimbându-i viața și a ei pentru totdeauna. „Vino cu mine la Curtea Regelui. Poți sta în Castelul Regelui. Sunt multe camere.”

„Sunt sigură că Reginei i-ar plăcea asta”, a spus ea, sarcastică.

Steffen clătină din cap.

„Nu înțelegi. Sunt una dintre mâinile drepte ale Reginei. Dacă cer ceva – și nu cer niciodată nimic – ea mi-ar acorda. Mai mult decât atât, ea vede prin oameni. Ea ți-ar vedea natura bună. Ea te-ar iubi. Sunt sigur de asta. De fapt, ar fi fericită să te aibă acolo.”

Ochii lui Arliss au fost inundați de lacrimi și ea a râs în timp ce lacrimile i-au alunecat pe față. Le-a șters repede și și-a întors privirea, apoi imediat înapoi la Steffen.

„Nimeni nu mi-a vorbit niciodată așa cum ai vorbit tu”, a spus ea. „Nu știu dacă să cred. Sunt atât de obișnuit să fiu luat de râs.”

— La fel ca și mine, spuse el.

Steffen și-a dat seama că trebuia să-i spună cât de serios era.

Se ridică și întinse o mână, privind în jos cu seriozitate. Încet, ezitant, Arliss o luă.

„Acele zile au trecut în urmă”, a spus el. „Niciodată, în prezența mea, nu te vei mai bate joc de tine.”

Arliss se ridică, ținându-l de mână pe Steffen și se uită în ochii lui, lung și greu. Fiecare îi ținea privirea, iar Steffen simți că se pierde în ochii ei, se pierde într-o altă lume, se pierde în ceva mai mare decât el însuși – ceva ce nu mai experimentase până atunci.

Arliss nu și-a îndepărtat privirea, iar Steffen, dintr-o dată, se trezi cuprins de emoție și se aplecă să o sărute.

Arliss nu sa dat înapoi. În schimb, a așteptat și, în ultima secundă, se aplecă și ea înăuntru, buzele tremurând pe ale lui.

S-au sărutat, prima dată când Steffen sărutase vreodată o femeie, iar pentru el i s-a părut că durează pentru totdeauna. Când s-a terminat, s-a simțit ca un om schimbat. Simțea că înțelege ce înseamnă iubirea.

— Iartă-mă, doamnă, spuse el, nesigur. „Nu am vrut să fiu prea îndrăzneață.”

Arliss se uită în jos, îi strânse mâna și o ținu strâns. Apoi a ridicat privirea și a zâmbit.

„Nimic”, a spus ea, „nu m-a făcut vreodată mai fericit”.

CAPITOLUL 26

Alistair mergea lângă Erec, fiecare ținându-și calul de frâiele, cu o duzină de Silver în spatele lor. Era încântată să fie în sfârșit descăleată și să aibă timp să meargă în liniște cu Erec. Această călătorie, îndreptată spre sud, pentru a se putea îmbarca spre Insulele de Sud, fusese grea, mai ales pentru că Alistair nu petrecuse mult timp liniștit cu Erec. Acum, în sfârșit, ea și Erec au ieșit în față, cei doi singuri, mergând aproape unul de celălalt. Toți călăreaseră aproape tot drumul, dar când ajunseră la acest pas îngust de munte, descălecaseră cu toții pentru a merge cu caii, poteca prea stâncoasă, căderea prea abruptă în ambele direcții.

Alistair a salutat pauza, a salutat oportunitatea de a putea merge pe lângă Erec, pentru a avea în sfârșit șansa de a vorbi cu el fără zgomotul cailor în galop în urechile lor. Erau atâtea ea dorise să-i spună. Mai presus de toate, dorea doar să fie aproape de el. Era puțin nervoasă să părăsească Inelul, să traverseze oceanul, cu privire la uriașa aventură care le avea în față. Ei ar părăsi patria ei, ar intra într-un regat străin. O-ar plăcea oamenii lui de ea?

Alistair se simțea de parcă nu avea niciodată ocazia să petreacă timp singură cu Erec, să se apropie cu adevărat de el – întotdeauna existau niște evenimente între ele. Și acum că în sfârșit erau singuri, erau atât de multe lucruri pe care ea voia să le întrebe. Atât de multe, de fapt, încât mintea i-a înghețat și nu se putea gândi la niciuna.

A fost în regulă, totuși; era suficient să fii cu el în tăcere.

În timp ce mergeau unul lângă altul, Alistair era uimit de priveliștea care se întindea în fața lor. Privea văile și crestele măturatoare, luminate sub soarele frumoși de vară, câmpurile de ierburi înalte și portocalii care se legănau în vânt. Cât de incredibil de frumos era Inelul, se gândi ea, mai ales acum, vara, văi întregi pline de copaci de orice culoare. Era un loc de o bunătate incredibilă, de o asemenea prosperitate și pace. O parte din ea nu a vrut să plece niciodată.

Alistair se simți copleșită de emoții conflictuale, în timp ce se gândea la tot ce lăsa în urmă. Fratele ei, Thorgrin, tocmai când începea să-l cunoască. O parte din ea dorea cu disperare să-și caute și mama.

Mai era și noua ei cumnată și prietenă, Gwendolyn. Alistair așteptase cu nerăbdare nunta ei și o mare parte din ea dorea să rămână în urmă și să fie acolo, așa cum îi promisese lui Gwendolyn. Avea impresia că îi dezamăgesse atât pe ea, cât și pe fratele ei.

Ceea ce o deranja mai mult pe Alistair era premoniția ei, oricât ar fi încercat să o scuture, că vor veni lucruri groaznice pentru Inel. Ea a încercat să o ignore, să o arunce drept o prostie. La urma urmei, Inelul nu fusese niciodată mai sigur. Ce rău ar putea veni aici?

Alistair s-a întins să-l ia de mână pe Erec și, în timp ce o făcea, simți căldura ieșind din ea și știa, mai presus de toate, că trebuie să fie aici, alături de soțul ei. Ea a *vrut* să fie aici. În ciuda tuturor lucrurilor, ea nu și-ar fi dorit nicăieri altundeva. Oamenii ei aveau nevoie de ea, dar soțul ei avea mai multă nevoie de ea – și ea nu ar fi fericită dacă nu ar fi alături de el.

Erec îi strânse mâna.

„Îți mulțumesc că ai venit cu mine”, a spus el. „Este o călătorie pe care nu mi-aș dori să o fac fără tine. Abia aștept să-mi cunoști oamenii.”

Erec îi zâmbi, iar ea îi zâmbi înapoi în timp ce îl ținea de mână. A fost decizia corectă. La urma urmei, tatăl său era pe moarte și era timpul să se întoarcă în patria sa. Și odată ce ajungeau în Insulele de Sud, se căsătoreau. Nimic nu însemna mai mult pentru Alistair decât atât.

„Aș călători cu tine până la marginile pământului, domnul meu”, a răspuns ea.

Au mers până când poteca sa bifurcat și s-au oprit cu toții. La stânga, pe creasta pe care o plimbaseră, poteca a continuat – dar s-a bifurcat și la dreapta, brusc în jos, curbându-se într-o altă direcție.

Erec și oamenii lui au început cu toții să ia poteca în jos, dar Alistair s-a oprit în loc, întregul ei corp simțindu-i brusc frig. Ochii ei s-au deschis larg când a simțit ceva – un sentiment puternic. Stătea acolo, înghețată.

În cele din urmă, Erec și bărbații și-au dat seama și toți s-au oprit și ei, s-au întors și s-au uitat la ea.

Erec o privi îngrijorat.

„Ce este, doamna mea?” el a intrebat.

Alistair se uită în jos îngrozit la poteca pe care urmau să se îmbarce.

„Nu putem coborî acolo”, a spus ea. „Drumul nu este sigur.”

„Ce vrei să spui, doamna mea?” spuse unul dintre Argintii. „Această potecă a fost parcursă de secole. Și împotriva războinicilor ca noi, niciun hoț nu are nicio șansă.”

Alistair se uită la potecă, iar ea nu se dădu înapoi. Ea a simțit ceva în neregulă.

„Nu știu ce este”, a răspuns ea, „dar știu că nu este sigur. Dacă iei această cale, vei muri.”

Toți s-au întors și au privit în jos spre potecă, mirați, sceptici.

Erec se apropie de ea și o luă de mână. S-a confruntat cu bărbații.

„Dacă doamna mea spune că poteca este nesigură, atunci este nesigură. O vom urmări.”

„Dar stăpâne”, a protestat unul dintre ei, „acea potecă oferă calea cea mai directă spre navă. Să mergem pe altă cale ne-ar pierde zile. Am putea rata nava. Si pentru ce? O premoniție?”

Maxilarul lui Erec s-a strâns în apărarea lui Alistair.

— Am spus că nu vom merge pe acel traseu, repetă Erec ferm.

Erec se întoarse și, luând mâna lui Alistair, se bifurcă spre poteca de sus. Fără tragere de inimă, toți oamenii lui au căzut în spatele lui.

În timp ce mergeau, Erec i-a strâns mâna, s-a aplecat și i-a șoptit la urechea lui Alistair: „Am încredere în tine, doamnă”.

Alistair era pe cale să răspundă, dar înainte ca ea să poată, deodată, se auzi un zgomot mare. Toți s-au întors și s-au uitat dedesubt și au privit cum a venit dintr-o dată o alunecare uriașă de stâncă, bolovani uriași separându-se de creasta abruptă a muntelui, rostogolindu-se în jos. În câteva momente, au umplut complet poteca de sub ei – poteca pe care ar fi fost toți dacă ar fi ales bifurcația opusă cu câteva clipe înainte.

Se opriră cu toții și se întoarseră cu uimire spre Alistair.

Putea simți toate privirile asupra ei. Toți știau că, dacă ar fi mers pe cealaltă direcție, chiar acum, toți ar fi murit.

Alistair nu știa de unde îi venea puterea. O parte din ea nu a vrut să știe.

A fost chiar mai mare decât și-ar fi putut imagina vreodată?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Kendrick a descălecat când a ajuns în acest sat mic și singuratic din partea de nord a Inelului, această parte pustie a țării în care satele se aflau departe și puține între ele. Mersese pe un drum lung și prăfuit, șerpuind mereu spre nord și petrecuse întreaga călătorie întrebându-se dacă vestea ar putea fi adevărată. Kendrick urmase atât de multe piste false de-a lungul anilor, fiecare aducându-l la o femeie care în mod clar nu era mama lui.

Cu toate acestea, de data aceasta s-a simțit diferit. Inima lui Kendrick bătu cu putere când strânse în palmă ambele jumătăți ale medalionului.

Kendrick urmase cu meticulozitate indicațiile, țesându-și drum prin Inel, galopând către acest oraș singuratic din țara de nord, până când acesta îl conduse aici. Acest oraș era puțin mai mare decât celelalte, cu prea multe taverne; Kendrick a trecut pe lângă prea multe tipuri nebunești care cutreieră străzile, poticnindu-se, beat chiar și în timpul zilei. Inima îi bătea cu putere în timp ce cerceta fețele tuturor oamenilor, întrebându-se dacă vreunul dintre ei ar putea fi mama lui.

O altă parte din el i-a spus că nu se poate. De ce ar locui mama lui într-un loc ca acesta? Nu era o prințesă? Își imaginase mereu că trăiește într-un castel – dar, în timp ce se uita în jur, nu văzu decât locuințe umile. Nu avea sens pentru el. Oare scutierul lui făcuse o greșeală?

Kendrick se întrebă, pentru a miliona oară, dacă mama lui știa despre el. Cu siguranță, trebuie să aibă. La urma urmei, Kendrick era faimos ca fiul bastard al regelui. De ce, se întrebă el, nu l-a revendicat niciodată? Oamenii Regelui o speriaseră?

Kendrick a sperat în secret. Spera în secret că va găsi o femeie care era singură, tristă fără el, jubiloasă să-l vadă, restabilită încă o dată dintr-o tristețe profundă pe care o suferise în toți acești ani. Ar avea explicația perfectă pentru ce fusese plecată. Spera că ea îi va spune că l-a căutat toată

viața, că a vrut să vină să-l vadă, dar i-a fost interzisă, ținută departe dintr-un motiv oarecare.

Kendrick a pășit pe străzi cu mari speranțe, simțind că unul dintre momentele determinante ale vieții lui era pe cale să se întâmple.

El a scanat fețele, neștiind pe cine să caute. A căutat o femeie de vârstă mijlocie care să-i semene. A căutat chipul pe care și-a imaginat-o în vis toată viața.

Totuși nu a găsit pe nimeni.

Kendrick s-a grăbit la o bătrână care stătea în fața unei taverne și îi privea pe toți cei care treceau și se întrebă dacă poate că va ști.

„Scuzați-mă”, a spus el, „dar cunoașteți o femeie pe nume Alisa?”

Femeia se uită la el cu suspiciune.

„Alisa?” repetă ea încet. „Toată lumea o cunoaște. Ce vrei de la ea?”

Inima lui Kendrick se grăbi.

„Te rog, spune-mi unde este. Eu sunt fiul ei.”

Ochii femeii s-au deschis larg.

„ *Fiul* ei ?!”

Bătrâna izbucni în hohote de râs isteric, un chicot care îi puse părul pe cap pe Kendrick.

"Fiul ei!" repetă ea râzând, de parcă i s-a părut că era cel mai amuzant lucru din lume.

Kendrick roși, enervat, derutat de răspunsul ei și începu să-și piardă răbdarea. Nu înțelegea de ce i s-a părut amuzant.

„Mă insultați într-un fel pe care nu înțeleg”, a spus Kendrick. „Sunt membru al Silver. Arată-ți respectul și ține-ți limba.”

Chicoteala femeii se potoli încet, chipul ei transformându-se în frică.

— Mama ta poate fi găsită la hanul Red Horse, spuse ea. „Ultima clădire de la capătul străzii.”

Kendrick se întoarse și se îndepărtă, iar râsul ei se ridică din nou. Nu a înțeles ce însemna totul și l-a îndepărtat ca pe gândurile unei bătrâne nebune. Până la urmă, acesta era un oraș mic, departe de orice oraș mare, iar oamenii de aici i se păreau nepoliticoși. Din nou, se întrebă ce ar putea face mama lui aici. A fost în locul greșit?

Kendrick a ajuns în cele din urmă la hanul Red Horse și și-a legat calul de un stâlp de afară. Inima îi bătea cu putere, palmele transpirate, se întoarse spre uşă – când deodată, trei bărbaţi izbucniră din ea, luptându-se până la pământ. Kendrick se dădu deoparte tocmai la timp în timp ce se

împingeau unul pe celălalt, stârnind praful. Erau beți, blestemându-se și bătându-se cu piciorul.

Kendrick s-a întors și s-a uitat în interiorul ușii deschise, a auzit strigăte și râsete venind din interior și s-a întrebat cum ar putea fi locul potrivit. Aceasta părea a fi o tavernă de proastă reputație, una care nici măcar nu se potrivea să intre un membru al Silver – cu atât mai puțin *liderul* Silver.

Kendrick s-a pregătit, a pătruns înăuntru și a deschis ușa cu spatele mănușului lui de argint, lovind-o tare pentru a face fiecare întoarcere a capului.

Camera s-a liniștit în timp ce fiecare bărbat se opri și îl examina pe Kendrick. În ochii lor se simțea o privire de respect și teamă, când Kendrick păși cu pași mari în cameră, cu pintenii lui zgâriind pe podelele din lemn de esență tare. S-a dus direct la barman.

„Căut o femeie pe nume Alisa", a spus Kendrick.

Barmanul a făcut semn cu capul.

— În camera din spate, spuse el. „Părul roșu. Dar cred că este prea devreme pentru ea", a adăugat el.

Kendrick nu înțelegea cu barmanul, dar înainte de a putea întreba, trecuse deja la un alt client.

Kendrick se întoarse și se grăbi în camera din spate a tavernei, un sentiment tot mai mare de presimțire răsărind în el. Toate acestea s-au simțit greșit. Nimic din toate astea nu avea sens. Acum era sigur că scutierul lui trebuie să se fi înșelat. Ce ar fi făcut aici mama lui, partenerul de odinioară al unui rege?

Kendrick a împins înapoi o draperie neagră, de catifea, care despărțea camera din spate și se opri scurt, șocat de ceea ce văzu.

În fața lui se aflau zeci de femei, îmbrăcate sumar, împerecheate cu bărbați în spatele pereților despărțitori subțiri voalați. Alte zeci de femei cutreieră locul, iar Kendrick se înroși când și-a dat seama imediat ce era locul ăsta: un bordel.

Înainte să se întoarcă să iasă, sângele lui Kendrick se răci când văzu o femeie mergând spre el, cu un zâmbet pe buze, de vârstă mijlocie, singura din cameră cu păr roșu. Și-a simțit lumea prăbușindu-se încet în timp ce i-a examinat fața și și-a dat seama că arăta exact ca el. O versiune mai veche, feminină a lui.

Ea a zâmbit când se apropia.

Nu , se gândi el. *Acest lucru nu poate fi. Nu ea. Nu mama mea.*

„Cum vă putem servi?” l-a întrebat ea pe Kendrick, zâmbind, punându-i o mână pe umăr. „Un adevărat membru al Silver în locul nostru. Cărui îi datorăm onoarea?”

Fața lui Kendrick s-a prăbușit îngrozit în timp ce se uită înapoi la femeie, simțindu-și toate speranțele, încă de când era copil, zdrobite.

„Am venit să-mi văd mama”, a răspuns el, cu vocea moale, umilă, frântă, cu ochii plini de tristețe.

Deodată, chipul femeii s-a prăbușit; zâmbetul ei a scăzut în timp ce se uită la el cu confuzie, apoi o recunoaștere aprinsă. A tresărit și și-a tras mâna înapoi, de parcă ar fi atins un șarpe, iar fața i-a căzut de rușine în timp ce s-a acoperit repede, și-a înfășurat modest șalul în jurul umerilor.

Își duse o mână tremurândă la gură în timp ce se uita înapoi la el, cu ochii mari.

„Kendrick?” ea a intrebat.

Kendrick stătea acolo, înghețat, amorțit, neștiind ce să spună. A fost cuprins de groază și groază. Rușine. Repulsie.

Mai presus de toate, dezamăgire. Dezamăgire zdrobitoare. Întreaga lui viață fusese petrecută ca un nenorocit și, în secret, sperase întotdeauna să dovedească lumea greșită, să demonstreze că venise dintr-o mamă regală, să demonstreze că nu avea de ce să-i fie rușine.

Dar acum a văzut că ceilalți aveau dreptate tot timpul. Nu era altceva decât un nenorocit. Niciodată nu se simţise atât de jos.

"Cum m-ai găsit?" ea a intrebat.

Dar Kendrick nu mai avea nimic de spus. Nu putea să împace imaginea pe care o vedea înaintea lui cu viziunea pe care o ținuse mereu în minte. Această femeie nu putea fi mama lui. Nu a fost corect.

— Te-am căutat toată viața, spuse el încet, cu vocea ruptă. — Spre deosebire de tine, care nu s-a obosit niciodată să mă caute. Acum înțeleg de ce.”

Fața mamei lui se îmbujoră de jenă.

— N-ar trebui să mă vezi aici, spuse ea.

— Ești mama mea, spuse el, acuzator. „Cum ai putut să faci asta? Cum ai putea să-ți trăiești viața așa? Nu ai sânge nobil să-ți curgă corpul?”

Ea se încruntă, devenind roșie. Era o privire pe care o recunoscu; purta aceeași înfățișare când era supărat.

„Nu știi viața pe care am trăit-o!” răspunse ea indignată. „Nu ești nimeni care să mă judece!”

„Oh, da, sunt”, a spus el. „Sunt fiul tău. Dacă nu eu, atunci cine?”

Ea s-a uitat înapoi la el, iar ochii ei au fost inundați de lacrimi.

— Ar trebui să pleci acum, spuse ea. „Nu ar trebui să fii în acest loc.”

Se uită înapoi la ea, cu propriii ochi plini de lacrimi.

„Și ar trebui?” el a intrebat.

Ea a izbucnit brusc într-un hohot de plâns. Își ținea fața în mâini.

Kendrick nu mai suporta; se întoarse, trase înapoi drapelul de catifea şi se grăbi prin crâşmă.

"Hei!" spuse un bărbat robust, întinzând mâna și apucându-l brusc de încheietura mâinii lui Kendrick. „Te-ai dus în spatele draperiei și nu ai plătit. Toată lumea plătește, indiferent dacă eșantionați sau nu marfa.”

Furios, Kendrick a răsucit brațul bărbatului, răsucindu-l la spate și a adus fața bărbatului în jos pe genunchi, lovindu-l în armura de argint și rupându-l.

Bărbatul s-a prăbușit la pământ, iar restul bărbaților din tavernă au înghețat, gândindu-se de două ori să se apropie de el. Întregul bar stătea nemișcat, în timp ce bărbații se uitau, tăcuți.

Kendrick se întoarse și ieși pe uşă, în lumina zilei, hotărât să-și șteargă acest loc din memorie și să nu se mai gândească niciodată la el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Conven, în sfârşit acasă, a mărşăluit în satul său, zdrenţuit, obosit, cu picioarele amorţite de drumeţii pe toţi aceşti mile. Conven venise până aici singur, pe jos, mergând de când plecase din Legiune, hotărând că nu mai avea unde să meargă decât aici. Acasă. Încă asediat de durerea din cauza morții fratelui său, a avut nevoie de timp pentru a-și limpezi capul. Să fii singur de toată lumea și de toate.

O parte din Conven a simțit că ar trebui să se întoarcă la Curtea Regelui, sărbătorind cu ceilalți frați ai Legiunii; dar o altă parte a lui, cea mai mare parte, era încă amorțită de lume. Gândurile la fratele său geamăn mort l-au mistuit, făcându-i greu să se concentreze pe altceva. Nu putea să-și scuture durerea — și nu voia. Fratele său geamăn era ca o parte din el însuși și, când murise în Imperiu, cea mai bună parte a lui Conven murise odată cu el.

Conven fusese amorțit de lume în tot timpul în care mărșăluise aici, mergând fără țintă, abia gândindu-se unde merge, nedorind să ia parte la nicio sărbătoare.

Totuși, acum că sosise, acum că păşise pe porțile vechiului său sat, pentru prima dată după mult timp, ceva în el s-a răscolit. A ridicat privirea, a recunoscut străzile vechi, clădirile vechi, locul în care el și fratele său au fost crescuți, petrecuse atâția ani și a început să-și amintească de ce se întorsese aici. Ceva în el a început să se trezească și, pentru o clipă, a început să simtă din nou un scop. Pentru prima dată, gândurile la altceva, în afară de fratele său mort, i-au intrat în minte.

Alexa. Sotia lui.

De-a lungul călătoriilor sale în Imperiu, pe vremea când fratele său trăise, gândurile despre Alexa îl susținuseră pe Conven; se gândise la puţin, în afară de ea, trist că a trebuit să o părăsească. Îi promisese că se va întoarce la ea, că se va întoarce în acest sat când se va întoarce din Imperiu.

Conven și fratele său se căsătoriseră într-o nuntă dublă și, de atunci, fiecare vorbise la nesfârșit despre întoarcerea pentru mirese, reluând viața în satul lor. Conven se simțea vinovat că se întorcea aici fără fratele său; totuși, în același timp, în timp ce se uita pe străzi, gândurile la Alexa au apărut în el și și-a amintit de ce a venit aici. Gândindu-se la ea, îl făcu să simtă pentru prima dată o scânteie de optimism.

Alexa era singurul lucru pe care Conven simțea că l-a lăsat în lume, singurul lucru de care se putea agăța, care l-a făcut să simtă că ar putea avea șansa să înceapă viața din nou. La urma urmei, Alexa a înțeles întotdeauna; a avut întotdeauna o modalitate de a-l face să se simtă mai bine în privința tuturor. Își cunoștea fratele, avea să înțeleagă, mai bine decât oricine. Ea ar fi capabilă să se raporteze la durerea lui Conven. Poate, doar poate, l-ar putea aduce înapoi. Ea avea capacitatea de a. A avut mereu.

Conven a mers prin sat, ignorând oamenii care se agitau în jurul lui, îndreptându-se singur spre vechea lui căsuță, unde știa că o va găsi pe Alexa. A dat colțul și a văzut-o, căsuța mică, albă, strălucitoare, cu ușa galbenă, care stătea întredeschisă. Din interior auzea vocea unei femei, cântând vesel – iar inima i se ridică la sunet. Alexa. Era vocea soției lui.

Ea cânta și le aducea totul înapoi, Conven amintindu-și că cânta, așa cum făcea întotdeauna, sunetul dându-i mai multă bucurie decât orice pe pământ.

Inima lui Conven bătea mai repede, iar el se repezi înainte, dornic să-i vadă chipul, să o strângă strâns, să-i spună totul. A simțit că, odată ce va scoate totul de pe piept, se va simți mai bine, mult mai ușor. Atunci poate, doar poate, ar putea să-și ia viața de la capăt.

Conven se repezi înainte și împinse ușa mai mult. A pășit înăuntru, cu inima bătând cu putere, atât de nerăbdător să o surprindă, anticipând deja bucuria pe care o va găsi pe chipul ei. A intrat fără să bată și a rămas acolo, așteptându-se să o vadă stând cu spatele la el, curățându-și bolurile la fereastră, cântând pentru ea însăși, așa cum făcuse întotdeauna.

Dar Conven s-a oprit scurt la vederea din fața lui, incapabil să proceseze ceea ce a văzut. Acolo era Alexa. Cântând, zâmbind. Fericit ca întotdeauna.

Dar ea nu își curăța bolurile. Mai degrabă, se uita în ochii altcuiva. Ochii unui bărbat.

Alexa se apleca în față, zâmbea și săruta un bărbat, care a sărutat-o înapoi.

Conven stătea acolo, înghețată, amorțită, dorind să se ghemuiască și să moară înăuntru.

Cum ar putea fi? Alexa? Sotia lui? Cu alt bărbat?

Deodată, Alexa se întoarse, se uită la Conven cu o expresie îngrozită și țipă. Bărbatul de lângă ea a sărit și el înapoi, amândoi tresăriți.

Conven doar stătea acolo, privind înapoi, fără expresie. Abia știa ce să spună. Simți că pământul se scufundă sub el.

"Cine ești tu?" îi strigă bărbatul lui Conven.

"Cine ești tu?" strigă Conven, încercând să-și stăpânească furia.

„Sunt soțul lui Alexa. Cum îndrăznești să pătrunzi în casa noastră!”

Conven simți că i se răcește inima la cuvintele bărbatului.

„Soțul?” spuse el, derutat. „Despre ce vorbești? *Eu* sunt soțul ei!“

Bărbatul se întoarse și se uită încoace și înapoi între Alexa și Conven, nedumerit.

Alexa a izbucnit în lacrimi, acoperindu-se repede cu un șal și s-a uitat la Conven cu o expresie îngrozită.

„Conven”, a spus ea, „ce cauți aici? Am crezut că ai murit."

Conven se simțea incapabil să vorbească, prea șocat pentru cuvinte.

„Mi-au spus că ai murit!” a adăugat ea, implorând.

Conven clătină din cap.

„Nu, fratele meu a murit. Deși, văzând asta, mi-aș dori să fiu eu.”

Alexa a plâns și a plâns.

"Te-am asteptat!" strigă ea, printre lacrimi. „Te-am așteptat de atâtea luni! Nu ai venit niciodată acasă. Mi-au spus că ești mort, Conven!

Plângând, traversă camera spre el.

"Trebuie să înțelegeți. Mi-au spus că ești mort! M-am căsătorit cu altcineva.”

Conven își simți ochii curgându-se de lacrimi.

"Trebuie să înțelegeți!" a implorat ea, plângând, repezindu-se înainte și apucându-l de mâini. "N-am avut nici o idee! Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!"

Conven îşi smulse mâinile înapoi, de parcă ar fi fost muşcate de un şarpe.

„Așa este, atunci?” întrebă Conven, cu vocea ruptă. „Căsătoria noastră nu mai înseamnă nimic? Nu mă întorc la timp, așa că fugi și te căsătorești cu altcineva?”

Alexa a izbucnit în lacrimi proaspete, cu fața înroșită.

"N-am avut nici o idee!" ea a plans. „Trebuie să mă crezi!”

— Ei bine, iată-mă, spuse Conven. "În viaţă. Înapoi acasă. M-am întors după tine. La urma urmei, sunt soțul tău. Aceasta era casa mea.”

Alexa a închis ochii și a clătinat din cap din nou și din nou, de parcă ar fi vrut ca totul să dispară.

„Îmi pare atât de rău”, a spus ea. „A trebuit să merg mai departe. A fost prea dureros. Am o viață nouă acum. Îmi pare rău. Dar nu mă pot întoarce acum. Am o viata noua. E prea târziu.”

Conven și-a lăsat capul în jos disperată, iar Alexa s-a apropiat și și-a pus brațul în jurul lui. S-a mirat de nedreptatea lumii, de cum disperarea a generat mai multă disperare. Oare nu suferise destul?

Mai presus de toate, se simțea ca un prost, se simțea atât de rușinat. El a presupus că dragostea ei pentru el era încă vie, era la fel de puternică ca întotdeauna. El a presupus că călătoriile lui nu vor schimba asta.

Acum, în sfârșit, nu mai avea pe nimeni. Nu fratele lui. Nu sotia lui. Nimeni.

Fără un alt cuvânt, Conven se întoarse și ieși din cabană.

„Conven!” strigă Alexa în spatele lui.

Dar el trântise deja ușa în spatele lui, în vocea ei, în lumea ei și în orice cu ea.

*

Conven a mers năucit prin orașul său, fără să vadă sau să simtă lumea din jurul lui. Oamenii s-au ciocnit de el, iar el s-a izbit de ei ca morții, fără să-și dea seama. Cum ar putea fi? Cum s-ar putea ca tot ce iubea pe lume i-a fost luat?

Cumva, poate din instinct, Conven se trezi intrând într-o tavernă, stând la bar. Nici nu-și amintea să fi comandat căni de bere, dar acestea au apărut în fața lui și le-a băut, una după alta. Stătea acolo, închizând ochii, clătinând din cap, încercând să închidă totul.

Nu putea fi. Cu doar luni în urmă, Coven a avut totul. Fusese căsătorit fericit, într-o nuntă dublă, cu fratele său. I se oferise un loc râvnit în Legiune, împreună cu fratele său. Aveau un plan să se întoarcă cu succes din căutarea gloriei în Imperiu, revenind eroi, Thorgrin recuperând Sabia Destinului. Aveau un plan să devină cavaleri, să se întoarcă acasă și să trăiască o viață fermecată.

Cum a mers totul atât de rău? Conven nu a putut procesa deloc.

În timp ce Conven mai bea o bere, și-a întreținut gândurile de a pune capăt. La urma urmei, așa cum a văzut el, viața nu mai avea nimic pentru el.

Dintr-o dată, Conven aproape că se simți de pe scaun, când a fost lovit de un om mare și înalt, gras, care s-a așezat lângă el, cu spatele la el. Conven îşi recăpătă echilibrul când bărbatul se întoarse spre el.

— Ai grijă unde stai, băiete slab, spuse el.

Conven se uită înapoi la el, mintea lui clocotind de furie în starea lui de beție.

„Nu te uita așa la mine”, a zâmbit bărbatul. „Doar dacă nu vrei să-ți scap privirea de pe față.”

Conven stătea acolo, clocotind, dezbătând ce să facă, când bărbatul sări brusc de pe scaun, se răsuci și înainte ca Conven să vadă ce se întâmplă, îl plesni puternic peste față cu palma lui musculoasă, transpirată.

Târguiala a răsunat în toată încăperea, iar barul a devenit brusc tăcut, toate capetele întorcându-se.

Câțiva bărbați s-au adunat încet lângă omul mare, în mod clar prieteni ai lui, de parcă ar fi sperat la o luptă.

Atunci s-a întâmplat. Ceva înăuntrul lui Conven sa rupt. A devenit un om împins prea departe, prea aproape de pragul disperării și nu s-a mai putut abține.

Conven izbucni ca un animal dat cu spatele într-un colț, iar el sări spre bărbat, apucându-și scaunul de lemn, ridicându-l sus și coborându-l pe fața bărbatului.

Bărbatul strigă, întinzându-și mâna și apucându-și fața însângerată în timp ce se împiedica — dar Conven nu așteptă. A sărit înainte și a lovit omul cel mare cu un picior în stomac atât de tare încât s-a înclinat, apoi Conven și-a întins mâna și l-a îngenuncheat în față.

Nasul bărbatului s-a rupt cu un trosnet, apoi a căzut la podea, ca un copac mort, scuturându-l.

Prietenii bărbatului, la fel de mari ca el, s-au repezit fiecare spre Conven, mâncărimi clar după ceartă.

Conven, dornic să facă mai multe ravagii, nu a așteptat; dimpotrivă, el a sărit primul pentru ei.

Primul bărbat a venit la Conven cu o bâtă, iar Conven i-a smuls din mâini, i-a dat înapoi, apoi a folosit bâta pentru a-l sparge peste cap.

Apoi, Conven s-a învârtit și i-a bătut pe ceilalți trei bărbați, trântându-le cuțite grosiere din mâini și forțându-i pe fiecare la pământ.

Încă o duzină de bărbați, în mod clar toți prieteni ai acestor oameni, l-au atacat pe Conven, înconjurându-l.

Conven a luptat ca un om posedat, lovind cu piciorul și pumnul, dând în coate și făcându-și drum prin cameră, doborând un bărbat după altul. A luat un bărbat și l-a aruncat sus peste cap, peste cameră, rupând o masă de bar în jumătate. A dat cu capul altuia, i-a dat un cot peste falcă și a aruncat altul peste umăr.

Conven era o mașină de distrugere cu un singur om, fără grijă, pregătită să se arunce cu nesăbuință în moarte. Nu mai avea de ce să-și facă griji și nimic pentru care să trăiască. Ar muri cu plăcere în acest loc și ar lua cu el cât mai mulți oameni ar putea.

Conven s-a bazat pe abilitățile sale de membru al Legiunii; chiar și atunci când era beat, era un luptător mai bun decât cel mai bun om de aici și, înainte de a termina, Conven reușise să doboare aproape pe toți patronii din loc – când, fără suflare, auzi un sunet metalic în spatele lui, de cătuşe.

Conven aruncă o privire înapoi peste umăr, dar prea târziu — văzu o duzină de oameni ai legii sărind peste el din spate, ridicând bâte, doborându-le pe ceafă. S-a luptat și cu acești bărbați, în ciuda șanselor, lovind cu piciorul și luptându-se.

Dar era deja cheltuit și erau prea mulți. Una după alta, loviturile l-au plouat, iar în câteva clipe Conven se simți cătușat din spate, mai întâi de încheieturi, apoi de glezne.

Neputând să se miște, din ce în ce mai multe lovituri au plouat. Curând, ochii i s-au închis, plini de vânătăi și, pe măsură ce lumea i s-a înnegrit, a auzit sunetul unei bătăi ușoare. Ultimul lui gând, înainte ca ochii să se închidă, a fost că și-ar fi dorit ca fratele său să fie aici pentru a lupta alături de el.

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI NOUA

Matus, enervat, a intrat în fostul castel al tatălui său, strângând maxilarul în timp ce se pregătea să-și înfrunte cei doi frați. A mărșăluit pe coridoarele acestui loc, un loc care obișnuia să fie umplut cu prezența tatălui său, cândva era locul de adunare al Insulelor Superioare, dar acum era folosit de cei doi frați ai lui Matus, Karus și Falus, ca sală de adunare, un loc pentru a stimula revoluția și rebeliunea de la închisoarea tatălui lor.

Matus pur și simplu nu a văzut lumea așa cum o vedeau frații săi. Nu a avut niciodată. A fost tăiat dintr-o pânză diferită de Karus și Falus, care erau aproape clone ale tatălui său din toate punctele de vedere – chiar și din punct de vedere fizic, înalt și slab, cu aceiași ochi negri intensi și strălucitori și păr drept. Matus, în schimb, era mai scund, cu ochii căprui și părul creț pe care i-a moștenit de la mama lui decedată. Fiind cel mai tânăr, fusese întotdeauna oarecum separat de ei și, de când tatăl său era în închisoare, nu fusese niciodată mai înstrăinat de ei decât era acum.

Matus nu fusese niciodată de acord cu acțiunile tatălui său, cu trădarea lui duplicitară a lui Gwendolyn. Dacă tatăl său ar fi avut dezacorduri, a simțit Matus, ar fi trebuit să le transmită deschis - și dacă nu ar fi putut să se împace, atunci ar fi trebuit să-și ducă cauza deschis pe câmpul de luptă - nu într-un mod ascuns, nici într-un act de trădare. A fost greșit ca tatăl său să încalce codul de onoare, din orice motiv. În ochii familiei sale, scopul justifica mijloacele. În ochii lui Matus, nu sa întâmplat niciodată. Onoarea era mai sfântă.

În ochii lui Matus, tatăl său merita să fie închis, ceea ce a fost un act generos din partea lui Gwendolyn.

Frații săi, însă, nu puteau simți mai diferit – și, în timp ce Matus a intrat în cameră, a fost întâmpinat de privirea ostilă a lui Karus, care stătea în jurul mesei lor lungi, de lemn, încruntat, dezbătând cu alți câțiva soldați care stăteau cu ei. Intrigă, ca de obicei. Matus se întrebă unde era Falus. Cu siguranță, a presupus el, până la nimic bun.

„De ce ai încercat să-l otrăvi pe Srog?” întrebă Matus.

„De ce ești loial ăla nebun?” Karus a tras înapoi.

Matus se strâmbă.

„El este regent al reginei.”

— Nu regina noastră, răspunse Karus. „Judecata ta s-a întunecat. Nu știi unde se află loialitatea ta. Sarcina ta este să-ți aperi frații. Tatăl tău."

— Tatăl nostru nu mai guvernează, spuse Matus. „A trecut vremea să te confrunți cu vremurile. Schimbarea este aici. Srog este conducătorul nostru acum și îi răspunde lui Gwendolyn. Tatăl nostru stă în închisoare și nu se va mai ridica niciodată.”

— O, o va face, spuse Karus, hotărât, stând în picioare, plimbându-se, în timp ce se apropia și arunca un alt buștean pe foc. A aruncat-o cu atâta furie încât i-a ratat doar un câine, care a sărit în sus și a fugit din drum în timp ce scântei zburau pe toată podeaua de piatră.

„Dacă crezi că va sta acolo, putrezind în închisoare pentru tot restul vieții, te înșeli complet.”

Matus se uită înapoi șocat. Frații lui nu s-au oprit niciodată.

„Ce intrighiți, mai exact?” întrebă Matus.

Karus s-a întors și s-a uitat cu bună știință la ceilalți soldați din cameră, oameni nepoliticoși, mercenari care îi erau loiali tatălui său. Karus a ezitat, ca și cum ar fi ascuns un secret și ar fi dezbătut dacă să-l lase sau nu pe Matus să intre în el.

„Am planuri”, a răspuns el, criptic.

„Ce fel de planuri?” apăsă Matus. „Ai fi prost să riști orice fel de rebeliune. Armata lui Gwendolyn, Silver, MacGil, sunt mult mai puternice decât noi. Nu ți-ai învățat lecția?”

„Ești cu noi sau împotriva noastră?” întrebă Karus, trântind cu pumnul pe masă, făcând un pas înainte. "Trebuie să știu."

„Dacă susți sfidarea coroanei, eu sunt împotriva ta”, a răspuns Matus mândru.

Karus făcu un pas înainte și lovi cu putere Matus peste față.

Matus, uluit, se uită înapoi la el.

— Ești un trădător al tatălui nostru, spuse Karus. „O alegi pe regina în locul familiei tale, pe străini în locul nostru. L-ai lăsa pe tatăl tău să putrezească în închisoare pentru tot restul vieții pentru că a încercat să promoveze cauza noastră, pentru că a încercat să *ne* insufle ca conducători ai Inelului, pentru că a încercat să ne ofere un viitor mai bun. Dacă iubești

atât de mult continentul MacGils, du-te să trăiești cu ei. Nu mai faci parte din această familie.”

Matus a rămas uluit de cuvinte, cât și de lovitură.

— Nici tu nu ești loial tatălui nostru, răspunse Matus, cu vocea lui întunecată, de oțel. „Nu te preface că ești. Ești loial doar ție însuți. La trădare. La trădare. Mă dezgusti. Sunt pentru onoare, indiferent de cost. Dacă asta mă face împotriva tatălui meu, împotriva ta, atunci sunt.”

Karus rânji.

„Ești tânăr și naiv. Ai fost mereu. Tu și cavaleria ta și onoarea ta. Unde te-a dus? Nu ești mai bun decât oricare dintre noi.”

Karus arătă cu degetul amenințător.

„Intervine din nou în treburile noastre, iar Srog nu va fi singurul care va trebui să-și urmărească băutura.”

Câțiva dintre nobili stăteau întunecați, sprijinindu-l pe Karus.

Matus, dezgustat de toți, simțindu-se trădat, ca un extraterestru din propria familie, printre oamenii lui, s-a întors și a început să iasă din cameră.

Dar mai mulți soldați s-au mutat brusc în fața ușii, blocându-i drumul.

— Încă nu am terminat cu tine, frate, strigă Karus.

Matus, indignat, își strânse pumnii și se întoarse încet.

— Deschide ușa asta, mârâi el.

Karus a zâmbit.

"Eu voi. Când sunt gata. Dar înainte de a pleca, vreau să știi ceva.”

Karus se plimba, zâmbetul lui lărgându-se, iar Matus simți un sentiment de presimțire în acea privire. Simțea că, oricare ar fi fost, vestea va fi foarte, foarte proastă.

*

Stara urcă scara în spirală de piatră, îndreptându-se spre acoperișul castelului, dornic să urmărească vreun șoimi, să vadă dacă soseau noi suluri de pe continent. Era disperată să știe ce se întâmplase cu Reece, dacă el îi dăduse deja vestea lui Selese – și când se va întoarce după ea.

Stara făcu treptele câte trei, apoi se opri brusc, la jumătatea drumului, când auzi un strigăt înăbușit venind dintr-una din camerele castelului.

Ea se întoarse de pe casa scării și se grăbi să vadă despre ce era vorba.

Stara a trecut pe lângă câțiva soldați până a ajuns în camera fratelui ei. Doi gardieni stăteau în fața ușii, barându-i drumul.

„Doamna mea, frații tăi sunt într-un schimb aprins. Nu aș sfătui să intri."

Stara auzea strigătele în spatele ușii și se întrebă ce naiba se întâmplă.

Îi aruncă soldatului o privire întunecată.

„Deschide-mi imediat ușa", a poruncit ea.

Soldatul s-a făcut deoparte și a deschis ușa, iar Stara a intrat într-o cameră plină de strigăte.

A fost surprinsă să-i vadă pe Matus și pe Karus certându-se, aprinși, față în față, fără să dea niciun centimetru. Erau atât de absorbiți, încât nici măcar nu s-au întors să o recunoască.

„Este cel mai stupid lucru pe care l-ai fi putut face!" țipă Matus, roșcat.

Karus, pe de altă parte, părea înmulțumit, mulțumit de sine.

„Nu știi despre ce vorbești. Sunt ordinele Tatălui. Totul este pe cale să se schimbe. Calea este deschisă pentru căsătoria lor."

Matus clătină din cap.

„Va fi considerat un act de trădare", a spus el. „Țara noastră va trebui acum să se pregătească pentru război."

se batjocoră Karus.

"Ce se intampla aici?" În cele din urmă, Stara a intervenit, confuză și având un sentiment profund, când a auzit cuvântul „căsătorie", că toate acestea au ceva de-a face cu ea.

Amândoi s-au întors și au privit-o, tresăriți de prezența ei și amândoi au tăcut. Stăteau acolo, respirând greu, fiecare înroșit de furie.

„Am îndeplinit scopul tău pentru tine, draga mea soră." Karus zâmbi, întinzând un sul. „De la șoimul de azi."

Stara simți un vag sentiment de catastrofă în timp ce apucă sulul, îl deschise rapid și îl scana. Citi cuvintele, dar liniile s-au încețoșat și a simțit că se învârte.

„Selese a murit?" întrebă ea cu voce tare, citind din ea, abia crezând cuvintele. „Luat de propria ei mână... o înmormântare regală."

— Exact ce ai sperat, nu-i așa? întrebă Karus cu un zâmbet mulțumit. „Rivalul tău este îndepărtat din calea ta. Reece este a ta acum pentru a te căsători."

Mâinile Starei au început să tremure, iar întregul ei corp s-a răcit când a lăsat sulul cu neîncredere. Ea ridică privirea spre Karus.

„Așa este”, a spus el. — Falus i-a făcut o vizită pe continent și i-a dat vestea despre curtarea ta și a lui Reece. Și-a făcut treaba destul de eficient, se pare. Și-a luat viața înainte ca Reece să poată ajunge la ea.”

Stara își simți întreaga lume tremurând. Nu-i venea să creadă ce auzea. O iubea pe Reece. Dar nu și-ar fi dorit niciodată ca rivala ei să fie moartă. Mai ales datorită ei.

Mai rău, în timp ce se gândea la implicațiile tuturor, și-a dat seama că acest lucru ar dăuna doar relației ei cu Reece. O înmormântare regală... Reece ar fi copleșit de vinovăție... întregul regat l-ar învinovăți. Da vina pe ea... Le-ar îndepărta.

Stara avea chef să plângă înăuntru. Toate acestea l-ar forța pe Reece să *nu* se căsătorească *niciodată* cu ea. Nu ar avea de ales acum.

"Prostule!" țipă ea, aruncând sulul înapoi în fața lui Karus. „Ai distrus totul!”

Karus se uită înapoi, neînțelegând.

"Ce vrei să spui?" el a intrebat.

„Chiar crezi că Reece va dori să se căsătorească cu mine după ce viața iubitei lui i-a fost luată de propria ei mână? Din cauza trădării familiei noastre? Tocmai m-ai făcut, ne-ai făcut dragostea, dușmanul Inelului. Ne-ați distrus șansa de a ne căsători!”

"Ce vrei sa spui?" spuse Karus. "Ar trebui sa fii fericit. Asta ai vrut tu. Asta a vrut tata. A spus că îți va asigura căsnicia.”

„Tatăl e un prost!” a strigat ea. „Un prost miop! El nu știe nimic despre treburile inimii. A distrus totul. E un idiot. Și de aceea este acolo unde este astăzi.”

„Nu vorbi împotriva tatălui nostru”, a avertizat Karus.

— Are dreptate, spuse Matus. „Ați creat un inamic nu numai în Reece, ci și în întregul continent al Inelului. Toate speranțele pe care le aveam pentru orice uniune vor fi acum zdrobite.”

Stara și-a simțit întreaga lume prăbușindu-se în jurul ei în timp ce se gândea la implicații. A izbucnit în lacrimi, realizând că orice avusese cu Reece s-a terminat. Nu ar putea supraviețui niciodată asta. Ei – frații ei, tatăl ei – cu toate uneltirile lor ridicole – îi distruseseră singura dragoste adevărată din viață.

Și mai rău, Stara a simțit vinovăția sângelui acestei sărmane femei pe mâini.

Ochii Starei s-au întunecat când și-a pus ochii pe Karus.

"Vă urăsc!" a strigat ea.

Ea a sprintat înainte și și-a ridicat mâinile și l-a zgâriat pe fața lui. Prins cu nerăbdare, el și-a ridicat mâinile la față, dar prea târziu, când ea l-a trimis să zboare cu spatele peste masă și să se prăbușească pe un scaun cu o izbitură.

Stara s-a întors apoi și a sprintat din cameră, deschizând ușa și trântind-o în spatele ei, alergând pe coridoarele castelului, fără să se oprească, plângând, știind că tot ce ținea în lume i-a fost luat definitiv.

CAPITOLUL TREIZECE

Thor stătea în centrul terenului de antrenament al Legiunii, urmărind recruți după recruți alergând pe lângă el, galopând pe cai, întinzându-și lăncile în timp ce încercau să străpungă centrul unui mic cerc. În timp ce Thor stătea acolo, cu noua lui armură de argint strălucitoare, noul său pumnal la centură, și-a reluat în minte din nou și din nou inițierea în Argint. Fiind recunoscut printre toți acei bărbați. A fost suprarealist. Era cea mai mare onoare la care ar fi putut spera vreodată, una la care nici măcar n-ar îndrăzni să viseze toată viața. Acum, purtând această armură, se simțea ca un bărbat diferit. S-a uitat în jos, s-a văzut strălucind în soarele după-amiezii și s-a simțit invincibil.

Thor a auzit cai în galop și și-a ridicat privirea și a văzut câțiva recruți ai Legiunii care treceau în galop pe lângă el, încărcând cu seriozitate pentru cerc, dar dispăruți. Unul după altul ratat, iar Thor clătină din cap, îngrijorat de starea jalnică a unora dintre acești băieți.

În timp ce privea, câțiva au reușit să străpungă cercul mai mare cu lancea, adunând inelele metalice de pe vârf; dar pe măsură ce continuau să se încarce spre următorul cerc, chiar mai mic, au ratat. Doar un singur recrut, Ario, băiețelul din Imperiu, a reușit să străpungă un cerc după altul cu lancea lui. Thor a privit surprins cum a terminat întregul curs într-un cerc larg, ținând triumfător lancea, plină cu mici inele de metal.

Descălecară toți, iar ceilalți băieți, respirând greu, se uitară la el, invidioși.

Thor mergea în sus și în jos pe linii, examinându-le. După multe zile de încercări, începea să vadă pe unii dintre recruți excelând la anumite exerciții și eșuând la altele. A fost o cultură mixtă. Thor a văzut promisiuni în multe dintre ele; dar pentru unii alții, era deja clar că nu vor face tăietura.

Thor s-a simțit rău că a trimis pe cineva departe, dar știa că nu avea rost să prelungească inevitabilul.

„Tu, tu și tu”, a spus Thor, făcându-le semnale celor trei recruți. "Îmi pare rău. Dar e mai bine să pleci acum.”

O tăcere încordată a umplut aerul în timp ce cei trei recruți au venit în față și au mers, abătuți, spre porți. Unul dintre ei se opri și se întoarse către Thor.

— Dar Thorgrin, domnule, nu înțeleg, spuse el. „Am strâns inelele. Mulți dintre ceilalți băieți nu au făcut-o. De ce ai alege să mă trimiți acasă?”

Thor clătină din cap.

„Nu înțelegi”, a răspuns Thor. „Acest exercițiu nu a fost despre cercurile inelelor. Asta a fost întâmplător.”

Băiatul se uită la el, nedumerit.

„Atunci despre ce era vorba?” el a intrebat.

— Lancea ta, spuse Thor. "Este al tău?"

Băiatul se uită la lancea pe care o lăsase în urmă și părea tulburat.

"Este. L-am recuperat în timp ce ne-am repezit cu toții după arme.

Thor se uită înapoi la el, uniform, calm, așteptând răspunsul potrivit. Un răspuns diferit.

În cele din urmă, băiatul părea să-și dea seama ce știa Thor și se uită în pământ, rușinat.

„Am luat-o din mâinile unui băiat”, a recunoscut el.

Thor dădu din cap, mulțumit.

„A fi membru al Legiunii nu înseamnă doar a fi un războinic priceput”, a explicat Thor. „Este vorba de a avea grijă de frații tăi. Când ești în luptă, ceea ce te face puternic este unul pe celălalt. Cel mai bun războinic este cel care se gândește mai întâi la frații săi. Numai gândindu-te la alții te vei salva pe tine. Asta este vitejia. Pentru asta ne străduim noi aici. Nu vreau doar cei mai buni războinici; Vreau cea mai bună trupă de frați.”

Băiatul a plecat în cele din urmă, cu capul în jos, realizând.

Thor se întoarse către ceilalți. Toți s-au uitat înapoi la Thor cu frică și respect.

Thor a cercetat terenul de antrenament, uitându-se peste toate armele, dorind să-i testeze pe băieți cu ceva ce nu încercaseră încă. Exercițiile și încercările lui îi scoteau pe băieți, unul câte unul.

„Sbii grele!” porunci Thor.

Ca unul, au alergat cu toții la un suport aliniat cu săbii lungi, de două ori mai lungi și mai groase decât celelalte, atât de grele, încât trebuiau mânuite cu două mâini. Thor a urmărit cum fiecare se străduia să țină unul.

„Sunt grei”, strigă Thor, privindu-i ținând aceste săbii cu efort, clătinându-se. „Sunt proiectați să fie. Sunt săbii de antrenament, mai grele decât orice vei mânui în luptă. Acum, vreau ca fiecare dintre voi să ridice o a doua sabie și să țină aceste două săbii împreună.”

Toți s-au întors și s-au uitat la Thor de parcă ar fi fost nebun.

— Două săbii, domnule meu? a întrebat un băiat. „Va fi prea greu.”

Thor se uită înapoi, neclintit, până când toți au făcut ce le poruncise, fiecare apucând două săbii grele și luptându-se să le ridice.

„Aceste două săbii pe care le ții sunt mai grele decât orice sabie pe care o vei mânui. Acestea sunt săbiile care te vor face puternic. Fiecare dintre voi se va întoarce către bărbatul de lângă el și, cu acele frânghii pe care le vedeți întins acolo, veți lega cele două săbii ale lui și le veți face una.”

Băieții au intrat în acțiune, legându-și săbiile unul altuia. Când au terminat, fiecare băiat ridică două săbii, legate între ele, luptându-se cu ambele mâini să o ridice în aer, de două ori mai groase decât orice sabie.

Thor dădu din cap cu satisfacţie.

„Fiecare dintre voi ridică săbiile sus și ține-le nemișcate înaintea ta.”

În timp ce Thor privea, fiecare băiat ridică săbiile duble, cu brațele tremurând, luptându-se să le țină neclintiți. Se clătinau în vânt, câțiva băieți le-au lăsat jos cu un mormăit. Doar o mână de băieți au fost capabili să le țină în brațe. Thor a luat act.

„Dar este prea greu, sire!” un băiat, transpirat, tremurând, strigă. „Nimeni nu va putea mânui vreodată o sabie ca aceasta!” Sabia i s-a prăbușit la pământ. "Care este scopul?"

Thor se întoarse și se îndreptă spre el, privindu-l în jos.

„Tocmai acesta este ideea”, a spus Thor. „În luptă, trebuie să fii capabil să mânuiești arme de două ori mai grele decât adversarul tău. Trebuie să devii mai rapid decât ei, mai puternic decât ei. Trebuie să fii capabil să mânuiești o sabie mai grea decât una pe care o vei mânui vreodată. Abia atunci vei putea să-ți învingi adversarul. Viteza, chiar și o secundă, te va salva de la viață și de la moarte.”

Thor s-a întors și a cercetat linia și a văzut că doar o duzină de băieți au rămas nemișcați ținând săbiile, gemuind și zbătându-se. Băieții care au rămas au fost toți băieții cei mai mari, cei mai înalți, cu umeri mai largi, în mod clar mai puternici decât ceilalți.

Toți cu excepția unuia: Merek. Hoțul. Nu era la fel de mare ca acești ceilalți și totuși s-a dovedit a fi chiar mai puternic decât majoritatea. A reușit să țină sabia mai ferm și mai sus decât băieții de două ori mai mari decât el. Thor a fost impresionat.

"Bun!" strigă Thor.

Băieții rămași și-au lăsat săbiile ușurați, toți respirând greu, epuizați.

„Am rezistat mai mult decât ceilalți", a spus un băiat. — Asta înseamnă că intrăm în Legiune? întrebă el cu speranță.

Thor a clătinat din cap și a zâmbit.

„Asta înseamnă doar că trebuie să vă luptați între ei. Toată lumea, formați un cerc în jurul lor!"

Cei zece băieți s-au întors spre Thor cu mirare în timp ce ceilalți se adunau în jurul lor.

„Acum o să vă luptați unul cu celălalt", a spus Thor, „folosind săbiile voastre duble! Faceți pereche și să vedem ce puteți face!"

Băieții s-au grăbit la formație, făcând pereche între ei. Săbiile lor erau atât de grele încât abia le puteau ridica, iar când au reușit să le ridice sus deasupra capului, unii au căzut pe spate, în timp ce alții au tăiat într-un mod atât de lent și stângaci încât nu s-au apropiat nicăieri de adversarul lor.

Adversarul lor, totuși, a fost la fel de lent, abia reușit să-și ridice propria sabie pentru a bloca sau a para.

Thor a mers între băieții care se dispută, clătinând din cap dezgustat.

„Ești atât de lent", a strigat el, „pot merge între voi!"

În timp ce un băiat și-a ridicat sabia sus, Thor s-a lăsat pe spate și și-a folosit piciorul pentru a-l împinge în piept, trimițându-l înapoi. Thor a lovit un alt băiat cu umărul în timp ce își ridica sabia, doborându-l.

Pe rând, Thor i-a doborât pe fiecare pe fund, fiecare scăzând cu săbiile lor grele. La scurt timp, toți s-au prăbușit la pământ, gâfâind, epuizați.

„Și ai putea să faci ceva mai bine?" unul dintre recruți, care stătea acolo roșcat, îi lătră lui Thor.

Toți băieții se întoarseră, îngroziți de manifestarea lipsei de respect față de Thor. Era un copil mare, cu buzunare, dintr-o provincie de nord-vest, un copil pe care lui Thor nu-i plăcea. Îl ținuse pe el din cauza dimensiunii lui, dar nu a fost surprins de lipsa de respect.

— Să aflăm, spuse Thor. „Ia o singură sabie și dă-mi o dublă."

Băiatul s-a luminat la idee; se repezi și apucă o singură sabie ușoară și se înfruntă cu Thor cu un zâmbet arogant, sigur de victorie.

Thor ridică cu ușurință sabia dublă; apoi și-a schimbat mâinile, aruncându-l înainte și înapoi între ei, ținându-l doar cu o mână, la privirile șocate ale tuturor băieților.

„O a treia sabie!” strigă Thor.

Băieții priveau cu mirare când unul se repezi în față, luă o a treia sabie și o lega cu frânghii de cele două ale lui Thor.

Băieții priveau, cu gurile căscate, cum Thor mânuia trei săbii cu ambele mâini, înroșit din cauza efortului.

Băiatul de vizavi de Thor se uită înapoi, acum părând foarte nesigur – și foarte frică.

Thor nu a așteptat; îl încărcă pe băiat, ridicându-și sabia triplă sus și legănând-o în jos cu atâta viteză încât, în timp ce băiatul își ridică singura sabie, Thor o tăie în jumătate, sunetul tăind aerul.

Thor și-a înfipt apoi sabia în pământ și a folosit-o ca un stâlp, apucând mânerul și împingându-se în sus și peste ea, și lovindu-l pe băiat în piept, trimițându-l să zboare înapoi la pământ, pe fundul său.

Thor stătea deasupra lui în timp ce băiatul ridică privirea spre el, șocat.

— Poți să te duci și tu acasă acum, spuse Thorgrin. „Te poți întoarce dacă înveți să vorbești cu superiorii tăi cu respect.”

Băiatul s-a întors și s-a târât, alergând la jogging pentru a scăpa de terenul de antrenament al Legiunii. Toți ceilalți recruți s-au întors și l-au privit cu uimire la Thor.

— Atunci doar trei săbii? strigă o voce veselă.

Thor s-a întors, bucuros de sunetul vocii familiare și a fost încântat să-și vadă cei mai apropiați prieteni, frații săi din Legiunea Elden și O'Connor, apropiindu-se.

Elden se îndreptă spre săbiile duble, luă una și o ținu sus deasupra capului cu o singură mână.

„Se pare că standardul pentru antrenamentul Legiunii scade atunci, din câte îmi amintesc”, a spus el zâmbind.

Elden s-a repezit înainte, ținând săbiile sus și, cu un strigăt de luptă, a tăiat un buștean atârnat în terenul de antrenament. Cu un zgomot mare de despicare, bușteanul gros se taie în jumătate.

Toți băieții se uitau la Elden mirați.

Elden a aruncat săbiile, s-a apropiat de Thor și l-a îmbrățișat, la fel ca și O'Connor. Thor a fost încântat să-și revadă vechii membri ai Legiunii. Toată această pregătire, în fiecare zi, îi ținuse aproape de gândurile lui.

— Se pare că aveți un grup rău de recruți aici, spuse Elden cu voce tare, pentru ca toți băieții să poată auzi. „Mă întreb dacă cineva va face tăietura?”

„Poate câteva”, a răspuns Thor cu voce tare, pentru ca băieții să poată auzi.

„Ce urmează la antrenamentul zilei?” întrebă O'Connor zâmbind.

„Ei bine, amuzant ar trebui să întrebi – este timpul pentru plecăciuni.”

Thor a avut o idee și s-a întors și a înfruntat grupul.

„Este cineva aici care crede că ar putea să tragă o săgeată mai bine decât prietenul meu O'Connor? Dacă cineva poate, i se va acorda imediat un loc în Legiune.”

Toți îl priveau pe O'Connor în sus și în jos și, se pare, au hotărât, având în vedere structura lui fragilă și zâmbetul de băiețel, părul roșu și pistruii, că nu era un adversar demn.

Toți au alergat înainte, au apucat una dintre arcurile aliniate de-a lungul marginii câmpului și au țintit stivele mari de fân aflate la vreo treizeci de metri. Doar o mână dintre ei au lovit ținta, doar câțiva s-au apropiat de cercul interior și doar unul dintre ei a lovit un ochi de taur. Era un băiat înalt, slab, de două ori mai înalt decât ceilalți, cu părul lung și șaten pe care îl purta într-o coadă de cal. Stătea acolo, mulțumit de sine, în mod clar cea mai bună lovitură din grup. Thor a luat act.

O'Connor, zâmbind larg, și-a ridicat arcul de pe spate, a făcut un pas înainte, și-a lins degetul și l-a susținut de vânt. A ridicat privirea, de parcă ar fi examinat cerul, apoi a lăsat capul în jos, și-a ridicat arcul și a tras trei săgeți rapide.

Cele trei săgeți au navigat prin aer într-un arc înalt și au trecut zburând pe lângă țintă. Au continuat să navigheze și au aterizat cu toții în ținta cea mai îndepărtată, la cincizeci de metri distanță. Tot în centru mort.

Băieții priveau, cu gurile căscate – totuși O'Connor nu terminase. A mai pus o săgeată, a țintit și a tras. Săgeata a navigat și a lovit săgeata băiatului care a aterizat un ochi de taur, lovitura atât de precisă încât a despicat săgeata băiatului la mijloc.

Toți băieții stăteau acolo uimiți de abilitățile lui O'Connor, iar Thor zâmbi larg.

„O'Connor este rezultatul anilor de antrenament al Legiunii”, strigă Thor. „Dacă ai ceea ce este necesar și te antrenezi suficient de greu, te vei lupta cu noi. Și asta vă vom cere. Gândește-te la asta în timp ce dormi în noaptea asta și decide dacă vrei să te întorci dimineața. Acum cu tine!”

Băieții s-au întors încet și au început să iasă de pe terenul de antrenament, fiecare prăbușit, epuizat de ziua obositoare.

Thor se întoarse și se uită la Elden și O'Connor. Văzându-i a adus amintiri și i-a fost foarte dor de ele.

Priveau în sus și în jos noua armură a lui Thor, cu ochii strălucitori.

"Uită-te la tine!" exclamă Elden. „Un membru al Silver!”

„Armura aia a ta este atât de strălucitoare, încât va trebui să-mi blochez ochii!” adăugă O'Connor, prefăcându-se că își acoperă ochii.

„Imaginați-vă asta”, a spus Elden, „unul de-al nostru – un Silver!”

„Știam că vei reuși într-o zi”, a spus O'Connor.

L-au strâns de umăr, bucuroși, de parcă ei ar fi fost cei introduși, iar Thor s-a bucurat de aprobarea lor.

„Vă mulțumesc, fraților mei”, a spus el mândru, „și vă mulțumesc că v-ați întors aici cu un preaviz atât de scurt”.

— Pentru tine, orice, spuse Elden.

„Vizita în orașul meu natal poate aștepta”, a spus O'Connor.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Thor. „Dar am nevoie de tine aici. Vreau ca voi doi să fiți primii care să știe: eu părăsesc Inelul.”

Amândoi se uitară înapoi, în mod clar uluiți.

— Trebuie să o caut pe mama, spuse Thor. „Mă voi îmbarca în Țara Druizilor.”

"Singur?" întrebă Elden.

„Vă vom alătura!” imploră O'Connor.

Thor clătină din cap, strângându-i pe fiecare de umăr.

„Nu există alții pe care mi-aș prefera să mi se alăture”, a spus el, „dar este o călătorie pe care trebuie să o fac singur. O să călăresc pe Mycoples. Trebuie să-mi găsesc mama și apoi mă voi întoarce. Voi reveni mai puternic. Și voi ajuta la întărirea Inelului.”

Thor i-a urmărit pe recruți plecând.

„Între timp”, a adăugat el, „antrenamentul pentru Legiunea trebuie să continue. În cine altcineva aș putea avea încredere decât în frații mei

Legion? Am nevoie să preiei controlul pentru mine cât sunt plecat. Poți să-i transformi pe acești băieți în bărbați?”

Fețele lui Elden și O'Connor s-au întărit în expresii de onoare și apreciere.

„Suntem frații Legiunii până la capăt”, a spus Elden. „Ceea ce ceri este o sarcină sacră. Suntem onorați că ar trebui să o întrebați.”

„Când te vei întoarce, acești băieți vor fi bărbați”, a adăugat O'Connor. „Atunci poți alege cine vrei să rămâi.”

Thor a fost foarte uşurat; era pe cale să răspundă, când deodată, Merek s-a apropiat, stând la doar un picior depărtare, parcă nerăbdător să-i vorbească.

— Îmi pare rău, domnule meu, că am întrerupt, spuse Merek. „Dar aduc vești care nu pot aștepta.”

"Ce este atunci?" întrebă Thor, suspicios.

Merek se întoarse și se uită la Elden și O'Connor, de parcă nu era sigură dacă să vorbească în fața lor.

„Orice veste potrivită pentru mine, și frații mei o pot auzi”, a asigurat Thor.

Merek dădu din cap și începu: „Unul dintre asociații mei, care se bate încă în temnițele din zilele noastre de hoț, îi cunoaște pe toți cei care vin și coboară jos. Tocmai mi-a spus că unul dintre frații tăi din Legiunea a fost închis în temnița regală. Conven.”

Thor, Elden și O'Connor s-au privit cu toții șocați.

„Conven?” întrebă Thor. "Esti sigur?"

Merek dădu din cap.

— Mulțumesc, spuse Thor. „Ți-ai făcut bine datoria. Nu voi uita asta.”

Merek a dat din cap și a plecat în grabă.

„Trebuie să mă duc imediat la el și să aflu ce s-a întâmplat. El trebuie eliberat.”

„Vom veni cu tine”, au spus Elden și O'Connor. „Este și fratele nostru din Legiunea.”

Thor a dat din cap, iar ei trei s-au întors și s-au grăbit, urcându-și pe cai și încărcând pentru temnița regală, Thor a hotărât să-și elibereze fratele din orice robie în care se afla.

*

Thor a mărșăluit până la porțile principale ale temniței regale, flancat de Elden și O'Connor, iar câțiva paznici au stat în atenție, șocați de prezența lui. Au salutat și au deschis porțile și au trecut cu toții.

În timp ce toți trei coborau în grabă scara de piatră și intrau într-un hol joase, cu tavan arcuit, cu cizmele și armura lor răsunând, Thor se întrebă ce naiba ar fi putut face Conven pentru a ajunge în acest loc. Oricare ar fi fost, știa că nu era bine și se temea, așa cum se întâmplase adesea, pentru viitorul fratelui său. Vălul durerii, Thor ajungea să-și dea seama, nu s-a desprins de pe unii la fel de ușor ca pe alții.

Au pășit pe coridorul întunecat și plin de curent al temniței, prizonierii făcând zgomote din toate părțile lor, lovind în gratii cu paharele lor de tablă. Au trecut pe lângă ei, până la capătul coridorului, trecând celulă după celulă, până când, în cele din urmă, gardienii i-au condus într-o celulă mare de la capătul pasajului.

Paznicul își ridică cheia scheletului și o descuie, metalul reverberând în coridorul celulei.

Când ușa se deschise, Thor se uită în celula singuratică și văzu, prăbușit în colț, abia vizibil sub lumina torțelor pâlpâitoare, fratele său din Legiunea. Conven stătea cocoșat, complet abătut, neras, cu părul lung și ciufulit, iar Thor simți o groapă în stomac la vedere. Cum se afundase în asta? Conven, cândva atât de fericit, atât de jovial, un membru mândru și neînfricat al Legiunii. Acum, aici stătea, aruncat în celulă de parcă ar fi fost doar un alt prizonier obișnuit.

Thor nu putea suporta vederea. Niciun membru al Legiunii nu trebuie tratat în acest fel.

Thor încă simțea o tristețe extraordinară pentru moartea lui Conval. Nu-l părăsise niciodată. Dar Thor fusese capabil să meargă mai departe.

Conven clar că nu a făcut-o. De atunci se afla într-o spirală descendentă și asta îl dusese în acest loc. Thor se temea că, dacă ceva nu s-ar schimba, prietenul lui nu ar mai trăi mult.

Thor a intrat în celulă, urmat de Elden și O'Connor, și a mers până la Conven, stând deasupra lui. Conven de-abia ridică privirea la prezența lor.

Thor se ghemui în fața lui Conven, privindu-l în ochi. Părea de parcă toată viața și spiritul au ieșit din el. Orice iubire și bucurie fuseseră odată în ei a dispărut.

„Conven?” spuse Thor încet.

Conven nu se clinti.

Thor întinse mâna și îi dădu un ghiont pe umăr.

„Conven?” întrebă Thor din nou.

Încet, Conven se agită.

„De ce ai venit aici?” întrebă Conven, fără să întâlnească privirea lui Thor.

„Pentru că sunt fratele tău”, a răspuns Thor.

„Toți suntem frații tăi”, au adăugat Elden și O'Connor.

Conven se uită la ei, apoi clătină încet din cap.

— Sunteți frați de altă dată, spuse Conven.

„Greșit”, a răspuns Thor. „Suntem frați pentru *totdeauna* .”

Conven clătină din cap.

„Suntem frații tăi când ești în culmea gloriei tale”, a adăugat Thor, „și frații tăi când ești în adâncul durerii. Asta înseamnă să fii frate. Un frate este mai mult decât un prieten. Fraternitatea înseamnă că, atunci când unul dintre noi este coborât, toți suntem doborâți.”

Thor îl făcu pe Conven să se uite în ochii lui.

„ *Niciun om lăsat în urmă* ”, a spus el, ferm, neclintit.

Conven se întoarse și privi în jos, iar Thor văzu o lacrimă curgându-i pe obraz.

„Nu merit să fiu salvat”, a spus Conven. „Sunt fericit aici jos. Nu mai e nimic pentru mine acolo sus.”

„Suntem lăsați pentru tine”, a spus Elden. „Nu e nimic?”

Conven stătea acolo, tăcut.

„Toată viața ta este încă în fața ta”, a spus O'Connor. "Ești tânăr. Ești un mare războinic. Nu vei irosi aici jos ca un criminal obișnuit.”

— Eu sunt, spuse Conven.

— Nu o vei *face* , spuse Thor cu insistență. „Nu voi permite.”

"Nu ma poti opri!" spuse Conven, sfidător.

Thor se gândi la asta, surprins de răspunsul lui Conven. În cele din urmă, a oftat.

— Ai dreptate, spuse în cele din urmă Thor. „Nu pot să te opresc. Viața ta este a ta pentru a o distruge. Dar ține cont de asta: dacă îți distrugi viața, vei distruge nu numai a ta, ci și ceva de-al nostru. Nu te rănești doar pe tine, ci și pe cei din jurul tău. Suntem frații tăi. Ai nevoie de noi. Dar ceea ce uiți este că și noi avem nevoie de tine. Poate nu azi. Dar cu siguranță va veni o zi când vom fi slăbiți și vom avea nevoie de tine și vei fi acolo pentru noi.”

Thor făcu o pauză, când îl văzu pe Conven ascultând, preluând totul. Îl simțea gândindu-se, dezbătând. A urmat o lungă tăcere.

„Legiunea trebuie reconstruită”, continuă Thor în cele din urmă. „Trebuie să plec din Inel acum. Elden și O'Connor o vor supraveghea și au nevoie de tine și ei. Am nevoie de tine. Vino cu noi. Alăturați-ne. Ajută la reconstruirea Legiunii. Dacă nu o vei face pentru tine, atunci fă-o pentru alții. Ai fi egoist să te taci aici când alții caută ajutor la tine.”

Thor se aplecă și întinse o singură mână, așteptând.

Conven stătea acolo, ezitând, într-o tăcere care părea să dureze pentru totdeauna. Thor începea să se întrebe dacă Conven nu va răspunde, dacă toate cuvintele lui erau în zadar.

În cele din urmă, încet, Conven ridică privirea și îl întâlni direct pe Thor. Thor a văzut în ei o scânteie de ceva, o scânteie mică, posibil de speranță. De lumina.

Conven întinse încet mâna și strânse mâna lui Thor. Era clema omului pe care l-a cunoscut cândva. Închizătoarea unui frate de arme.

CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL

Reece urcă pe scândura lungă și îngustă de lemn, înclină abruptă de la doc, îndreptându-se direct spre puntea navei masive din fața lui. Scândura clătinătoare se întindea peste cincizeci de picioare, iar Reece urcă repede în sus, pașii lui răsunând pe lemnul gol, care tremura la fiecare pas pe care îl făcea. Sus, îi putea vedea pe insularii de Sus, oamenii lui Falus, toți angajați într-o rafală de pregătire, desfăcând frânghii, ridicând pânzele, pregătindu-se să plece de pe continent spre Insulele Superioare. Reece, clocotind de furie și hotărâre, s-a întărit, s-a forțat să respire adânc și să rămână calm, să aștepte momentul perfect înainte de a le face ravagii pe toți.

Reece a călcat pe puntea principală și s-a întors imediat și a privit soldații lui Falus, evaluându-le reacția. Nimeni nu s-a uitat la el de două ori. Reece respiră uşurat: deghizarea lui funcţiona. Îmbrăcați complet în armura unui insular de Sus, de la casca până la pinteni, toți, așa cum spera el, au presupus că era unul dintre ei.

Reece își făcuse bine treaba. Pe drumul aici, aproape de docuri, doborâse un soldat nebănuit din Upper Islander, când nimeni nu se uita. Îl târase pe o alee din spate, îl dezbrăcase de uniformă și o îmbrăcase el însuși. Știa că ar avea nevoie de asta dacă ar avea vreo șansă să-și îndeplinească planul.

Reece galopiseră noaptea, călărease aici până la țărm, direct de la înmormântarea lui Selese, încă nebun de durere, cu ochii încă injectați de sânge. Unghiile lui încă purtau murdărie din pământul proaspăt în care o îngropase și încă îi simțea spiritul cu el, strigând după răzbunare. La urma urmei, dacă nu ar fi fost șmecheria lui Falus, Reece ar fi găsit-o pe Selese vie și fericită, s-ar fi căsătorit cu ea a doua zi. O astfel de greșeală nu putea rămâne nepedepsită.

Reece aflase când și unde pleacă Falus de pe continent și alergase aici, la acest doc singuratic de la marginea Imperiului, hotărât să se asigure că nu pleacă niciodată. Reece știa că avea să mărșăluiască pe o navă de

upper Islanders ostili și știa că era un act pe care trebuia să-l facă singur. Această deghizare, cel puțin, îi cumpărase ceva timp.

Reece a mărșăluit repede pe puntea navei, mulțumit că prinsese nava chiar înainte de a pleca. A mărșăluit printre sute de soldați, toți ocupați pregătindu-se să plece, hotărâți să-l găsească pe Falus. Moartea lui Selese nu putea rămâne fără răspuns.

Reece a văzut o rafală de activitate, a văzut mai multe linii aruncate de pe punte și știa că nava ar putea pleca înainte de a putea coborî. Nu-i mai păsa. Dacă trebuia să navigheze pe mare cu acești oameni, dacă ajungea să fie prins și ucis de toți, nu conta. Atâta timp cât l-a ucis mai întâi pe Falus.

Reece a mărșăluit și a coborât pe nava nesfârșit de lungă, ținând în secret pumnalul la centură, strângând palma în jurul strângerii, cu inima bătându-i cu putere în urechi. În cele din urmă, a ajuns la o ușă despre care știa că va coborî în cabina lui Falus de mai jos. Inima i s-a accelerat, deoarece știa că Falus se afla în spatele acelei uși. Omul care îi luase viața lui Selese.

Doi dintre soldații loiali ai lui Falus stăteau în afara ei, păzindu-l, iar când Reece se apropia, ei au făcut un pas înainte și și-au coborât sulițele.

"Unde crezi ca pleci?" l-a întrebat unul dintre ei pe Reece batjocoritor, blocându-i drumul.

Reece anticipase asta. La urma urmei, Falus avea mulți bărbați la dispoziție și știa că unii vor sta de pază.

Fără să piardă o bătaie, Reece, pregătit, se întinse în jos și scoase un pergament lung de pe talie, întinzându-l spre gardieni.

„Aduc vești de la șoimul de dimineață”, raportă Reece într-un mod practic, în speranța că îl vor crede.

Unul dintre ei îl privi pe Reece suspicios, apoi întinse mâna să apuce sulul.

Reece îl smulse înapoi.

— Afaceri oficiale, spuse Reece. „Vezi sigiliul?”

Reece l-a întors și a arătat un sigiliu de ceară.

Cei doi gardieni s-au uitat unul la altul, nesiguri. Reece stătea acolo, cu inima bătând cu putere, sperând că nu vor recunoaște că uniforma lui era prost potrivită, sperând că vor crede sulul, sperând că se vor da deoparte. Dacă nu, simțea pumnalul așezat la talie și i-ar ucide pe amândoi. Dar dacă ar fi făcut-o, cu toți ceilalți soldați în jur, Reece s-ar putea să nu ajungă niciodată în cabină.

Reece a așteptat și a așteptat, cu inima bătând cu putere, cele mai lungi secunde din viața lui.

Haide , s-a rugat Reece. *Selese, te rog ajuta-te. Vă rog. Ajută-mă pentru tine. Știu că am fost un soț groaznic. Nu trebuie să mă iubești. Nu trebuie să mă ierți. Ajută doar să te răzbuni, de dragul tău.*

În cele din urmă, spre marea ușurare a lui Reece, se dădură deoparte, ridicând sulițele, unul dintre ei deschizându-i ușa.

Reece intră grăbit, iar ușa se trânti în spatele lui.

Ochii lui Reece se obișnuiră cu cabina întunecată în timp ce cobora câțiva pași într-o cameră lungă. În cameră era un singur bărbat, Reece a văzut uşurat. Stătea la birou, cu spatele la Reece, scriind un pergament cu o pană. Probabil că era un mesaj de victorie, își dădu seama Reece, un mesaj pentru a-i informa pe ceilalți despre succesul său. De moartea lui Selese. De trădarea lui.

Trupul lui Reece se îmbujora de furie. Iată-l: ucigașul viitoarei sale soții.

În timp ce Reece mărșăluia prin cameră, cu pintenii zgâiind, Falus se întoarse în cele din urmă, prins cu garda jos.

S-a ridicat, indignat.

"Cine ești tu?" el a spus. „Am ordonat ca niciunul dintre soldații mei să nu mă deranjeze la ora asta. Este un sul pe care îl porți? Ce vești aduci?”

Se uită în jos la Reece, pășind spre el, încruntându-se, iar Reece continuă să se apropie de el calm, apoi se opri la doar un picior depărtare.

Reece și-a ridicat viziera, dorind ca Falus să-i vadă fața.

Falus s-a uitat înapoi, cu ochii larg deschiși de surprindere, în timp ce recunoscu clar fața vărului său.

„Este un mesaj de la vărul tău”, a spus Reece.

În timp ce rostia cuvintele, Reece făcu un pas înainte, scoase pumnalul lung din talie și-și înjunghie vărul în inimă.

Falus icni, sângele curgându-i din gură în timp ce se împiedica pe spate. Reece s-a ținut strâns cu cealaltă mână, apucând cămașa lui Falus, strâmbându-se, în timp ce înfigea pumnalul din ce în ce mai adânc în inima lui Falus.

Reece, încruntat, ținea cuțitul acolo, cu fața la câțiva centimetri de cea a lui Falus, privindu-l în ochi.

„Uită-te în ochii mei”, a spus Reece. „Vreau să-mi vezi fața înainte de a muri.”

Falus, cu ochii bombați, incapabil să se miște, se uită înapoi.

„Mi-ai luat totul”, a continuat Reece. „Ai furat tot ce-mi pasa pe lumea asta. Și acum, vei plăti prețul.”

„Nu vei scăpa cu asta”, a icnit Falus slab, în timp ce ochii i s-au dat înapoi în cap.

Ochii i s-au închis brusc și s-a prăbușit, cu corpul moale.

Reece îl lăsă să cadă pe podeaua cabinei, cu pumnalul încă în el. Falus zăcea acolo, înghețat. Mort.

„Am făcut-o deja”, a răspuns Reece.

CAPITOLUL TREEI ŞI DOI

Luanda stătea lângă Bronson în curtea fostului castel al lui McCloud, privind în tăcere tensionată șirurile și rândurile prizonierilor McCloud. Patru sute dintre cei mai faimoși războinici ai familiei McCloud stăteau acolo, în fața lor, cu brațele legate în spatele lor cu funii, așteptând pedeapsa lor. Acești oameni fuseseră adunați cu toții după noaptea rebeliunii, oameni care cunoșteau complot. Nu fuseseră acolo în noaptea aceea, dar toți erau complici la complotul, alături de Koovia, de a-i prinde și ucide pe MacGil.

Luanda s-a uitat la acești bărbați, acești ticăloși McCloud, și a știut ce ar face dacă ar fi guvernantă: i-ar fi executat pe toți public. Faceți o afișare a acestuia. Ea și-ar consolida puterea, odată pentru totdeauna, și și-ar învăța pe toți acești McCloud cum s-ar putea aștepta să fie guvernați. Atunci nimeni nu s-ar răzvrăti, niciodată.

Dar Luanda nu era un conducător, iar decizia nu era a ei. Luanda stătea acolo, clocotită, neputincioasă, știind că era o decizie, în schimb, pentru soțul ei, Bronson, cel pe care Gwendolyn îl pusese la conducere. Luanda îl iubea pe Bronson mai mult decât orice – totuși, disprețuia slăbiciunea lui. Ea disprețuia că el era un soldat loial lui Gwendolyn, că era hotărât să-i pună în aplicare politicile. Politicile surorii ei erau politici stupide, știa Luanda, politici de slăbiciune și naivitate. Pacifică inamicul. Speranță de pace. Același fel de lucru pe care l-ar fi putut face și tatăl ei.

Luanda dorea să fie cea care conduce, să aibă șansa de a stabili rezultatul într-un mod diferit. Dar ea știa că nu trebuia să fie niciodată. De când s-a întors aici în rușine, înapoi în această parte a Highlands-ului, alungată încă o dată de sora ei, Luanda fusese fără ea însăși. Plânsese zile întregi, plângându-și exilul, incapacitatea ei de a se întoarce vreodată la Curtea Regelui.

Dar Luanda văzuse expresia de dezgust și ură în ochii tuturor fraților ei și în cele din urmă ajunsese să realizeze că era o proscrisă în propria ei

familie, din propriul ei popor, din propria ei casă. Ea simțea că toți fuseseră atât de cruzi. Da, făcuse niște greșeli; dar merita ea o asemenea pedeapsă? În ochii ei, îi era încă o dată rușine – de data aceasta, chiar mai rău decât înainte.

Luanda se întărise înăuntru, de la această ultimă călătorie, de la întoarcerea ei aici; ceva în interiorul ei se rupsese, iar acum nu mai avea dragoste pentru frații ei; acum, își ura familia — și, mai ales, o ura pe Gwendolyn. I-ar ucide pe toți dacă ar putea, ca pedeapsă pentru că a făcut-o o proscrisă, pentru că a umilit-o.

Singura persoană rămasă în lume pe care Luanda o iubea cu adevărat stătea lângă ea – Bronson – și doar din loialitate față de el a stat acolo și a acceptat orice decizie a fost lui ca conducător.

„În numele lui Gwendolyn, regina Regatului de Vest al Inelului, vă acord milă tuturor celor care sunteți astăzi aici”, a spus Bronson către soldații McCloud adunați. „Fiecare dintre voi va fi eliberat. Ți se vor ierta păcatele trecute. Te vei alătura cu armata MacGil, conducând patrule comune de ambele părți ale Highlands. Îngenunchează toți cei care ați jura credință lui Gwendolyn, care ați jura să vă dedicați păcii și armoniei.

Sutele de războinici McCloud au luat toți un genunchi, lăsând capul în jos.

— Îi juri loialitate lui Gwendolyn? Bronson a explodat.

„JURĂM!” au bubuit înapoi la unison.

„Juri loialitate veșnică și pace și armonie între clanuri?”

„JURĂM!”

Bronson dădu din cap către însoțitorii săi și zeci de oameni au trecut prin rânduri și au despărțit legăturile tuturor oamenilor de la McCloud. Soții McCloud s-au privit cu toții uimiți și surprinși.

Mulțimea de soldați s-a împrăștiat și, în timp ce au făcut-o, Luanda s-a întors către Bronson.

„Asta a fost cea mai mare greșeală din viața ta”, i-a spus ea, furioasă. „Chiar crezi că acești bărbați vor fi loiali? Va lupta pentru cauza lui Gwen?

„Au suferit destul”, a spus Bronson. „Toți liderii lor au fost uciși. Uciderea mai multor oameni nu duce la altceva decât la mai multă vărsare de sânge. La un moment dat, trebuie să avem încredere, dacă vrem vreodată să obținem pacea.”

Luanda se încruntă.

„Acestea sunt politicile surorii mele. Nu al tău."

— Sunt un subiect al surorii tale, spuse Bronson. "Asa si tu. Îi duc la îndeplinire politicile."

„Politicile ei ne vor ucide pe toți. Tocmai ai făcut regatul nostru nesigur."

A scuturat din cap.

"Nu sunt de acord. Simt că am făcut-o mai sigură."

Bronson sa întors în timp ce consilierii l-au condus către alte chestiuni.

Luanda stătea acolo, privindu-l, apoi s-a întors și i-a privit pe soldații McCloud, atât de fericiți, delectându-se unii cu alții în timp ce se împrăștiau. Ea simțea, fără îndoială, că nimic din toate acestea nu va duce la vreun bine.

CAPITOLUL TREEI ŞI TREEI

Thor stătea în fața canionului, uitându-se la marea despărțire din fața lui, îmbrățișat într-un vârtej de ceață multicoloră, iar înăuntru, inima i se frângea. Se întoarse și o văzu pe Gwen, stând în fața lui, ținând-o în brațe pe Guwayne și aproape că nu suporta să o privească în ochi. Mai ales nu a putut să se uite la a lui Guwayne. În timp ce Gwen îl ținea acolo, fiul său, treaz, se uită fix la Thor, alert. Thor a simțit o putere venind de la el, una pe care nu o înțelegea.

Thor se simțea înrădăcinat la fața locului, de parcă nu ar putea părăsi niciodată acest loc. Avea o presimțire ciudată, un sentiment de pericol care venea în Inel; știa că nu avea sens, cu Scutul restaurat, cu Ralibar rămas în urmă și cu Inelul mai puternic ca niciodată. Și totuși, își făcea din nou griji dacă plecarea lui îi putea pune cumva în pericol.

Totuși, în același timp, Thor a simțit o urgență să-și caute mama, a simțit că ea îl chema. A simțit că în Țara Druizilor îl așteaptă ceva important, niște puteri sau arme care ar întări foarte mult Inelul. De asemenea, a simțit că asta avea nevoie pentru a-și finaliza pregătirea și pentru a afla cine este.

Thor a întâlnit ochii lui Gwen, strălucind, dar fără să plângă, Gwen rămânând puternică, mai ales în fața tuturor oamenilor ei, a miilor de soldați care se adunaseră pentru a-l desprinde pe Thor. După ce și-a luat deja rămas bun de la oameni, de la frații săi de arme, Thor se confrunta acum doar cu Gwendolyn. La picioarele lui Thor se afla Krohn, iar în spatele lui, așteptând nerăbdător, stătea Mycoples, iar lângă ea, Ralibar, care își lasă capul în jos cu jale, frecându-l de gâtul lui Mycoples. Era în afara caracterului; trebuie să fi știut că toți pleacă.

Apoi, Ralibar și-a arcuit deodată gâtul și a țipat; a fost un sunet feroce, care i-a șocat pe toți, așa că ieșit din caracter. Gwen crezuse că îl cunoștea, dar în acel moment și-a dat seama că nu-l cunoștea; chipul îi era

feroce, parcă ar fi fost chinuit, și-a dat brusc din aripi, le-a întors spatele pe toate și a zburat spre orizont.

Gwen îl privi plecând cu groază, întrebându-se unde se duce. Mă întrebam dacă se va întoarce.

Toți l-au privit plecând, apoi Thor s-a întors în cele din urmă către ea.

„Nu vreau să te părăsesc, iubirea mea”, îi spuse Thor lui Gwendolyn, făcând tot posibilul să-și rețină lacrimile. „Nici nu vreau să părăsesc Guwayne.”

„Îți vei găsi mama”, a răspuns Gwen, rămânând puternică, „și te vei întoarce înainte ca luna să treacă. Te vei întoarce mai puternic. Merge. A fost prezis în toate cărțile, această călătorie a ta. Inelul are nevoie de tine. Mama ta are nevoie de tine.”

„Și totuși”, a răspuns Thor, „și tu ai nevoie de mine”.

Gwen dădu din cap.

"Adevărat. Dar mai ales, am nevoie de tine puternică. Nu m-aș pune înaintea Inelului.”

Thor întinse mâna și strânse mâna lui Gwen.

„Îmi pare rău că nu ne-am căsătorit, iubirea mea”, a spus el.

Ochii lui Gwen s-au umezit, doar puțin, atât cât să observe Thor.

„Momentul nu a fost niciodată potrivit pentru noi”, a răspuns ea, „nu cu o înmormântare în aer”.

„Când mă voi întoarce”, a spus Thor, „vom avea o viață întreagă împreună”.

Gwen dădu din cap.

„Când te întorci”, a spus ea.

Thorgrin se aplecă, își puse ambele mâini pe fruntea lui Guwayne și îl sărută. A simțit o energie extraordinară curgând prin el și nu a vrut să părăsească copilul său.

Thor apoi s-a ridicat, a ținut fața lui Gwen în ambele palme și s-a aplecat și a sărutat-o. A ținut sărutul cât a putut.

„Protejează-ne copilul”, a spus Thor. „Protejează-ne inelul. Îl ai pe Ralibar și pe Scutul cel mai puternic și pe cei mai buni războinici cunoscuți de om. Și îl aveți pe Krohn. Ar trebui să mă întorc, mă aștept, înainte să treacă o lună.”

„Nu este nimic de care să te temi”, a răspuns Gwen.

În ciuda demonstrației ei de forță, Thor a putut vedea buza inferioară a lui Gwen tremurând, a putut vedea că ea încerca să nu plângă.

Ea a respins rapid forma unei lacrimi.

„Du-te”, spuse ea, în mod clar temându-se să mai vorbească de teamă să nu izbucnească în lacrimi.

I-a frânt inima lui Thor. Voia să se răzgândească, să rămână aici.

Dar știa că nu poate. Thor s-a întors și s-a uitat la orizont, la Mycoples care aștepta lângă el și a știut că destinul lui era acolo. Sosise timpul ca el să călătorească.

Krohn s-a scâncit, iar Thor s-a aplecat și l-a mângâiat, mângâindu-i părul, sărutându-l pe față în timp ce Krohn l-a lins pe spate.

— Ai grijă de ei, a îndemnat Thor.

Krohn s-a scâncit, ca în răspuns.

Fără un alt cuvânt, Thor s-a întors, a urcat pe Mycoples și a aruncat o ultimă privire la compatrioții săi. Mii dintre ei stăteau acolo, privind, așteptând să-l dea drumul, printre ei mulți membri ai Silver. Inima lui Thor s-a umplut de dragoste pentru toți acești oameni care l-au iubit atât de mult.

„THORGRINSON!” au strigat toți deodată, ridicând pumnii în semn de respect.

Thorgrin ridică pumnul înapoi.

Apoi Mycoples a țipat, și-a fulgerat aripile mari și s-au înălțat spre cer, întorcându-și spatele oamenilor lui Thor, asupra Inelului, la tot ceea ce știa Thor, în timp ce zburau în ceață, deasupra canionului și se îndreptau către o lume pe care Thor. nu ştiuse niciodată.

CAPITOLUL TREEI ȘI PATRU

Godfrey stătea în micuța tavernă străină din orașul McCloud, Akorth și Fulton de o parte și de alta, adânciți în băutură. Godfrey avea nevoie de o băutură astăzi mai mult decât de obicei, încercând să se cufunde, să-și scuture din minte imaginile înmormântării mamei sale. Aruncă o altă înghițitură lungă, termină încă o cană și începu imediat să bea una, hotărât să se înece în băutură.

Fusese o încercare grea. În primul rând, eforturile lui de a-i uni pe MacGil și McCloud culminaseră cu acea ceartă de la tavernă, care i-a explodat în față, toate planurile lui în pace ducând la eșec. Apoi, el a fost chemat înapoi la Curtea Regelui pentru înmormântarea mamei sale și a trebuit să stea acolo și să privească cum îi coborau corpul în pământ. A adus în discuție vechi sentimente, sentimente pe care Godfrey și-ar fi dorit să fi rămas îngropate.

Relația lui Godfrey cu mama lui fusese întotdeauna tulburată, în cel mai bun caz, nu foarte diferită, într-adevăr, de relația lui cu tatăl său. Amândoi îl priviseră cu dezamăgire, ambii făcuseră evident că el era opusul fiului regal la care visaseră mereu. Godfrey crezuse că-și înăbușise toate sentimentele față de mama lui cu ani în urmă; dar privirea ei îngropată a adus totul înapoi din nou. El nu obținuse niciodată aprobarea ei în viață și, deși crezuse că nu-i pasă, urmărirea ei îngropată l-a făcut să realizeze că, într-adevăr, îi pasă. Nu-și dăduse seama cât de multe erau încă nerezolvate între ei. Se trezise plângând și plângând la înmormântare, ca un idiot, simțea el; de ce, nu a înțeles cu adevărat. Poate că plângea pentru relația pe care și-ar fi dorit să o aibă.

Nu a vrut să o analizeze mai departe. Godfrey prefera mult să se piardă în băutură, să exorcizeze totul, întreaga lui, îngrozitoare, educație regală și să facă din toate acestea o amintire cât mai îndepărtată posibil.

Godfrey a fost împins de un soldat McCloud, iar el a scăpat din el și a privit în jur. Acum că Bronson îi eliberase pe toți acești răpitori McCloud,

tavernele s-au umplut din nou de McClouds, starea de spirit din acest oraș din nou jovială, neliniștită. Godfrey fusese în preajma tavernelor toată viața, fusese în preajma unor bărbați nesăbuiți și lipsiți de tact și nimic din toate acestea nu-l făcuse în faza. Totuși, aici, în acest oraș, cu acești oameni, a simțit ceva diferit în aer. Ceva în care nu avea încredere. Avea impresia că, în orice moment, oricare dintre acești bărbați l-ar putea înjunghia în spate la fel de probabil ca să-l mângâie pe el.

Sora lui hotărâse că acest gest, eliberarea bărbaților McCloud, va crea bunăvoință și pace cu familia McCloud și va face ca lucrurile să revină la normal. Și la suprafață avea. Dar Godfrey nu se putea abține să nu detecteze altceva în aer, un sentiment general de neliniște și nu își putea ignora sentimentul de presimțire.

Godfrey nu știa nimic de politică și era un soldat sărac. Dar cunoștea bărbați. Îl cunoștea, mai ales, pe omul de rând. Și a cunoscut resentimentele în rândul maselor când a văzut-o. Simțea că se pregătea ceva, atât cât și-ar fi dorit altfel și nu se putea abține să nu se întrebe dacă sora lui luase o decizie proastă. Poate, până la urmă, ar trebui să abandoneze acest loc și să patruleze doar granița, așa cum făcuse tatăl lor. Lasă-i pe McCloud să se concentreze pe propria lor parte a regatului.

Totuși, atâta timp cât politica ei rămânea de a face pace între ei, Godfrey va rămâne aici, încercând să susțină cauza ei în orice mod putea, așa cum îi promisese când ea îl trimisese.

Din cealaltă parte a încăperii se auzi o urale bruscă, iar Godfrey se uită în sus și văzu câțiva bărbați McCloud abordând pe alții pe alții la pământ și văd că jumătate din cameră izbucnește într-o ceartă.

Godfrey se întoarse și se uită înapoi la băutura lui, nevrând să se implice. Era deja al doilea aici în seara asta.

„Unii lei nu pot fi îmblânziți”, le observă Akorth în liniște lui Godfrey și Fulton.

„Nici băutura tari nu poate vindeca pe toată lumea”, a adăugat Fulton.

Godfrey a ridicat din umeri.

— Nu este treaba noastră, spuse Akorth. „Atâta timp cât băutura lor este bună și tare, o voi bea cu plăcere.”

— Și cum rămâne cu ziua în care băutura lor se oprește? întrebă Fulton.

„Atunci mergem în altă parte!” răspunse Akorth râzând.

Godfrey a încercat să-și înece prietenii. S-a săturat de glumele lor nesfârșite, care îi umpleau mereu urechile, de felurile lor juvenile. În trecut, el a fost întotdeauna de acord cu el; dar în aceste zile, în Godfrey se producea o schimbare, mai ales după înmormântarea mamei sale. Pentru prima dată, începea să-și vadă prietenii ca fiind minori și chiar îl deranja; pentru prima dată, în ciuda lui, se trezi dorind să-i mustre că nu sunt mai maturi. Matur. Era un cuvânt înfricoșător pentru Godfrey și nu înțelegea pe deplin de ce începea să-l privească diferit. Se cutremură, sperând că nu va deveni ca omul pe care-l ura cel mai mult – tatăl său.

Godfrey era pe cale să se ridice, să iasă afară și să ia puțin aer proaspăt, când, deodată, a recunoscut un chip cunoscut – o femeie – în timp ce ea veni lângă el.

— Și ce cauți aici, bând? întrebă ea, stând deasupra lui, dezaprobând.

Godfrey a fost șocat că îl urmărise aici, iar el și-a întors privirea, rușinat. El îi promisese că nu va bea, iar acum a fost prins în flagrant.

— Doar iau o băutură rapidă, răspunse Godfrey, privind în altă parte.

Illepra clătină din cap și îi smulse băutura din mână.

„Îți irosești viața aici, nu vezi asta? Mama ta tocmai a fost îngropată. Nu vezi cât de prețioasă este viața?”

Godfrey se uită cu privirea.

„Nu am nevoie să-mi reamintesc”, a replicat el.

„Atunci de ce ești aici?” a cerut ea.

„Unde altundeva ai vrea să fiu?” el a intrebat.

„ *Unde altundeva* ?” întrebă ea, nedumerită. "Oriunde dar aici. Ar trebui să fii acolo cu frații și surorile tale, ajutând la reconstruirea Inelului. Să ne apărăm regatul. Să faci oricare dintr-o multitudine de lucruri, cu excepția nimicului pe care îl obții stând aici.”

„Poate că obțin lucruri grozave stând aici”, a contracara Godfrey, ridicându-se mai drept, sfidător.

"Precum ce?" ea a intrebat.

„Mă distrez”, a spus el. „Este grozav în felul lui, nu-i așa? Uite câți oameni grozavi își petrec întreaga viață construind, stăpând și ucigând, totuși nu se bucură niciodată de un singur moment din viață.”

Illepra clătină din cap cu dezgust.

„Am crezut în tine”, a spus ea. „Știu că poți fi mai mult decât pari. Dar nu vei fi niciodată un om grozav scufundându-te în băutură. Nu."

Ea ajunsese în sfârșit la el, îi apăsase pe toți nasturii și îi amintise lui Godfrey de tatăl său. Acum, în sfârșit, era supărat și se îmbujora de furie.

„Și apoi spune-mi”, a întrebat el, „ce e să ne omori unul pe altul, care îi face pe oameni atât de mari? Ce înseamnă să ridici o sabie și să-ți iei viața cuiva care îl face pe om pe care să-l imite? A ta este o definiție restrânsă a măreției. Nu văd virtutea în a ucide alți bărbați și nu văd cum asta îl face pe cineva un bărbat. Pentru mine, virtutea înseamnă să mă bucur de viață. De ce este mult mai mare să înjunghii și să omori un om decât să stai pe spate, să râzi și să savurezi o băutură cu el?

Illepra, cu mâinile pe șolduri, clătină din cap.

„Ale tale sunt cuvintele care se justifică pe sine ale unui bețiv”, a spus ea. „Nu din fiul unui rege.”

Godfrey nu ar ceda.

„Te înșeli”, a spus el. „Chiar vrei să știi ce cred eu? Cred că majoritatea bărbaților din acest regat, inclusiv prețioșii voștri cavaleri, sunt atât de obsedați să se ucidă unii pe alții, încât au uitat ce înseamnă să trăiești. Cred că se ucid unul pe altul tocmai din motivul că nu știu cum să trăiască – cum să trăiască *cu adevărat* . Apoi o acoperă și mai mult cu termenii și titlurile lor măreațe, cavalerism, onoare, glorie, vitejie. Cavaleri, comandanți... Totul este o evadare. La urma urmei, este mult mai ușor să îmbrățișezi moartea decât să îmbrățișezi viața.”

Illepra, roșu la față, înfuriat.

„Și ți-ai dat seama cum să trăiești cu adevărat?” a contracara ea. "Asta e viața? Te pierzi în băutură? Îneca viața?”

Godfrey stătea acolo, tulburat, incapabil să vină cu un răspuns bun.

Ea clătină din cap.

„Mă epuizezi”, a spus ea. „Nu am de gând să te mai caut. Îmi placi. E ceva special la tine. Dar nu pot să mai suport asta. Dacă crești vreodată și devii bărbat, atunci găsește-mă. În rest, îți doresc numai bine.”

Illepra se întoarse, ieși năvalnic din cârciumă și trânti ușa în urma ei.

Akorth și Fulton s-au întors și l-au privit pe Godfrey, fluierând și dându-și ochii peste cap.

— Se pare că te place, spuse Akorth.

„Poate că ar trebui să o inviți înapoi la o băutură!” spuse Fulton.

Amândoi au izbucnit în râs, încântați de ei înșiși.

Dar Godfrey stătea acolo, încruntat, gândindu-se la cuvintele ei. Îl tăiaseră adânc. Parțial pentru că ea rostise exact aceleași cuvinte pe care le gândise el. La urma urmei, care a fost scopul vieții? Godfrey nu a simțit, așa cum au simțit mulți alții, că totul și sfârșitul vieții era să-i omoare pe alții pe câmpul de luptă. Și totuși, în același timp, știa că calea lui actuală nu conține nicio virtute în ea. Deci ce a fost? Ce a făcut viața cuiva cea mai demnă?

Godfrey se ridică, împiedicându-se, un pic dezechilibrat, realizând cât de mult băuse când i se repezi la cap. Avea nevoie de încă o băutură acum, iar barmanul era în capătul îndepărtat al barului, așa că Godfrey trecu prin cameră.

În timp ce Godfrey a găsit un nou loc de cealaltă parte a tavernei, a auzit două voci șoptind în spatele lui. Aruncă o privire peste umăr și văzu doi soldați McCloud înghesuiți, vorbind conspirativ.

„Când plecăm?" a întrebat unul.

„Înainte să apune soarele", a răspuns celălalt. „Se adună acum."

„Cine se va alătura?"

Celălalt se aplecă aproape.

„Cine nu o va face? Va fi fiecare om McCloud. Drumul nu duce decât într-un singur sens, iar soții MacGil sunt în pelerinaj. Vom păta în roșu porțile Curții Regelui."

Godfrey simți părul de pe brațul lui ridicându-se. Se întoarse și se uită drept înainte, prefăcându-se că nu auzise nimic.

Godfrey luă încet și calm noua lui băutură de la barman și traversă tavernă de parcă n-ar fi auzit nimic.

Se îndreptă spre Akorth și Fulton, cu mâinile tremurând. S-a aplecat între ei, intenționat să fie auzit în mijlocul râsului lor.

„Urmează-mă *acum* ", a spus el încet și urgent, „dacă vrei să trăiești".

Godfrey nu a așteptat reacția lor, ci a continuat să meargă direct spre uşă, sperând să nu-l privească nimeni. Akorth și Fulton îi urmară de aproape.

Au ieşit afară, în după-amiaza înnorată, iar în aerul curat, Godfrey s-a lăsat să intre în panică în timp ce se întoarse şi îşi înfrunta prietenii, fiecare purtând o expresie nedumerită. Înainte ca ei să poată vorbi, el i-a întrerupt:

„Am auzit ceva ce mi-aș fi dorit să nu fi auzit”, a spus el. „McClouds pregătesc o rebeliune. Niciun MacGil nu va trăi.”

Godfrey stătea acolo, clatinat, dezbătând ce să facă, beat, dezechilibrat. În cele din urmă, se întoarse și se îndreptă spre cal.

"Unde te duci?" întrebă Akorth, eructând.

„Să fac ceva în privința asta”, se auzi Godfrey spunând, apoi a dat cu piciorul în cal și a plecat în galop, fără să aibă idee ce face – dar știind că trebuie să facă ceva.

*

Godfrey a descălecat în cel mai înalt punct al Highlands, Akorth și Fulton călare în spatele lui și descălecând și ei. Trebuia să ajungă atât de sus pentru a obține observatorul de care avea nevoie, pentru a vedea singur dacă totul era adevărat, sau doar mai multe vorbe de tavernă.

Godfrey respira greu în timp ce se îndrepta spre vârf, fără suflare, iar Akorth și Fulton se poticneau lângă el, tremurând, abia reușind să-l ajungă din urmă. Godfrey știa că nu era în formă, dar cei doi erau chiar mai prost decât el. În timp ce alerga, aerul proaspăt al muntelui l-a făcut să se uimească și l-a ajutat să se întoarcă încet din stupoarea beată.

„Unde fugi acum?” strigă Akorth, urcându-se în spatele lui.

„Ce te-a pătruns?” strigă Fulton.

Godfrey i-a ignorat, împiedicându-se și poticnându-se în timp ce alerga din ce în ce mai sus, până când în cele din urmă, gâfâind, a ajuns în vârf.

Vederea a confirmat cele mai mari temeri ale lui. Acolo, adunându-se pe o creastă îndepărtată a Highlands, era o armată întinsă și bine organizată de soldați McCloud, toți unindu-se, pregătindu-se pentru ceea ce va fi în mod clar un atac organizat. Din ce în ce mai mulți oameni s-au adunat în fiecare minut, iar inima lui Godfrey i-a căzut când și-a dat seama că cele mai mari temeri ale lui se împliniseră: toți acești oameni aveau să lanseze un atac direct în Highlands și chiar în inima Curții Regelui.

În mod normal, Curtea Regelui nu ar avea de ce să se teamă; dar având în vedere că era Ziua Pelerinajului, toți cavalerii care protejează Curtea Regelui aveau să dispară cu siguranță. Familia McCloud cronometrase bine această trădare. Ar fi rămas doar o mână de oameni care să apere orașul, iar sora lui ar fi pusă în pericol, împreună cu noul său nepot.

Godfrey stătea acolo, gâfâind, știind că trebuie să facă ceva. A trebuit să-i bată pe acești oameni la Curtea Regelui. Trebuia să o avertizeze.

Godfrey nu era un luptător. Dar nici el nu era un laș.

Primul gând al lui Godfrey a fost să trimită un șoim, dar a văzut că șoimul era gol. În mod clar, familia McCloud plănuiseră bine acest lucru, eliminând orice mijloace de a notifica Curtea Regelui. De asemenea, fuseseră foarte înțelepți să-l planifice în Ziua Pelerinajului. Trebuie să fi fost mult timp în lucru. Godfrey s-a întrebat dacă l-ar ataca și pe Bronson și a avut sentimentul că ar putea.

„Trebuie să-i oprim", și-a spus Godfrey.

Akorth pufni batjocoritor.

"Esti suparat? Noi trei – să- *i* oprim ?"

„Vor veni la Curtea Regelui fără să știe. Sora mea este acolo. O vor ucide."

Fulton clătină din cap.

— Ești supărat, spuse Fulton. „Nu avem cum să ajungem la Curtea Regelui – decât dacă călărim chiar acum și galopăm prin noapte și ne rugăm lui Dumnezeu să-i bată pe acești oameni înainte să ne ucidă pe toți."

Godfrey stătea acolo, cu mâinile pe șolduri, tremurând, privind afară. A luat o decizie în interiorul său.

„Atunci exact asta trebuie să facem."

S-au întors amândoi către el.

„Tu *sunt* nebun" , a spus Akorth.

Godfrey știa că era o nebunie. Și nu a înțeles el însuși. Cu doar o clipă în urmă, el batea împotriva bătăliei, împotriva cavalerismului. Cu toate acestea, acum că se confrunta cu această împrejurare, s-a trezit reacționând astfel. Pentru prima dată, Godfrey începea să înțeleagă ce înseamnă Illepra. Se gândea la alții, nu la el însuși și asta îl făcea să se simtă mai mare decât el însuși, de parcă viața ar fi avut în sfârșit un scop.

„Gândește-te bine", a spus Fulton. „Vei muri în această misiune. S-ar putea să-ți salvezi sora și alți câțiva. Dar vei fi mort."

— Nu vă cer să vă alăturați mie, spuse Godfrey, ridicându-și pe cal, apucându-i frâiele și pregătindu-se să decoleze.

„Godfrey, tu *sunt* un prost" , a spus Fulton.

Fulton și Akorth s-au uitat înapoi la Godfrey șocați și, pentru prima dată, cu o nouă înfățișare – ceva de genul respect. Și-au lăsat capul de rușine și era clar că nu vor urma.

Godfrey a lovit calul cu piciorul, s-a întors și a coborât direct pe panta abruptă a muntelui, încărcând singur, înaintea armatei McCloud care

se aduna, pregătită să galopeze până la Curtea Regelui și să salveze viața surorii sale.

CAPITOLUL TREEI ȘI CINCI

Srog stătea în spatele biroului de stejar străvechi din fostul fort al lui Tirus, încercând să se concentreze în timp ce scria o missiva pentru Gwendolyn. Era încă o după-amiază mohorâtă aici, pe Insulele Superioare, o ceață atârnând pe cer în afara ferestrelor lui, întunericul mereu prezent. Srog nu mai suporta să mai stea o zi în acest loc.

Srog își ținea capul în mână, încercând să se concentreze. Nu reușise, totuși, pentru că de ceva vreme, scrisul lui fusese punctat de zgomote, strigăte tulburătoare, care sunau ca urale, venind dintr-un loc îndepărtat dedesubt. Srog se dusese de mai multe ori la fereastră pentru a încerca să privească afară și să vadă ce se întâmplă – dar vederea lui fusese întotdeauna întunecată de ceață.

Srog a încercat să o blocheze. Probabil a fost doar o altă dispută între clanuri sau o altă dispută cu vânzătorii în curtea de dedesubt. Poate că venea de la una dintre taverne, patronii săi zbuciumați revărsându-se în stradă într-o încă o luptă la tavernă.

Dar în timp ce Srog încerca să scrie, să pună în cuvinte adâncimea mizeriei sale de aici, batjocurile mulțimii au continuat, crescând în forță, până când, în cele din urmă, Srog a fost prea distras pentru a gândi.

Își trânti pana de frustrare, se ridică și traversă din nou camera, mergând spre fereastra în aer liber, scoțând capul, hotărât să descopere sursa tuturor. În mod clar, ceva se întâmpla mai jos. A fost un fel de sărbătoare? Un fel de protest? În această insulă a nemulțumirilor, nu se știa niciodată.

Deodată, uriașa ușă de lemn de la camera lui Srog s-a deschis trântind, uimindu-l, pentru prima dată când fusese deschisă neanunțată, ușa străveche trântindu-se în piatră. Srog s-a întors, șocat, când a văzut alergând spre el un mesager, unul dintre oamenii lui, cu ochii mari de panică.

„Stăpâne, trebuie să pleci de aici imediat! Au luat cu asalt fortul! Suntem înconjurați!”

Srog se uită înapoi la bărbat, confuz, încercând să înțeleagă ce spunea. Inconjurat?

Mesagerul se repezi înainte și prinse încheietura lui Srog.

— Vorbește clar, omule, îl îndemnă Srog. "Trebuie sa plec? De ce? Cine ne-a înconjurat?”

Srog a auzit o altă urale, aceasta venind acum din interiorul fortului și și-a dat brusc seama că ceva nu era foarte, foarte greșit – și mult mai aproape decât credea.

„Sunt oamenii lui Tirus!” răspunse mesagerul. „A avut loc o revoltă pe insulă. Tirus este eliberat! Au venit să te omoare acum!”

Srog se uită înapoi, șocat.

„O revoltă?” el a intrebat. „Sprins de ce? Și cum rămâne cu oamenii noștri?”

Mesagerul clătină din cap, încercând să-și tragă răsuflarea.

„Ne-au măcelărit pe toți oamenii! Nu a mai rămas nimeni care să stea de pază pentru tine. N-ai auzit? A sosit o barcă cu un cadavru în ea. fiul lui Tirus. Falus. Ucis de mâna lui Reece. A declanșat o revoluție. Întreaga insulă este în brațe. Domnul meu, trebuie să înțelegi. Nu ai timp...”

Deodată, mesagerul l-a strâns pe Srog cu ambele mâini pe umeri, l-a privit, cu ochii mari și s-a aplecat în brațele lui, de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

Srog se uită în urmă, confuz, până când văzu sângele curgându-i din gură. Bărbatul s-a prăbușit mort în brațe și, în timp ce a alunecat la pământ, Srog a văzut un cuțit de aruncat înfipt în spate.

Srog ridică privirea pentru a vedea, încărcând în cameră, cinci dintre soldații lui Tirus – toți încărcând corect pentru el.

Srog, cu inima bătând cu putere, știa că nu poate fugi. A fost dat înapoi într-un colț. Ambuscadă. Srog se gândi la camera ascunsă din cameră, la ieșirea din spate din care putea scăpa, construită în zidul de piatră exact pentru momente ca acestea. Dar nu era cine era el. Era cavaler și nu a fugit. Dacă avea de gând să întâlnească moartea, avea să o întâlnească frontal, cu sabia în mână, înfruntând inamicul său. El ar lupta pentru a ieși sau ar muri.

Și acelea erau doar genul de șanse care îi plăceau.

Srog a scos un mare strigăt de luptă, fără să aștepte ca ei să ajungă la el și i-a atacat pe oameni. Și-a scos sabia și a ridicat-o sus, iar în timp ce soldatul de frunte a apucat un alt pumnal aruncător de la centură, Srog s-a

repezit înainte și a tăiat sabia în jos, tăind încheietura omului înainte ca acesta să-l poată arunca. Soldatul a căzut la pământ, țipând.

Srog nu se opri, legănându-și sabia iar și iar, mai repede decât toți, decapitându-l pe unul, înjunghiându-l pe altul în inimă. Anii de luptă îl făcuseră să nu se teamă de ambuscadă, îl învățaseră să nu ezite niciodată, iar Srog a doborât trei bărbați într-o clipă.

Ceilalți doi bărbați au venit spre el din lateral și din spate, iar Srog s-a învârtit și le-a blocat loviturile cu sabia lui, scântei zburând în timp ce îi respingea, luptându-se pe amândoi deodată. Srog făcea o treabă magistrală de a lupta împotriva doi atacatori deodată, chiar dacă l-au împins înapoi prin cameră. Zgomotul metalului a răsunat de pe pereții de piatră, bărbații mormăind, luptând pentru viața lor.

Srog a găsit în cele din urmă o deschidere, și-a ridicat piciorul și a lovit unul în piept. Bărbatul s-a împiedicat pe spate și a căzut, iar Srog s-a rotit și i-a dat cu cotul pe celălalt peste falcă, lăsându-l în genunchi.

Srog a fost mulțumit să-și vadă cei cinci atacatori întinși pe podea, dar înainte să poată termina de examinat daunele, a simțit brusc o durere ascuțită în spate.

Srog, expus în timp ce se lupta cu ceilalți, nu-l văzuse pe al șaselea soldat strecurandu-se în camera din spatele lui și înjunghiându-l în spate. Gemeind de durere, Srog a făcut totuși o rezervă de forță interioară. S-a întors, l-a prins pe bărbat, l-a tras strâns și l-a dat cu capul, rupându-i nasul și făcându-l să cadă pe podea.

Srog întinse apoi mâna la spate cu un braț, apucă mânerul sabiei scurte înfipte în coloana vertebrală și o smulse.

Srog țipă, durerea chinuitoare și căzu în genunchi. Dar cel puțin a scos sabia și acum a prins mânerul ei, cu degetele albe, s-a ridicat și a aruncat-o în inima atacatorului său.

Srog, grav rănit, a căzut într-un genunchi, a tușit și a scuipat sânge. A fost o pauză de moment în bătălie, dar acum și-a dat seama, cu această rănire, că timpul îi era scurt.

Se auzi zgomotul unui alt soldat care se repezi în cameră, iar Srog se forța să se ridice și să-l înfrunte, în ciuda durerii. Nu știa dacă va avea puterea să ridice din nou sabia.

Dar Srog a fost foarte uşurat să vadă cine era. Era Matus, fiul cel mic al regelui, care se repezi spre el. Matus a alergat în cameră, s-a întors și a închis ușile trântindu-le, împiedicându-le să intre.

— Domnul meu, spuse Matus, întorcându-se și repezindu-se spre el. „Ești rănit.”

Srog dădu din cap, căzând din nou într-un genunchi, durerea chinuitoare, simțindu-se slăbit.

Matus alergă peste el și îl apucă de braț.

— Ești norocos că ești în viață, spuse Matus în grabă. „Toți ceilalți din castel sunt morți. Sunt în viață doar pentru că sunt upper Islander. Te vor ucide. Trebuie să ajungi în siguranță!”

— Ce cauți aici, Matus? spuse Srog, slab. „Te vor ucide dacă găsesc că mă ajuți. Merge. Salveaza-te."

Matus clătină din cap.

— Nu, spuse el. "Nu te voi parasi."

Deodată, s-a auzit o bătaie în uşă, zgomotul bărbaţilor care încercau să intre.

Matus se întoarse și se uită la Srog, cu frica în ochi.

„Nu avem timp. Trebuie să ieșim! Acum!"

„Voi sta și voi lupta”, a spus Srog.

Matus clătină din cap.

„Sunt prea mulți în afara acelei uși. Vei fi un om mort. Trăiește și luptă într-o altă zi. Urmați-mă."

Srog a recunoscut în cele din urmă, de dragul lui Matus, că dorește ca băiatul să trăiască și știe că nu se poate lupta singur.

Au fugit prin camera spre pasajul secret ascuns în zidul de piatră, Matus simțind peretele cu mâinile. În cele din urmă, a găsit o piatră puțin mai slăbită decât celelalte, a tras de ea și, în timp ce a făcut, a apărut o deschidere îngustă în piatră, suficient de largă pentru ca oamenii să intre.

Bucăitul a devenit mai puternic în uşă, iar Matus îl apucă pe Srog, în timp ce Srog ezita.

— Nu-i vei face bine lui Gwendolyn moartă, spuse Matus.

Srog a cedat și i-a permis lui Matus să-l târască înăuntru, amândoi ascunși în întuneric, în timp ce zidul de piatră se închise în urma lor. În timp ce s-a întâmplat, s-a auzit un zgomot în spatele lor, zgomotul ușii explozindu-se, a zeci de oameni care se repeziră în cameră. Au continuat mai departe, mai adânc în pasaj, Matus conducându-i spre siguranță, Srog șchiopătând, fără să știe cât va mai trăi – și știind că Insulele Superioare și Inelul nu vor mai fi niciodată la fel.

CAPITOLUL TREEI ŞASE

Gwendolyn stătea în fostul birou al tatălui ei, derulând încă o grămadă de suluri, făcându-și drum prin afacerile regatului. Gwen îi plăcea să-și petreacă timpul aici, în biroul tatălui ei, unde se simțea conectată cu el. Avea să petreacă nenumărate zile aici ca o fată tânără, cu pereții întunecați căptușiți cu cărți antice și prețioase pe care le adunase din toate colțurile regatului, ca și cum i-ar fi ținut companie. Într-adevăr, când a reconstruit Curtea Regelui, se asigurase să facă din acest studiu un punct focal și să-l readucă la strălucirea de odinioară. Era mai frumos acum decât fusese vreodată, iar lui Gwen i-ar fi plăcut să vadă chipul tatălui ei după ce l-ar fi restaurat. Ea știa că el ar fi fost încântat.

Gwen s-a uitat înapoi la suluri și a încercat să se întoarcă la munca de conducere a regatului ei, a încercat să forțeze lucrurile să revină la normal. Cu toate acestea, știa că lucrurile nu erau deloc normal. Cu greu se putea concentra, se simțea tremurândă înăuntru și copleșită de durere, imagini cu plecarea lui Thor sau cu moartea lui Selese, fulgerându-i prin minte.

Gwen a pus în cele din urmă pergamentele jos. Ea și-a frecat ochii și și-a masat tâmplele, oftând, cu ochii încețoșați de atâta lectură. Afacerea Inelului era nesfârșită și, indiferent de câte suluri trecea, mai erau întotdeauna mai multe de urmat. Era târziu în timpul zilei, fusese trează toată noaptea cu Guwayne și se simțea mai singură decât oricând cu Thor plecat. Ea nu gândea limpede în aceste zile și avea nevoie de o pauză.

Gwen se ridică de pe biroul tatălui ei și trecu prin ușa înaltă, în aer liber, arcuită, care dădea spre balconul de piatră. Era o zi frumoasă de vară și mă simțea grozav să fii în aer liber, în timp ce o briză blândă trecea prin el și ea respira adânc. Ea se uită în jos peste Curtea Regelui, la toți oamenii care măcinau mulțumiți dedesubt. La suprafață, totul arăta bine; dar înăuntru, Gwen tremura.

Gwen se uită la bannerele uriașe care fluturau ușor în vânt, pe care ea ordonase să fie agățate în berg în onoarea lui Selese. Înmormântarea încă mai rămânea puternic în mintea lui Gwen – la fel ca și anularea propriei nunți. Se simțea atât de zguduită de moartea noului ei prieten, de ziua ei de bucurie, pentru care se pregătea de luni, fiind transformată atât de brusc într-una de durere. Gwen începea să se întrebe dacă cineva va rămâne în viața ei definitiv. De asemenea, s-a întrebat dacă ea și Thor s-ar căsători vreodată; o parte din ea se întreba dacă ar trebui să fugă și să se căsătorească singuri, undeva în izolare, departe de ochii tuturor. Nu-i păsa de fast și împrejurări; tot ce voia ea era să fie căsătorită cu el.

Gwen însăși nu avea chef să sărbătorească. I s-a simțit rău, scobită din cauza a ceea ce i se întâmplase cu Selese. Din durerea fratelui ei. Din toată tragica neînțelegere. Își dădea deja seama că Reece nu va mai fi niciodată la fel și asta o speria. O parte din ea a simțit că și-a pierdut un frate. Fusese aproape de Reece toată viața, îi apreciase întotdeauna maniera lui fericită, veselă și lipsită de griji – și nu-l văzuse niciodată atât de fericit precum fusese cu Selese.

Și totuși acum, putea vedea în ochii lui Reece că el nu va mai fi niciodată la fel. S-a învinuit pe sine.

Gwen nu se putea abține să nu simtă că, unul câte unul, oamenii de care era aproape erau dezbrăcați. S-a uitat în cer și s-a gândit la Thor. Ea se întreba unde era el chiar acum. Când se va întoarce după ea. *Dacă* s-ar mai întoarce vreodată.

Din fericire, cel puțin, Gwen l-a avut pe Guwayne. Ea a petrecut aproape fiecare oră de veghe cu el, ținându-l aproape, prețuind atât de mult prețiosul dar al vieții. Ea s-a trezit plângând fără motiv, simțind cât de fragilă era viața. Ea s-a rugat fiecărui zeu pe care-l cunoștea să nu-i vină vreodată nimic rău.

Pentru prima dată după ceva timp, Gwen se simțea tremurândă, vulnerabilă, nesigură ce să facă în continuare. Toată viața ei, aceste luni trecute, se învârtiseră în jurul nunții ei, iar acum, fără avertisment, totul se schimbase. Gwen nu se putea abține să nu simtă că tragedia cu Selese era doar începutul, prevestirea lucruri îngrozitoare care urmau.

Gwen tresări când s-a auzit o bătaie bruscă în ușa studiului tatălui ei, ciocănitorul de fier trântind în ea și trimițând o zguduire prin corpul ei, de parcă i-ar fi confirmat gândurile îngrozitoare.

Gwen s-a întors și a intrat înapoi în birou – totuși, fără să o aștepte, ușa s-a deschis de la sine. S-a repezit Aberthol, alături de Steffen și alți câțiva însoțitori, cu fețele aspre, urgente, Aberthol ținând strâns un pergament în timp ce trecea în fugă prin biroul tatălui ei, potrivit pentru ea. Gwen, când le-a văzut, a simțit o groapă în stomac; știa că orice ar fi, trebuia să fie foarte, foarte serios. Niciunul dintre acești bărbați nu ar intra neinvitat în studiul tatălui ei decât dacă era o chestiune de viață sau de moarte.

— Doamna mea, spuse Aberthol, făcând o plecăciune cu ceilalți când se apropia, cu o urgență în voce. „Iartă-mi întreruperea, dar aduc vești care poartă cea mai urgentă grabă."

Făcu o pauză, iar Gwen văzu că el ezita, iar ea s-a pregătit pentru orice ar fi fost.

— Fă-o cu asta, spuse ea.

Aberthol înghiți în sec. Întinse un sul cu o mână tremurândă, iar Gwen îl luă.

„Se pare că fiul cel mare al lui Tirus, Falus, a fost ucis. A fost găsit mort pe nava sa în această dimineață. Și toate faptele atestă că uciderea lui a fost de mâna fratelui tău: Reece.

Gwen a simțit că i se răcește sângele când a auzit vestea. Ea strânse sulul și se uită înapoi la Aberthol, nefiind nevoie să-l deschidă, nedorind să mai citească un sul. Încet, cuvintele lui au pătruns, la fel ca și ramificațiile.

„Reece?" întrebă Gwen, încercând să proceseze totul.

Aberthol dădu din cap.

Ar fi trebuit să știe mai bine. Reece era nebun de durere, disperat după răzbunare. Ce proastă din partea ei să nu-l frâneze.

Mintea lui Gwen se învârtea cu implicațiile. Fiul cel mare al lui Tirus a murit. Ea știa că fiii lui erau iubiți de locuitorii insulelor de Sus. Își dădu seama că probabil că vestea se răspândise deja la ei. Cine știa ce acțiuni vor întreprinde? Ea știa că nu va fi bine și că orice ar urma, i-ar strica eforturile de a-i uni pe cei doi MacGil.

— Mai sunt, doamnă, spuse Aberthol. „Am primit rapoarte că au izbucnit revolte în Insulele Superioare. Au distrus jumătate din flota ta, doamnă. Și Tirus a fost eliberat."

„Eliberat?!" întrebă Gwen, îngrozită.

Aberthol dădu din cap.

— E mai rău, doamnă. Au prins în ambuscadă castelul lui Srog, iar Srog a fost grav rănit. În timp ce vorbim, el este ținut captiv. Ei au trimis vorbă că îl vor ucide pe Srog și vor distruge restul flotei tale, dacă nu ne despăgubim pentru moartea lui Falus."

Inima lui Gwen bătea cu putere; era ca un coșmar care se desfășura în fața ei.

„Ce se corectează?" ea a intrebat.

Aberthol și-a dres glasul.

„Ei vor ca Reece să vină în Insulele Superioare și să-și ceară scuze lui Tirus personal pentru moartea lui Falus. Numai atunci îl vor elibera pe Srog și vor face pace."

Gwen și-a trântit involuntar cu pumnul pe masa tatălui ei, același gest pe care îl făcea tatăl ei când era supărat. Ardea de frustrare; toate planurile ei puse cu grijă erau acum puse la risipă de uciderea impulsivă a lui Falus de către fratele ei. Acum Srog, emisarul ei de încredere, era rănit, captiv. Jumătate din flota ei a fost distrusă. Erau responsabilitatea ei și simțea că vina o apasă.

Și totuși, în același timp, Gwen și-a amintit de profeția lui Argon despre invazia Inelului și știa că nu poate abandona Insulele Superioare. Avea nevoie de un loc de refugiu, acum mai mult ca niciodată. Ceea ce dezlănțuise Reece era cel mai rău lucru care s-a întâmplat în cel mai rău moment posibil.

Nici Gwen nu l-a putut abandona pe Srog. Sau flota ei. A trebuit să facă tot ce era necesar pentru a-și repara, pentru a aduce pace în regatul ei. Mai ales dacă a fost nevoie doar de scuze.

— Vreau să-mi văd fratele, spuse Gwen rece, întărită.

Aberthol dădu din cap.

„Știam că o faci, doamna mea. Așteaptă afară."

— Adu-l înăuntru, ordonă ea. „Și ceilalți dintre voi, lăsați-ne."

Aberthol și ceilalți s-au înclinat și au plecat grăbiți din cameră.

În timp ce au ieșit, Reece a intrat, singură, cu ochii injectați de sânge, părând rece și dură și nebună de durere, fără a semăna deloc cu fratele pe care Gwen îl cunoștea toată viața.

„Închide ușa în urma ta", a poruncit Gwen, cu vocea unei regine, nu a unei surori, la fel de rece și dură ca trăsăturile lui Reece.

Reece întinse mâna și trânti ușa arcuită de stejar spre biroul tatălui lor, iar Gwen înainta în timp ce el se apropie să o salute.

În timp ce se apropiau unul de celălalt, Gwen, furioasă pe Reece pentru că a băgat regatul în această mizerie, a întins mâna și a lovit-o cu putere pe Reece peste față. Era prima dată în viața ei că făcea asta, iar sunetul răsuna în cameră.

Reece se uită înapoi, șocată.

„Cum îndrăznești să mă sfidezi!” îi spuse Gwen, cu voce furioasă.

Reece se uită înapoi, iar șocul lui s-a transformat în furie, obrajii lui devenind roșii.

„Nu te-am sfidat niciodată!”

"Nu?!" a strigat ea. — Crezi că uciderea vărului nostru – un regal MacGil, fiul lui Tirus, unul dintre conducătorii de facto ai Insulelor Superioare – a fost ceva pe care ai fost liber să-l faci în mod liber, fără comanda mea?

„A meritat-o – și mai mult!”

„Nu-mi pasă dacă a meritat!” strigă Gwen, cu fața arzând de furie. „Am un regat de condus! Sunt mulți bărbați care merită să moară în fiecare zi pe care nu îi ucid. Tu ai acest lux – eu nu am.”

„Atunci vei sacrifica ceea ce este doar pentru ceea ce este politic?” el a intrebat.

— Nu-mi vorbi despre dreptate, spuse Gwen. „Mulți dintre oamenii noștri – oameni buni – au murit astăzi pe Insulele Superioare din cauza acțiunilor tale. Asta a fost dreptate pentru ei?”

„Atunci îi vom ucide și pe cei care i-au ucis.”

Gwen clătină din cap, frustrată peste tot.

„Poți fi un războinic bun”, a spus ea, „dar nu știi cum să conduci un regat”.

— Ar trebui să fii de partea mea, protestă Reece. "Tu esti sora mea-"

„Eu sunt *regina* ta ”, a corectat Gwen.

Fața lui Reece căzu surprinsă.

Stăteau acolo, înfruntându-se în tăcere, Gwen respirând greu, simțindu-se lipsită de somn, simțindu-se copleșită de emoții conflictuale.

„Ceea ce ați făcut afectează statul, afectează Inelul, ne afectează securitatea tuturor”, a continuat ea. „Srog este rănit. El este ținut acum în punctul de moarte. Jumătate din flota mea a fost distrusă. Asta înseamnă că alte sute dintre oamenii noștri au fost uciși. Totul pentru acțiunile tale pripite.”

Reece s-a înroșit și ea.

„Nu eu am început acest război”, a spus el, „ *au* făcut-o. Falus avea să vină. M-a trădat; ne-a trădat pe toți.”

— *Te*- ai trădat, a corectat Gwen. „Falus nu a ucis-o. El doar i-a adus vești. Știri care conțineau un adevăr parțial, din cauza acțiunilor tale. Poate că a fost duplicitar și merită pedeapsă sau chiar moarte, dar trebuie să-ți recunoști rolul în asta. Și trebuie să-ți dai seama că pedeapsa nu este a ta, cu siguranță nu fără să mă verifici.

Gwendolyn se întoarse și traversă camera cu furtună, având nevoie să-și limpezească mintea.

A ajuns la biroul tatălui ei, s-a aplecat și a aruncat toate cărțile, trimițându-le pe podea cu un zgomot puternic, un nor de praf ridicându-se. strigă ea frustrată.

În tăcerea tensionată care a zăbovit, Reece nemișcându-se, privind-o, Gwen a oftat și a mers spre fereastră, privind afară, respirând adânc, încercând să rămână calmă. O parte din ea știa că Reece avea dreptate. Îi ura și pe MacGil. Și o iubea pe Selese. De fapt, o parte din ea admira ceea ce făcuse fratele ei. Era bucuroasă că Falus a murit.

Dar, ca regină, ceea ce dorea sau admira nu conta; a trebuit să echilibreze viețile multora.

— Nu te înțeleg, spuse Reece în cele din urmă, rupând tăcerea. — Ai iubit-o pe Selese la fel de mult ca mine. Nu ți-ai dorit și tu să te răzbune pentru moartea ei?

„Am iubit-o ca pe o prietenă”, a răspuns Gwen, mai calmă. „Și ca o cumnata.”

Ea a oftat.

„Dar, ca regină, trebuie să echilibrez răzbunarea cu judecata. Nu omor un om pentru a fi uciși sute de alți oameni. Nici nu-ți pot permite să faci asta – frate sau nu.”

Stătea acolo, aplecându-se, lăsând capul în jos, cu mintea roiind.

„M-ai pus într-o poziție imposibilă”, a spus ea. „Nu pot permite ca Srog să fie ucis – sau vreunul dintre ceilalți oameni ai mei. În plus, restul flotei mele sunt valoroase și nu pot abandona Insulele Superioare, de care am nevoie acum, mai mult ca niciodată, din motive pe care nu le cunoști.”

Ea oftă, gândindu-se peste tot.

„Am rămas cu o singură soluție”, a spus ea, întorcându-se către fratele ei. — Vei călători imediat în Insulele Superioare și vei cere scuze lui Tirus.

Reece gâfâi.

„Nu voi face NICIODATĂ!” el a exclamat.

Gwen se întări.

"DA, TU VEI!" strigă Gwen înapoi, de două ori mai tare, cu fața roșie aprinsă. A fost un strigăt care a îngrozit până și pe ea, vocea unei Regine împietrite, a unei femei puternice. Era vocea tatălui ei care curgea prin ea.

Cu toate acestea, Reece, fratele ei, a purtat și vocea tatălui ei. Stăteau acolo în biroul tatălui lor, fiecare înfruntându-se cu puterea părinților lor, fiecare la fel de voinic.

„Dacă nu o faci”, a spus ea, „te voi face închis pentru acțiunile tale ilegale”.

Reece se uită la ea, iar chipul lui căzu neîncrezător.

„Ma întemnițați? Fratele tau? Pentru a face dreptate?”

Se uită înapoi la ea cu o privire care o durerea, o privire care spunea că ea l-a trădat.

„Tu ești fratele meu”, a spus ea, „dar tu ești subiectul meu mai întâi. Vei face cum spun eu. Lasă-mi vederea. Și nu te întoarce la mine până nu îți ceri scuze.”

Reece, cu gura căscată de șoc, durerea și angoasa gravate pe chipul lui, se uită înapoi, fără cuvinte. Și-ar fi dorit să poată chema compasiune pentru el, dar mai avea prea puțin din ea pentru a merge în jur.

Încet, Reece se întoarse, se îndreptă spre uşă ca în transă, o deschise şi o trânti în spatele lui.

Gwen stătea acolo în acea tăcere răsunătoare, dorindu-și să fie oriunde în lume, în afară de aici, și dorind să fie oricine altcineva pe lume, oricine, în afară de Regina.

CAPITOLUL TREEI ŞAPTE

Erec galopă pe calul său alb, fin, cu Alistair pe spatele lui, în spatele lui, cu mâinile încleștate în jurul taliei lui și niciodată nu se simțea la fel de mulțumit ca el în acest moment. Iată-l, călătorind spre sud, spre patria sa, Alistair cu el și, în cele din urmă, după toți acești ani, era pe cale să se întoarcă în patria sa, să se reîntâlnească cu familia. Erec abia aștepta să o prezinte pe Alistair familiei sale, oamenilor lui și să se căsătorească cu ea. Întâlnirea cu Alistair fusese cel mai grozav lucru care i s-a întâmplat vreodată și nu-și putea imagina să fie despărțit de ea, nici măcar pentru un minut. Era foarte bucuros că ea hotărâse să vină cu el.

Pe măsură ce călăreau din ce în ce mai spre sud, așa cum făcuseră de zile întregi, Erec simțea că aerul se îngreunează de umezeală, simțea mirosul aerului oceanului și știa că se apropiau de țărmul sudic. Inima i s-a accelerat. Știa că chiar în jurul cotului vor fi stâncile, oceanul, corabia care îl aștepta, pentru a le duce în patria sa. Erec nu mai fusese acolo de când era băiat și era plin de emoție. Îi era foarte dor de familia lui și, mai ales, îi dorea să-și vadă tatăl înainte de a muri. Spera că au ajuns la timp.

În timp ce Erec călărea, a simțit emoții amestecate cu privire la Inel. La urma urmei, Inelul devenise casa lui. Fusese luat aici în copilărie, ajunsese să devină cel mai mare cavaler al regatului, iar regele MacGil fusese ca un al doilea tată pentru el. Fusese luat și crescut la Curtea Regelui ca și cum ar fi fost propria lui casă. Fusese crescut cu frăția Argintilor, iar în spatele lui, Erec putea auzi zgomotul pintenilor lor, o duzină dintre ei însoțindu-l și acum ca un gest de respect. Erau frați adevărați pentru el. O parte din el se simțea vinovată să părăsească partea lor, să lase Inelul neprotejat.

Totuși, în același timp, Erec știa că lăsa Inelul în mâini bune, cu Kendrick și toți ceilalți încă aici pentru a-l proteja. De asemenea, știa că Inelul era mai puternic decât fusese vreodată, cu toate forturile și castelele reparate, canionul protejat, Scutul sus, podurile și forturile întărite. Și mai

presus de toate, Ralibar să-l vegheze. Plecarea a fost dureroasă, dar cel puțin Erec putea avea încredere că Inelul este inexpugnabil – și dacă ar fi existat vreodată un timp să se întoarcă în țara natală, acum, cu tatăl său pe moarte și cu jurământul de a se căsători cu Alistair în mijlocul poporului său, venise momentul. .

În cele din urmă, au înălțat o creastă și s-au oprit cu toții și s-au uitat la priveliștea dinaintea lor. Erec s-a uitat afară și a văzut valurile dramatice din Oceanul de Sud și s-a uitat drept în jos și a văzut, în jos, pe stâncile de dedesubt, nori uriași de spumă care se împroșcau în aer, în timp ce valurile se izbeau de țărm. Oceanul de Sud.

Erec cercetă ţărmurile, aşteptându-se să vadă, aşteptându-l pe malul de dedesubt, nava uriaşă cu pânzele albe falnice care aveau să-l ducă acasă.

Totuși, când toți cavalerii se opriră lângă el, Erec privi în jos, perplex.

Nava lui lipsea de pe țărm.

Erec, năucit, cercetă în sus și în jos linia țărmului.

„Nu poate fi”, și-a spus el.

„Ce este, domnul meu?” întrebă unul dintre cavaleri.

— Nava noastră, spuse el. „Nu este aici.”

Erec s-a așezat pe cal, întrebându-se ce s-a întâmplat, cum ar putea fi asta. Nu era drum spre casă fără el. Ar trebui să se întoarcă?

Știa că există o singură cale de a afla: trebuiau să coboare jos și să vadă singuri.

Erec a dat calul cu piciorul, iar ei au coborât în galop pe stâncile abrupte, luând poteci întortocheate tăiate în stâncă, împletindu-se de jur împrejur până ce în cele din urmă au ajuns la linia țărmului de dedesubt.

Călăreau pe nisip până la malul apei, iar Erec se uită în stânga și în dreapta, căutând vreun semn al lor. În depărtare, în stânga lui, a văzut o altă navă. Dar a zburat pânze de diferite culori, negre și verzi, pe care nu le-a recunoscut. Nu era al lui.

— Nu înțeleg, spuse Erec. „A fost nava trimisă de tatăl meu. Trebuiau să ne întâlnească aici. Nu știu ce s-ar fi putut întâmpla.”

"Plecat!" a bubuit o voce.

Erec s-a întors și a văzut un bărbat mare, cu bărbia împietrit și cu linia părului în retragere, care arăta ca și când ar fi fost un războinic, dar acum trecuse de vârf. A ieșit din spatele unei stânci, flancat de câțiva bărbați în haine zdrențuite, marinari, și toți s-au îndreptat spre Erec.

„Au plecat acum trei zile!” bărbatul bubui din nou, în timp ce se apropia. „Au așteptat, apoi trebuie să fi decis că nu vii. S-au întors de unde veneau. Aparent, ai întârziat.”

„Pentru că am luat un alt traseu”, îi spuse unul dintre cavaleri lui Erec. „Înapoi la bifurcația aia.”

Erec clătină din cap.

„Am întârziat doar trei zile”, a spus el. „Ar fi trebuit să aștepte.”

„Un alt grup a sosit ieri”, a spus bărbatul, „și au plătit mai mult. Au avut un client. Și l-au luat.”

Erec se înroşi.

„Ei i-au dat tatălui meu cuvânt. Nu mai există onoare?” întrebă el cu voce tare, pentru sine.

"Unde te duci?" întrebă bărbatul, apropiindu-se, aprinzând o țeavă. „Aceasta este nava mea”, a adăugat el, făcând un semn peste umăr către cealaltă navă de pe țărm. „Poate te pot duce acolo.”

Erec îl privi bănuitor în sus și în jos. Nu a avut un sentiment bun. Apoi s-a uitat la nava bărbatului. Era clar depășit de vârf. Părea murdar, uzat și, chiar și de aici, părea să fie populat de tipuri brute.

— Plec spre Insulele de Sud, spuse Erec. „Patria mea, tatăl meu, regele, ne așteaptă.”

„Pentru prețul corect, te iau”, a spus bărbatul.

„Pentru prețul corect?” spuse unul dintre cavalerii lui Erec, făcând un pas înainte pe calul său. „Nu știi cui vorbești? Acesta este Erec, campionul Silver. Îi vei vorbi cu cel mai mare respect.”

Bărbatul se uită înapoi, inexpresiv, neclintit, în timp ce sugea calm pipa.

— Argint sau nu, toată lumea are un preț, spuse bărbatul calm. "Sunt om de afaceri. Iar cavalerismul nu-mi câștigă nimic.”

Erec se uită înapoi la navă, întrebându-se. Oftă, realizând că opțiunile lui erau puține. Trebuia să-și vadă tatăl pe moarte.

„Banii nu sunt o problemă”, a spus Erec. „Ceea ce îmi pasă este siguranța navei tale. Nu-mi voi pune soția în pericol pe o navă cu scurgeri.”

Bărbatul zâmbi și îi aruncă lui Alistair o privire care lui Erec nu i-a plăcut.

„Nava mea este cea mai sigură pe mare. Nu lăsați aspectul său să vă păcălească. Un singur sac de aur, iar călătoria este a ta. Dacă nu, spuse el, răsturnând pălăria, este o plăcere să fac afaceri cu tine.

„Un sac întreg!” strigă unul dintre cavalerii lui Erec. „Este exorbitant!”

Erec l-a privit pe bărbat în sus și în jos și s-a gândit bine. Nu asta și-a dorit el. Dar nu era altă opțiune. A trebuit să-și vadă tatăl înainte de a muri.

Erec întinse mâna în talie, apucă un sac de aur și i-l aruncă bărbatului. L-a lovit pe bărbat în piept, iar acesta l-a prins, l-a deschis și a rânjit.

„Există taxa ta și mai mult”, a spus Erec. „Du-ne repede acolo. Și în siguranță.”

Bărbatul se înclină adânc, zâmbind larg.

Erec s-a întors, a descălecat, l-a ajutat pe Alistair să coboare și și-a îmbrățișat frații.

— Protejează inelul, spuse Erec.

L-au îmbrățișat înapoi.

„Ne vom revedea curând, domnul meu”, au răspuns ei.

„Da, o să faci.”

Erec îl luă de mână pe Alistair și plecară împreună pe țărm, urmând grupul zdrențuit de oameni. În adâncul sufletului său, Erec știa că ceva nu era în regulă, dar nu-și putea da seama ce. În timp ce se îndrepta spre navă, ținându-l ferm de mână pe Alistair, se întoarse și se uită înapoi și văzu că oamenii lui plecaseră deja. Se uită înapoi la nava uriașă din fața lor, care se apropie din ce în ce mai mult și se întrebă dacă tocmai făcuse cea mai mare greșeală din viața lui.

CAPITOLUL TREEI ȘI OPPT

Luanda s-a cufundat în primăvara rece, singură, sus în munții Highlands, așa cum era obiceiul ei în fiecare dimineață. Și-a trecut apa rece prin păr, acum crescut complet, iar senzația de gheață de pe scalp o făcea să se simtă vie, trează. I-a amintit unde era. Ea nu era acasă; se afla într-un pământ străin. Pe partea greșită a Highlands. Un exilat. Și nu s-ar mai întoarce niciodată acasă. Apa rece i-a amintit, așa cum făcea în fiecare dimineață, și, în anumite privințe, ajunsese să se bucure de ea. Era modul ei de a-și aminti ceea ce devenise viața ei.

Era gol aici, în aceste izvoare de munte, înconjurat de păduri groase de vară și frunze și acoperit de ceața dimineții. Și, în ciuda faptului că detesta totul despre această parte a Highlands, Luanda a trebuit să recunoască că de fapt îi plăcea aici, în acest loc despre care nimeni altcineva nu știa. O descoperise accidental într-o zi, într-una din drumețiile ei lungi, și de atunci venise aici în fiecare zi.

În timp ce Luanda ieșea încet din apă, s-a uscat cu prosopul subțire de lână pe care-l adusese și apoi, după obiceiul ei în fiecare dimineață, a luat ramura lungă de ierburi pe care i-o dăduse farmacistul și și-a făcut ușurință cu ea. A pus ierburile pe o stâncă în lumina soarelui, lângă apă, și a așteptat. Ea a urmărit cu atenție culoarea lor verde, așa cum făcea în fiecare zi pentru luni, așteptând și sperând că vor deveni albe. Dacă au făcut-o, i-a spus farmacistul, înseamnă că era însărcinată.

În fiecare dimineață, Luanda stătea acolo, uscandu-se și privea frunzele lungi și curbate – și în fiecare dimineață era dezamăgită. Ea renunțase acum la speranță; acum, era doar o chestiune de rutină.

Luanda începea să realizeze că nu va rămâne niciodată însărcinată. Sora ei ar învinge-o și în asta. Viața ar fi crudă cu ea și în acest fel, așa cum a fost în orice alt mod.

Luanda se aplecă deasupra apei și se uită la reflexul ei. Apele perfect liniştite reflectau cerul de vară, norii, cei doi sori, iar Luanda reflecta

întorsăturile pe care le aruncase viaţa. O fi iubit-o cineva cu adevărat în viața ei? Ea nu mai era sigură. Totuși, știa că îl iubește pe Bronson și că el o iubește înapoi. Poate că ar trebui să fie suficient, cu sau fără copil.

Luanda și-a adunat lucrurile și s-a pregătit să plece, iar după gând, a aruncat o privire către creanga care se afla pe stâncă.

S-a oprit rece, ținându-și respirația.

Nu-i venea să creadă: acolo, la soare, ramura se albise.

Luanda gâfâi. Își duse mâna la gură, de teamă să întindă mâna spre ea. L-a ridicat cu mâinile tremurânde, l-a examinat în toate direcțiile. Era alb. Albă ca Zăpada. Așa cum nu mai fusese niciodată.

Luanda, în ciuda ei, a început să plângă. Ea a țâșnit cu lacrimi, copleșită de emoție. S-a întins în jos și și-a ținut stomacul și s-a simțit renăscut, s-a simțit copleșită de bucurie și fericire. În cele din urmă, viața luase o întorsătură în favoarea ei. În cele din urmă, ar avea tot ce avea Gwendolyn.

Luanda se întoarse și alergă din izvor, prin pădure, înapoi în jos pe creastă. În depărtare zărea deja fortul care îl ținea pe soțul ei. A alergat cu viteză maximă, lacrimi curgându-i pe față, lacrimi de bucurie. Abia aștepta să-i spună vestea. Pentru prima dată când își amintea, era fericită.

Era cu adevărat fericită.

*

Luanda a izbucnit în sala castelului, a trecut în fugă pe lângă paznici, a urcat pe scara în spirală de piatră trei câte una. Scăpat de suflare, ea a alergat și a fugit, dorindu-și să-l vadă pe Bronson. Abia aștepta să vadă reacția lui. El, Bronson, bărbatul pe care ajunsese să-l iubească mai mult decât orice pe lume, care însuși ajunsese să-și dorească atât de mult un copil.

În cele din urmă, visele lor se împliniseră. În cele din urmă, ar fi o familie. O familie a lor.

Luanda a izbucnit în hol și a trecut în grabă prin ușile înalte arcuite, nici măcar nu observă că nu erau paznici acolo, că ușa era deja întredeschisă, nepercepând nimic din ceea ce făcea în mod normal. Ea intră grăbită în cameră și se opri scurt.

Era confuză. Ceva nu era în regulă.

Lumea a început să se miște cu încetinitorul în jurul Luandei în timp ce privea prin cameră și acolo, pe podeaua rece de piatră, lângă ușă, a observat două cadavre. Erau gărzile lui Bronson. Amândoi morți.

Înainte să poată înregistra groaza, Luanda observă, întinsă acolo, în spatele camerei, un alt cadavru. Îi recunoscu imediat hainele: Bronson. Întins nemișcat, pe spate. Nu se mișcă. Ochii i s-au deschis larg, privind în tavan.

Luanda și-a simțit tot corpul tremurând violent, de parcă cineva ar fi despărțit-o în două. S-a împiedicat înainte, cu genunchii slăbiți și s-a prăbușit pe podea, aterizând deasupra corpului soțului ei.

Ea strânse mâinile reci ale lui Bronson și se uită în jos la fața lui albastră, la rănile de înjunghiere de pe tot corpul lui. Și încet, dar sigur, totul s-a scufundat.

Sotul ei. Singurul lucru pe care încă îl iubea pe lume. Tatăl copilului ei. Mort.

Asasinat.

"NU!" Luanda s-a plâns, iar și iar, zguduindu-l pe Bronson, ca și cum asta l-ar aduce înapoi. Ea plângea și plângea, ținându-l strâns, cu trupul convulsiat, zdruncinat de lacrimi.

Luanda avea nevoie de cineva, ceva de vina. Au fost cei de la McCloud, desigur, care au făcut asta și pe care ea voia să-i ucidă. Dacă Bronson ar fi ascultat-o, dacă nu i-ar fi eliberat.

Dar asta nu a fost de ajuns. Trebuia să dea vina pe altcineva. Persoana din spatele tuturor acestor lucruri.

În mintea ei, Luanda s-a hotărât pe o singură persoană: sora ei.

Gwendolyn.

A fost vina ei. Politicile ei; naivitatea ei stupidă; totul dusese la moartea soţului ei. Ea distrusese totul. Ea nu numai că îi luase viața, ci și viața singurei persoane pe care o iubea în lume.

țipă Luanda, pe lângă ea, hotărâtă. Acum, odată cu moartea lui Bronson, nu mai era nimic pentru ea în lume. Nu mai rămânea decât ca ea să insufle tuturor celorlalți aceeași suferință pe care ei i-au insuflat-o.

Ea ar face-o.

Luanda stătea în picioare, rece și tare, hotărâtă. Ea s-a întors și a plecat din hol, inima i se grăbi. Ea a avut o idee. Ceva care ar ruina-o pe Gwendolyn, odată pentru totdeauna.

Și era timpul să o punem în mișcare.

CAPITOLUL TREIZEȘI NOUĂ

Kendrick, devastat de la întâlnirea cu mama sa, a încercat să-și limpezească mintea și să-și ușureze gândurile în această zi sfântă, în timp ce mergea încet pe fața muntelui, urmând poteca în cercuri netede și largi, mergând cu sute de arginti și soldați ca şi-au şerpuit drumul pe muntele sfânt, fiecare cu o stâncă în mână. Sosise Ziua Pelerinajului, una dintre cele mai sfinte zile ale anului și, așa cum făcea Kendrick în fiecare an, și-a alăturat frații de arme în drumeția către acest loc. Își petrecuseră dimineața scufundându-se în râu, strângând cele mai alese stânci, apoi își petrecuseră după-amiaza în drumeția lungă sus pe munte, mergând încet, învârtindu-și drumul în sus, din ce în ce mai sus.

Când au ajuns în vârf, tradiția era să pună o stâncă, să îngenuncheze și să se roage. Să se curețe de păcatele anului trecut și să se pregătească pentru anul care vine. A fost o zi sfântă pentru toți cei care apărau regatul. Era considerat deosebit de de bun augur ca un cavaler să călătorească cu o femeie pe care o iubea. Kendrick o întrebase pe Sandara, iar ea acceptase să vină cu el. Ea mergea acum, lângă el, cufundată și ea în tăcere.

Așa cum a încercat, i-a fost greu lui Kendrick să-și scuture gândurile despre întâlnirea cu mama lui. Deși trecuseră sute de mile de la întâlnire, încă îi atârna greu pe inimă. Și-ar fi dorit să nu o fi întâlnit niciodată; și-ar fi dorit să nu fi căutat-o niciodată. Kendrick și-a dorit, în schimb, să fi trăit cu misterul toată viața, să fi trăit cu fantezia că mama lui ar fi altcineva. Uneori, își dădea seama, fantezia era mai prețioasă decât realitatea. Fantezia te poate susține, în timp ce viața reală te poate zdrobi.

— Ești bine, milord? întrebă Sandara.

Kendrick se întoarse și se uită la ea, întrerupt din gândurile lui. Ca întotdeauna, vederea ei îi ridică grijile. O iubea pe Sandara mai mult decât putea spune. Atât de frumos, atât de înalt, cu umerii largi, pielea întunecată, ochii negri și aspectul rasei Imperiului, atât de exotic, atât de diferit de

oricine cunoscuse vreodată. El a întins mâna și a luat-o de mână în timp ce mergeau.

„Voi fi bine”, a spus el.

„Cred, domnul meu, că ești încă supărat de întâlnirea cu mama ta”, a spus ea.

Kendrick și-a mușcat limba, știind că avea dreptate, dar nefiind pregătit să vorbească despre asta.

Sandara oftă.

„Mama mea a fost o femeie rece, crudă, fără milă”, a spus ea. „Ea m-a urât. Tatăl meu a fost un mare războinic și bun cu toată lumea. Nu sunt crudă sau răutăcioasă așa cum a fost mama mea. Am ales să preiau trăsăturile tatălui meu.”

S-a uitat la ea și a văzut-o privindu-l, intens.

„Nu vezi?” ea a spus. „Cine a fost mama, sau tatăl tău, nu te afectează. Te cauți în ele. Dar tu ești tu însuți. Pentru a înțelege cine ești, uită-te la tine. Fii persoana pe care *alegi* să fii. Tu alegi cine ești, te modelezi în fiecare moment al fiecărei zile.”

Kendrick s-a gândit la cuvintele ei în timp ce mergeau, înconjurând muntele și și-a dat seama că avea o mare înțelepciune. A fost greu de făcut, dar a trebuit să-și dea drumul părinților. Trebuia să descopere cine era, el însuși.

Kendrick se simțea deja mai bine și el se întoarse și o studie.

„Părinții mei nu s-au căsătorit niciodată”, a spus el. „Nu și-au petrecut viața împreună. Eu însumi nu vreau să trăiesc această viață singur. Îmi doresc să fiu căsătorit. Să am copii care mă cunosc. Copii care sunt legitimi. Sandara, spuse Kendrick, dresindu-și glasul, vreau să mă căsătoresc cu tine. Știu că te-am mai întrebat. Dar vreau cu adevărat să te gândești la asta. Vă rog."

Sandara coborî privirea în pământ, iar ochii i se umplură de lacrimi.

„Te iubesc, domnul meu”, a răspuns ea. „Într-adevăr. Dar casa mea este departe. Dacă nu ar fi un ocean între noi, da, m-aș căsători cu tine. Dar trebuie să mă întorc acasă. Poporului meu. Spre Imperiu. Pentru cei pe care îi cunosc și pe care îi iubesc.”

— Dar tu nu ești acolo, spuse Kendrick. „Ești aici acum. Și familia ta este înrobită acolo.”

Sandara a ridicat din umeri.

"Adevărat. Dar aș prefera să trăiesc ca sclav în casa mea decât să fiu liber și departe de poporul meu."

Kendrick nu putea înțelege cu adevărat, dar știa că va trebui să-i accepte dorințele.

— Măcar acum sunt cu tine, milord, spuse ea. „Nu voi pleca câteva zile."

Kendrick strânse mâna Sandarei mai strâns și se întrebă de ce toate femeile la care ținea din lume trebuiau să dispară din el. Știa că ar trebui să prețuiască timpul petrecut cu ea acum. Dar gândul la plecarea ei a îngreunat-o.

Au mers, în tăcere, cu sute de alții, până când au ajuns în sfârșit pe vârful muntelui. Era solemn aici sus, liniște și un sentiment sacru atârna în aer. Kendrick se simți imediat liniștit.

Kendrick a îngenuncheat pe iarba platoului larg și, împreună cu alți cavaleri, și-a așezat stânca pe movila de stânci în creștere. În timp ce făcea, și-a plecat capul jos.

Te rog, Doamne , s-a rugat el în tăcere, *nu-mi lua această femeie frumoasă de lângă mine. Dă-ne voie să fim împreună. Găsiți o cale. Nu vreau să mă despart de ea.*

Kendrick deschise ochii și se ridică încet, surprins de rugăciunea pe care a ales-o. Nu o plănuise. De obicei se ruga pentru anul care urma, de obicei se ruga pentru putere împotriva dușmanilor săi, pentru curaj, pentru vitejie. Dar aceasta a fost rugăciunea care a intrat în mintea lui Kendrick și el nu a oprit-o.

Se întoarse către Sandara, iar ea îi zâmbi înapoi.

„M-am rugat pentru tine, domnul meu", a spus ea. „Ca să găsești înțelepciune și pace."

Kendrick îi zâmbi înapoi.

„Am spus și eu o rugăciune foarte specială."

În timp ce Kendrick se uită peste umărul Sandarei, a detectat o mișcare la orizont și, deodată, zâmbetul i s-a prăbușit. Era confuz de ceea ce vedea; nu avea sens.

Kendrick a împins-o pe Sandara deoparte și a studiat orizontul cu un ochi de războinic profesionist. În timp ce făcea, inima îi bătea mai repede în piept.

Nu putea fi. Acolo, la orizont, era un nor de praf, fum negru și mii de războinici în armură, încărcând, îndreptându-se pe drumul către Curtea

Regelui nepăzită. Aceasta era singura zi a anului, Ziua Pelerinajului, când porțile erau lăsate deschise. Desigur, Kendrick nu s-a gândit niciodată că va trebui protejat. Cine naiba ar putea să-i atace când Inelul era atât de sigur?

În timp ce Kendrick se uită cu atenție, fața i s-a înroșit când a recunoscut armura lui McCloud. Se înfuriase, supărat pe el însuși pentru că nu a lăsat mai multă protecție în urmă. Era la o jumătate de zi bună de mers, iar acele McCloud erau deja atât de aproape, prea aproape, trecând deja peste porți.

În câteva clipe, Kendrick și-a dat seama cu șoc că sora lui, neprotejată, va fi moartă.

Kendrick a scos un mare strigăt de luptă, iar toți oamenii săi s-au întors și au văzut ce a văzut, apoi au urmat cu toții exemplul, în timp ce Kendrick a alergat repede pe munte, sprintând după calul său, dornic să se alăture luptei – dar realizând, cu un sentiment de scufundare. , că deja era prea târziu.

În câteva clipe, toți cei pe care îi cunoștea și iubeau vor muri.

CAPITOLUL PATRICE

Godfrey a galopat pe drumul nesfârșit, așa cum făcuse toată noaptea, singur, trăgându-și răsuflarea, aruncând o privire înapoi peste umăr pentru orice semn al armatei McCloud. I-a zărit, așa cum făcuse de-a lungul întregii sale călătorii, ridicând un nor uriaș de praf la orizont, la nu mai mult de o jumătate de oră de mers în spatele lui. Godfrey a înghițit în sec și a lovit mai tare calul.

Godfrey știa că nu are loc de greșeală în timp ce galopează, mai epuizat decât fusese în viața lui, cu stupoarea beată complet dispărută și simțindu-se de parcă s-ar putea înclina în orice moment. Transpira, prea în formă pentru asta, sudoarea picurându-i în ochi, usturându-l. O creastă se întindea în fața lui și s-a rugat tuturor zeilor pe care îi știa că, atunci când o va atinge, Curtea Regelui va fi la vedere.

Rugăciunile lui s-au împlinit. În cele din urmă, în depărtare, Godfrey a fost uşurat să vadă porţile reconstruite ale Curţii Regelui. După cum bănuia el, ei stăteau larg deschisi, cu doar o mână de soldați stând de pază. Desigur. Era Ziua Pelerinajului, iar sutele de cavaleri care de obicei stăteau de pază erau plecați, sus, pe munte, și nu se întorceau până seara. Dar până atunci, Godfrey știa că va fi prea târziu. Toți aveau să fie uciși, întreg orașul jefuit.

Godfrey și-a lovit calul cu o hotărâre proaspătă, în timp ce a încărcat cu o viteză vertiginoasă, abia respirând, cu inima trântindu-i în piept.

În cele din urmă, în timp ce se apropia de porțile orașului, puținii paznici dinaintea lui, soldați tineri, începători, se uitară la el surprinși, neînțelegând.

„BARA PORȚILE!” strigă Godfrey.

"Ce?!" a sunat unul dintre ei.

Soldații s-au uitat unul la altul, nedumeriți, de parcă ar fi presupus că Godfrey era nebun. Într-adevăr, îşi dădu seama Godfrey, probabil că

părea nebun, având în vedere aspectul lui, dezlănţuit, transpirat, nebărbierit, mahmureală, păr în ochi şi călare toată noaptea.

Godfrey se înroși, hotărât.

„VINE O ARMATA!” el a strigat. „ÎNCHIDE ACELE PORȚI SAU TE O MOR EU ȘI!”

Soldații au privit în cele din urmă peste umărul lui Godfrey, privind orizontul; la început, erau inexpresivi, neîncrezători.

Dar apoi, Godfrey le-a privit ochii deschiși larg de panică și și-a dat seama că McClouds trebuie să fi ajuns pe creasta.

Soldații, deodată frenetici, s-au repezit să coboare poarta.

„SUNAȚI COARMELE!” strigă Godfrey, în timp ce trecea prin porțile deschise, chiar înainte ca oamenii să le coboare.

Sunetul claxelor a umplut orașul, răsunând unul altuia într-un cor. Se auzea într-un model de trei, sunetul pentru o evacuare a orașului, un sunet pe care Godfrey nu-l auzise niciodată în viața lui.

Mii de civili au ieșit repede din locuințele lor, bine disciplinați, pregătiți, grăbindu-se pe străzile orașului, îndreptându-se într-un mod ordonat spre traseul de evacuare prin spatele orașului. Gwendolyn se gândise la toate și își pregătise bine oamenii. Godfrey a fost încântat să vadă că funcționează și a simțit un sentiment ciudat, unul pe care nu-l simțise niciodată: era un sentiment de scop. Un sentiment de a fi contribuit, de a fi făcut diferența. De a fi neînfricat. De a fi dorit și necesar.

A fost un sentiment de responsabilitate. îi era străin. Și i-a plăcut.

Godfrey, încurajat, a plătit chiar pentru castelul unde știa că va fi sora lui și, în timp ce alerga, însoțitorii i-au aruncat ușile, recunoscându-l drept fratele reginei.

Nu-și făcu timp să descălece, ci mai degrabă galopă chiar prin intrare, în sala mare și tot drumul pe coridor până a ajuns la scară.

A sărit de pe cal, prăbușindu-se la pământ, gâfâind după aer și s-a împiedicat spre scări, luându-le câte trei și patru, tremurând.

În cele din urmă, a ajuns la etajul superior, a alergat pe coridor și a ajuns la vechile uși ale camerei de consiliu a Reginei, camera în care stătuse tatăl lor cu consiliul său.

Godfrey nici măcar nu se opri în timp ce gardienii încercau să-i blocheze drumul; a dat peste ei cu umărul, lovindu-i din drum, apoi a băgat un umăr în ușă și a deschis-o.

Godfrey a intrat în cameră împleticindu-i pe toți. Sora lui, pe tronul ei, ținându-l pe Guwayne, stătea în picioare, la fel ca și zecile de membri ai consiliului, care se uitau cu toții la el, șocați. În mod clar, el întrerupsese o întâlnire importantă.

„Godfrey”, a spus Gwendolyn, „de ce ești aici? Ce inseamna asta-"

„Evacuează acum!” Godfrey gâfâi, fără suflare. „Nu ați auzit coarnele? Suntem atacați!”

Camera a izbucnit în haos când Gwen și toți consilierii au fugit la ferestre, Gwen strângând copilul în brațe și au deschis geamurile vitraliilor nou instalate. În timp ce făceau, sunetul claxelor s-a repezit în cameră, la fel ca sunetul de zarvă și haos de dedesubt.

Godfrey li se alătură și, în timp ce se uitau cu toții afară, fețele lor căzură într-o expresie îngrozită. Godfrey, stând lângă sora lui, a putut vedea armata McCloud alergând spre porțile lor.

În timp ce panica și teama s-au răspândit în toată încăperea, chiar și printre toți acești soldați împietriți, Gwen a rămas calmă. Godfrey își dădu seama că devenise un lider dur, mai dur chiar și decât toți acești bărbați.

„Evacuează imediat!” Gwendolyn a poruncit oamenilor ei. „Fă cum spune fratele meu. Voi toti. Acum!"

Consilierii s-au repezit la acțiune, fugind din cameră. Steffen, totuși, a refuzat să o părăsească, venind și stând lângă ea.

Gwen stătea în brațe pe Guwayne, Steffen fiind singurul rămas cu ea în cameră, în afară de Godfrey.

— Trebuie să mergi cu ei, îi spuse Gwen lui Godfrey.

"Dar tu?" întrebă Godfrey, uimit de calmul ei, de neînfricarea ei.

Gwen clătină din cap.

„Voi fi bine”, a spus ea.

Cu toate acestea, Godfrey bănuia că ea era doar puternică; în timp ce se uita înapoi, s-a inspirat de ea.

— Nu, spuse el, ceva în el schimbându-se. „Nu pot pleca. Oamenii vor avea nevoie de ajutor pentru a păzi porțile.”

Gwen clătină din cap.

— Vei muri, spuse ea.

— Atunci o voi face, spuse Godfrey. Și pentru prima dată, nu i-a fost frică. Cu adevărat fără frică.

Gwen trebuie să fi simțit schimbarea din el, pentru că, pentru prima dată în viața ei, l-a privit diferit.

Ea întinse mâna și puse o mână de aprobare pe umărul lui și îl privi ferm în ochi.

„Tata ar fi mândru de ceea ce ai făcut astăzi”, a spus ea.

Godfrey a simțit că se încălzește de apreciere și dragoste. Era prima dată când cineva din familia lui îl aprobarea vreodată, îl privea ca pe altceva decât ca un bețiv.

Godfrey dădu din cap, cu ochii strălucind, și îi aruncă o ultimă privire lungă, sperând că într-o zi își va revedea sora. Se temea că nu o va face.

„Fii bine, sora mea.”

Godfrey s-a întors și a sprintat dinspre hol, hotărât, coborând scările și ieșind pe ușa castelului, până la uriașele porți din față ale orașului. Nu s-a oprit când a sărit înăuntru și a ajutat o duzină de soldați care se luptau să-l închidă. A venit și a pus un umăr în el și a făcut diferența; datorită lui, poarta de fier gemând s-a închis în cele din urmă pe tot drumul. Imediat ce a făcut-o, Godfrey i-a ajutat pe bărbați să ridice o bară groasă de fier și să o pună înaintea gratiilor.

Nu a fost un moment prea devreme. Câteva secunde mai târziu, armata McCloud a ajuns la porți și s-a trântit de ele. S-au oprit scurt, neputând să-i lovească.

Godfrey l-a urmat pe celălalt soldat, urcând în grabă scările până la nivelul superior al fortului și luând o arcă împreună cu ceilalți. A îngenuncheat și și-a luat un loc printre metereze împreună cu ceilalți. A țintit și a tras prima săgeată și s-a simțit bine.

El ar apăra acest oraș. El nu ar câștiga; de fapt, știa că va muri în această zi. Dar asta nu mai conta pentru el; tot ceea ce îi păsa era să coboare într-un mare act de onoare.

CAPITOLUL PATRICE ŞI UNUL

Gwendolyn stătea pe meterezele superioare ale castelului ei, Guwayne în brațe, plângând, Steffen lângă ea, și se uită la orizont, cu fața spre est. Inima ei s-a sfâșiat în două când a văzut, umplând orizontul, rânduri și rânduri de bannere negre, născute de războinicii McCloud, mii și mii dintre ei călare, toate îndreptându-se spre Curtea Regelui. În orizontul îndepărtat din spatele lor, pene negre de fum se ridicau spre cer, clar din satele pe care le jefuiseră deja.

Era un râu de devastare – și se îndrepta spre ea.

Coarnele sunau din nou și din nou, în sus și în jos pe zidurile castelului, iar dedesubt, oamenii lui Gwendolyn s-au grăbit să evacueze Curtea Regelui, în timp ce ea repetase toate aceste luni. Evacuarea a fost mai ordonată decât și-a imaginat ea, fără îndoială pentru că a plănuit și a repetat-o atât de bine și, în timp ce se uită mai jos, a fost mulțumită să vadă că Curtea Regelui era acum aproape goală, toți oamenii ei ieșind prin spate. porți, pe nesfârșitul șir de cai și căruțe care îi aștepta, să-i ducă, așa cum plănuise ea, spre țărm, spre o flotă de corăbii care să-i ducă departe de aici, spre Insulele Superioare. Pentru siguranță.

Au auzit zgomotele lui McCloud care se trânteau de porțile ei de fier, iar și iar, și când fierul a început să cedeze, ea a privit în jos și și-a dat seama că McCloud-ii îi vor distruge orașul, tot ceea ce muncise atât de mult pentru a reconstrui.

Dar ei nu i-au ucis oamenii. În timp ce Gwen plângea înăuntru pentru ceea ce s-ar întâmpla cu orașul ei, ea cel puțin a fost satisfăcută să știe că oamenii ei nu vor fi răniți. Familia McCloud ar putea avea orașul și toate bogățiile lui; dar oamenii ei aveau să mai trăiască o zi.

— Doamnă, nu avem mult timp, spuse Steffen, lângă ea.

Gwendolyn a cercetat cerul, cu stomacul în noduri și și-a dorit acum, mai mult ca niciodată, ca Thor să fie aici, alături de ea, să poată ajunge cu Mycoples și să-i salveze pe toți.

Dar viitorul ei soț era plecat de mult, într-un ținut îndepărtat și cine știa dacă se va întoarce vreodată.

Thor , s-a rugat ea. *Intoarce-te la mine. Am nevoie de tine.*

Gwen a închis ochii și, în tăcere, a vrut ca el să se întoarcă. De asemenea, a dorit ca Ralibar să apară. În adâncul sufletului, totuși, ea simțea că nu ar fi făcut-o. Plecarea lui Mycoples îi făcuse ceva și ea nu-l mai văzuse de atunci. Parcă căzuse într-un fel de depresie; în fiecare dimineață venea la ea, dar acum nu mai venea. Nu se putea abține să nu se întrebe dacă poate că o abandonase definitiv.

Gwen deschise ochii, plină de speranță – dar cerul rămase gol, plin doar de strigătele oamenilor angajați în luptă dedesubt. Nu Thor. Fără Ralibar.

Era singură, încă o dată. Ea știa, așa cum a știut întotdeauna, că va trebui să se bazeze pe ea însăși și pe nimeni altcineva.

"Doamna mea?" îl îndemnă Steffen, cu vocea crescând de alarmă.

„Ți-am poruncit să pleci”, i-a spus ea.

Steffen clătină din cap.

„Îmi pare rău, doamnă,” a spus el, „dar aceasta este o poruncă a dumneavoastră pe care trebuie să o sfid. Nu voi pleca fără tine.”

Guwayne s-a zvârcolit și a plâns în brațele ei, iar Gwen a privit în jos și a simțit toată dragostea pe care o putea pentru copilul ei. Nu suporta să-și părăsească orașul – și totuși știa că nu avea prea mult timp să-l aducă în siguranță.

„Aceasta este casa mea”, a spus Gwen, agățându-se de acest loc, agățându-se. „Acasă a tatălui meu.”

Gwen stătea în picioare și urmărea totul și nu suporta să părăsească orașul ei, locul ăsta în care s-a născut. După tot ce făcuse ea pentru a o reconstrui, va fi la cheremul acestor barbari.

„Este timpul să găsim o altă casă”, a spus Steffen.

Gwen a căutat cerul pentru ultima oară, sperând să găsească vreun semn de Thor sau Ralibar. Ea a căutat drumurile, sperând să găsească vreun semn al Argintului. Dar și drumurile erau goale. Ea știa că nu pot veni. Erau cu toții departe, adânci în Pelerinajul lor. Soții McCloud cronometraseră bine.

Gwen a respirat adânc și a lăsat-o încet.

— Să mergem, spuse ea.

Gwen se întoarse și, strângându-l pe Guwayne, care acum țipa, se grăbi cu Steffen peste metereze, în jos pe scara în spirală. Ajunseră curând la parterul castelului, ieșiră în grabă în spate și s-au alăturat cu restul fluxului umanității, toți îndreptându-se pe porțile din spate ale Curții Regelui, spre cai și căruțe.

Când Gwen și Steffen au ajuns la poarta din spate a Curții Regelui, Gwen a fost emoționată să vadă că mai mulți însoțitori stăteau în fața ei, ținându-i deschiși, așteptând-o. De fapt, toți oamenii ei o așteptau, toți așezați în căruțele lor, niciunul dintre ei nu pleca până când a apărut ea.

Gwen a fost ultima persoană care a trecut prin porți. În timp ce făcea ea, însoțitorii au tras înapoi porțile grele de fier, trântindu-le cu o bubuitură care răsună.

Gwen s-a urcat într-o trăsură care aștepta împreună cu Guwayne, ultima trăsură care a părăsit Curtea Regelui. Șoferul a biciuit calul, iar ea și toți oamenii ei au decolat în galop.

Gwen s-a întors și s-a uitat înapoi peste umăr în timp ce mergeau, și a privit cum Curtea Regelui a dispărut din vedere. Sunetul acelor porți care se închideau, al metalului reverberat, îi răsuna prin minte în timp ce privea orașul pe care îl iubea devenind din ce în ce mai mic, în curând, știa ea, sortit să devină un morman de moloz și cenuşă. Tot ceea ce iubea era pe cale să fie distrus.

Se îndreptau spre Insulele Superioare, spre un alt loc ostil și cine știa ce fel de viață îi va aștepta acolo.

Viața, știa ea, nu va mai fi niciodată la fel.

CAPITOLUL PATRICE ŞI DOI

Romulus a mărșăluit, conducându-și armata prin pădurile mocnite din Sălbăticie, sunetele a mii de cizme care scrâșneau frunzele în urma lui, cerurile s-au umplut de sunetul strigătelor dragonilor deasupra, iar el a zâmbit triumfător. Iată-l, invincibil, trecând oceanul cu o flotă de nave, conducându-și armata, iar dragonii, în ultima etapă a marșului lor, la doar câteva clipe distanță de a ajunge în canion și de a putea distruge Scutul. Sosise timpul lui pentru răzbunare, pentru controlul complet al lumii.

Pe măsură ce mergeau, dragonii se prăbușesc și au plouat foc în sălbăticie, distrugând kilometri de pădure, decimând creaturile care trăiau pe această parte a canionului. Dragonii au scos creaturile din pădure, iar hoarde de ei, țipând, au atacat drept pentru Romulus și oamenii săi.

Romulus s-a repezit înainte, cu sabia ținută sus și a tăiat capul unei fiare sălbatice după alta, în timp ce toți oamenii săi s-au alăturat. A fost o baie de sânge, oamenii distrugând tot ce se afla în calea lor ca o ciuma de lăcuste, ucigând orice ar fi dragonii rămăseseră. Romulus nu se distrase atât de mult de când era băiat.

Romulus a mărșăluit și a mărșăluit, simțindu-se învingător, triumfător, pregătit pentru cea mai mare victorie a vieții sale. În câteva momente, el va distruge Scutul, va invada Inelul, va lua Curtea Regelui și o va ucide pe Gwendolyn. Ar avea ceea ce predecesorii săi, chiar Andronic, n-au avut niciodată: stăpânirea completă a lumii. El ar înrobi și tortura pe toți cei aflați în vedere.

Romulus a zâmbit și a respirat adânc la acest gând. Aproape că simțea acum să guste vărsarea de sânge.

Vrăjitorul profețise că Romulus va distruge Scutul – dar nu precizase exact cum. Romulus nu putea decât să presupună că, cu toți acești dragoni în puterea sa, forța lor unită l-ar zdrobi, l-ar distruge și îi va duce calea spre a traversa canionul, în Inel. La urma urmei, cum a putut puterea Scutului să reziste acestor dragoni?

Romulus a ocolit în cele din urmă o cotitură și, în timp ce o făcea, a respirat adânc, uimit de priveliștea care nu a îmbătrânit niciodată: acolo, în fața lui, era vastul canion, cu ceața lui ridicându-se, ademenindu-l să se apropie. Acolo era destinul lui.

Romulus a mărșăluit chiar până la marginea traversării canionului, vastul pod care traversa cele două lumi și, în timp ce făcea, a ridicat privirea spre cer și a așteptat. A închis ochii și a poruncit gazdei sale de dragoni să alerge înainte, chiar spre Scutul invizibil.

El a deschis ochii și a privit cum toți zburau deasupra capului, chiar spre canionul căscat, cu inima bătându-i de entuziasm. S-a pregătit pentru distrugere. Pentru momentul lui.

Dar, în timp ce Romulus îl privea, a fost șocat să vadă că toți dragonii se lovesc de peretele invizibil și revin înapoi. Dragonii au țipat de furie, s-au învârtit în jur și au sărit în el din nou și din nou și din nou.

Dar nu au putut trece de Scut.

Romulus stătea acolo, derutat, zdrobit de dezamăgire. Cum ar putea Scutul să reziste puterii tuturor acestor dragoni? Era menit să intre în Inel. Fusese profețit. Ce a mers prost?

Romulus, arzând de frustrare, știa că trebuie să testeze Scutul într-un alt mod. S-a întins, l-a prins pe unul dintre oamenii săi și l-a aruncat în Scutul invizibil.

Bărbatul a zburat primul în fața ei și, în timp ce a făcut-o, a țipat în timp ce era eviscerat, arzând, aterizat într-un morman de cenușă la picioarele lor.

Romulus se înfuriase. Nu putea fi. Ce a mers prost? Fusese dus în rătăcire? Va trebui să se întoarcă, umilit, încă o dată? Gândul era prea mult ca să-l suporte.

Nu avea sens. Era stăpânul dragonilor. Nu exista nimic pe această planetă – nimic – care să-l poată opri.

Romulus stătea în picioare și se uită cu privirea, continentul Inelului părând atât de departe. În timp ce se uita, toate speranțele și visele lui au început să se topească. Pentru prima dată, sentimentul său de putere de neoprit a început să se simtă zdruncinat. Ce îi lipsea?

În timp ce Romulus stătea așteptând, privind, realizând cu umilință că va trebui să se întoarcă, să-și abandoneze planurile odată pentru totdeauna, deodată, încet, ceva a apărut în depărtare. Era o femeie. Ea a mers încet, pe partea îndepărtată a canionului, și a păși pe pod.

Ea sa mișcat la început, un pas câte un pas. Și-a întins brațele pe o parte și, cu fiecare pas pe care îl făcea, se apropia puțin. Romulus o recunoscu.

Ar putea sa fie? Îi jucau păcălele ochii?

Nu avea sens. O femeie trecea voluntar podul, spre partea lui a Inelului. O femeie pe care a recunoscut-o. Singura și singura femeie de care avea cea mai mare nevoie din lume:

Luanda.

CAPITOLUL PATRICE ŞI TREI

Luanda stătea în fața vastului pod care străbate canionul și, cu o inimă rece și împietrită, amorțită de lume, se uită la priveliștea dinaintea ei. În partea îndepărtată a canionului, în ținutul Sălbaticilor, erau mii de soldați ai Imperiului, conduși de Romulus, care stăteau acolo, sperând să traverseze. Deasupra lor plutea o mulțime de dragoni, țipând, batându-și aripile împotriva Scutului invizibil care îi întindea. Romulus însuși stătea înaintea capătului îndepărtat al podului, cu mâinile pe șolduri, privind.

Luanda s-a simțit pregătită să pună capăt totul în timp ce făcea primul pas pe pod, singură, fără nimic pentru care să trăiască. O rafală de vânt a întâlnit-o în față, înghețată în ciuda zilei de vară, potrivită cu starea ei de spirit. Cu Bronson mort, Luanda era rece, amarată, cu inima moartă înăuntru. Știa că are un copil în stomac, dar acum era o glumă crudă, un copil fără tată, un copil condamnat de soartă. Ce alte trucuri crude ar avea viața pentru ea? I-ar lua și copilul de la ea?

Era timpul, simțea ea, să părăsească această lume. Pentru a părăsi acest Inel. Să părăsesc această planetă.

Dar înainte să o facă, ea mai întâi, mai mult decât orice, a simțit o dorință arzătoare de a se răzbuna pe Gwendolyn. A simțit nevoia să provoace distrugeri asupra lui Gwendolyn și a familiei MacGil, a fostei ei familii, a Curții Regelui și a tot ceea ce era bun în Ring. Ea a vrut ca toți să sufere, să știe cum se simțea suferința, așa cum a făcut ea. Voia ca ei să știe ce înseamnă să fii un proscris, un exilat.

Luanda, amorțită, a mai făcut un pas pe pod. Apoi altul.

Ea știa că Romulus voia ca ea să treacă. Ea știa că ea era cheia. Știa că atunci când trecea pe partea cealaltă, Scutul se va coborî. Romulus avea să intre în Inel cu oamenii săi și dragonii săi și l-ar zdrobi pentru totdeauna. Și exact asta și-a dorit ea. Era singurul lucru pe care ea și-l dorea.

Luanda a mai făcut un pas, apoi altul. La jumătatea podului, ea închise ochii și și-a întins larg brațele, și-a întins palmele pe o parte. Ea a

continuat să meargă, cu ochii închiși, aplecându-și capul pe spate, până la cer.

Luanda se gândi la tatăl ei mort, la mama ei moartă. Soțul ei mort. Se gândi la tot ce iubea cândva și la cât de departe era totul pentru ea acum.

A simțit lumea mișcându-se sub picioarele ei, a auzit strigătul dragonilor, a simțit mirosul de umezeală răcoroasă din ceața învolburată și știa că în doar câteva clipe va fi peste, în brațele lui Romulus. Cu siguranță, o va ucide. Dar asta nu mai conta.

Tot ce conta era că nu fusese acolo la timp pentru a-și scuti soțul de moarte.

Te rog, Bronson, s-a rugat ea. *Iartă-mă.*

Iartă-mă.

CAPITOLUL PATRICE ŞI PATRU

Reece, pe Insulele Superioare, în castelul lui Tirus, a mers încet pe culoarul lung, acoperit cu covor roșu, care ducea la un tron masiv – deasupra căruia stătea Tirus. Înăuntru, Reece ardea de emoție, cu greu îi venea să creadă că era aici. Cameră vastă era plină de sute de supuși loiali ai lui Tirus, oamenii săi în brațe aliniați de fiecare parte a încăperii, împreună cu sute de locuitori ai Insulelor Superioare, toți strânși în hol pentru a asista la momentul. Pentru a fi martor la scuzele lui Reece.

Reece mergea încet, simțind sute de ochi ațintiți asupra lui, făcând fiecare pas în mod deliberat. Se uită în depărtare și îl văzu pe Tirus privindu-l triumfător, bucurându-se clar de momentul. Tensiunea era atât de groasă încât putea fi tăiată cu un cuțit. Cu fiecare pas pe care îl făcea Reece, pintenii lui zgâiau, singurul sunet dintr-o încăpere complet înghețată în tăcere.

Gwendolyn o trimisese pe Reece aici în această misiune umilitoare, pentru a aduce un armistițiu între cei doi MacGil, pentru a uni Insulele Superioare, pentru a-și îndeplini agenda mai mare, oricare ar fi fost aceasta. Își iubea și își respecta sora mai mult decât orice și știa că ea avea nevoie de asta. Avea nevoie de asta pentru întregul ei regat, pentru Inel, pentru supusul ei loial, Srog, care a fost rănit și pe care Reece îl putea vedea și acum, legat lângă Tirus, împreună cu vărul său, Matus. Scuzele lui Reece i-ar elibera pe amândoi. Ar aduce un armistițiu între regate. Ar ajuta planul mai mare al lui Gwendolyn, ar uni Insulele Superioare. Și avea să elibereze cealaltă jumătate a flotei lui Gwendolyn ținută ostatică în stâncile de dedesubt și miile de marinari de la bord, înconjurați de oamenii lui Tirus. Reece știa ce trebuia făcut, oricât de mult îi spunea mândria lui altceva.

Cu fiecare pas pe care îl făcea Reece, se gândea la Selese. Se gândi la răzbunarea pe care o dusese asupra lui Falus. A fost satisfăcător. Dar nu l-ar aduce niciodată pe Selese înapoi la el. Nu avea să schimbe niciodată ceea ce i se întâmplase. Pentru Reece, a fost doar începutul. El a vrut să-i omoare

pe toți, pe fiecare upper Islander din această cameră. Și Tirus, mai ales. Chiar omul căruia era forțat să-și ceară scuze.

Reece s-a apropiat, din ce în ce mai mult, de Tirus, încă așezat pe tronul său. Reece începu să urce treptele de fildeș care duceau spre ea, una câte una, urcând din ce în ce mai sus, mai aproape de el. Simțea că toată lumea urmărea, toți aroganții și înmulțumiții din Insulele Superioare savurând acest moment istoric, momentul în care un războinic adevărat și cinstit va fi forțat să îngenuncheze și să-și ceară scuze unui porc trădător și mincinos.

Reece a ars la gândul cum politica îl forța să acționeze; a-și trăda moralitatea; a-și trăda simțul dreptului. A forțat pe cineva să compromită principiile, chiar și integritatea, de dragul binelui mai mare. Dar principiile și integritatea în sine nu erau binele mai mare? Ce avea cineva fără ele?

Reece a înțeles deciziile lui Gwen. Erau deciziile unui conducător înțelept și temperat. Dar a fi conducător, dacă asta însemna, era ceva cu care Reece nu voia să aibă de-a face. Ar fi mai degrabă un războinic decât un conducător în orice zi. El ar prefera să aibă o putere limitată și să-și trăiască viața la cea mai înaltă integritate, decât să aibă cea mai mare putere și să fie nevoit să compromită cine a fost.

Reece termină de urcat, făcând ultimul pas și stând în fața lui Tirus, privind înapoi, sfidător, în timp ce Tirus se uita la el.

Tensiunea era atât de mare în cameră, atât de palpabilă în aer, încât Reece aproape că o simți.

— Mi-ai luat unul dintre fiii mei, spuse Tirus, cu vocea rece, dură. „L-am ucis cu sânge rece.”

— Și mi-a luat soția de la mine, răspunse Reece, la fel de sumbru.

Tirus se încruntă.

„Nu era soția ta”, a răspuns el. „Nu încă, oricum. Și nu a ucis-o. S-a sinucis.”

Reece se încruntă.

„Și-a luat viața din cauza rapoartelor false pe care i le-a dat fiul tău. El a fost cel care a ucis-o.”

— Nu a mânuit lama, spuse Tirus.

„El a mânuit un mesaj”, a replicat Reece, „care este mai puternic decât o lamă”.

Tirus se înroşi, evident sătul.

„Fapta ta merită moartea”, a conchis el. „Dar ca un act de milă față de Gwendolyn, am ales să-ți permit să trăiești. Tot ce trebuie să faci este să-ți ceri scuze. Îngenunchează și cere scuze că i-am luat viața fiului meu.

Reece a simțit că arde de fiecare emoție conflictuală, totul din interiorul lui strigând că e greșit. *Toate* acestea au fost greșite. Ar putea fi o politică bună, dar a fost împotriva codului de onoare al unui cavaler. Fiul lui Tirus merita să moară. Tirus însuși merita să moară, acest porc care trădase Inelul, care colaborase cu Andronicus și încercase să-i ucidă pe toți.

Cu toate acestea, în ciuda faptului că fiecare gram din corpul lui protesta, Reece încet, dureros, se forța să îngenuncheze în fața lui Tirus.

Tirus a zâmbit, savurând momentul.

„Foarte bine”, a spus el. „Acum, cere scuze. Și fă-o bine.”

„Îmi cer scuze...” începu Reece, apoi încetă, cuvintele prinzându-i în gât.

Tirus se uită în jos, nerăbdător.

"Pentru ce?" întrebă Tirus.

Reece se simțea copleșit de emoție, de pasiune, incapabil să o stăpânească. Întreaga lume a devenit neclară, mintea lui învârtindu-se. Avea impresia că întreaga lui viață l-ar fi condus la acest moment în timp. De parcă tot destinul ar fi convergit, chiar aici. Momentul din viața lui în care toate căile se întâlnesc, intersecția dintre ceea ce era înțelept și ceea ce era *drept* .

Reece își ridică capul, ridică privirea și îl privi pe Tirus drept în ochi.

„Îmi cer scuze…” a continuat el, „… că nu ți-ai luat și viața.”

În timp ce rosti cuvintele, Reece se întinse, apucă un pumnal de la centură, se aruncă înainte și, înainte ca Tirus sau oricine altcineva să poată reacționa, îl aruncă în inima lui Tirus.

Tirus scoase un țipăt îngrozitor în timp ce Reece se aplecă aproape, încruntat, ținând pumnalul nemișcat. Reece știa că tocmai și-a semnat condamnarea la moarte; știa că era complet înconjurat și era pe cale să fie ucis de toți cei din acea cameră. Știa că tocmai pusese Inelul într-un războaie, un război civil, că nenumărate mii de oameni își vor întâmpina moartea.

Dar nu-i mai păsa. Făcuse ce era *corect* . Iubita lui Selese a fost răzbunată. Onoarea a fost restabilită. Cavalerismul era viu. Indiferent ce s-ar întâmpla, el va muri cu onoare.

„Salutări”, a spus Reece, „din partea Selese”.

ACUM DISPONIBIL!

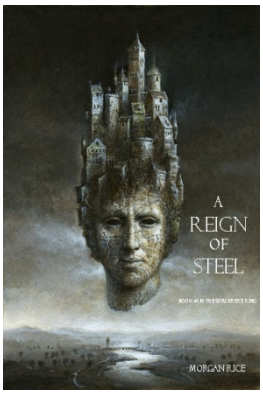

O DOMNIE DE OȚEL
CARTEA #11 ÎN INELUL Vrăjitorului

În O DOMNIE DE OȚEL (CARTEA #11 ÎN INELUL VRAȚILOR), Gwendolyn trebuie să-și protejeze poporul când găsește Curtea Regelui sub asediu. Ea se străduiește să-i evacueze din Inel, dar există o problemă: oamenii ei refuză să plece. Pe măsură ce urmează o luptă pentru putere, Gwen își găsește pentru prima dată regina sub provocare – în timp ce cea mai mare amenințare la adresa Inelului se profilează.

În spatele lui McCloud se află amenințarea lui Romulus și a dragonilor săi, care, cu Scutul distrus, se îmbarcă într-o invazie catastrofală, nimic nu mai rămâne între ei și anihilarea completă a Inelului. Romulus, cu Luanda alături, este de neoprit cât durează luna, iar Gwen trebuie să lupte pentru supraviețuire – pentru ea însăși, pentru copilul ei și pentru poporul ei – în mijlocul unei bătălii epice a dragonilor și a bărbaților. Kendrick îl conduce pe Silver într-o luptă curajoasă, iar lui i se alătură Elden și noii recruți din Legiunea, împreună cu fratele său Godfrey, care îi surprinde pe toată lumea, inclusiv pe el însuși, cu actele sale de vitejie. Dar chiar și așa, s-ar putea să nu fie totul suficient.

Thor, între timp, pornește în căutarea vieții sale în Țara Druizilor, traversând un tărâm înfricoșător și magic, un tărâm ca oricare altul, cu reguli magice proprii. Trecerea acestui pământ va necesita fiecare gram de putere și antrenament pe care îl are, îl va forța să sape mai adânc în interior, să devină marele războinic – și druid – care trebuia să fie. Pe măsură ce întâlnește monștri și provocări ca niciodată, va trebui să-și dea viața pentru a încerca să ajungă la mama lui.
Erec și Alistair călătoresc spre Insulele de Sud, unde sunt întâmpinați de toți oamenii lui, inclusiv de fratele său competitiv și de sora lui invidioasă. Erec are o întâlnire finală dramatică cu tatăl său, în timp ce insula se pregătește pentru el să urce pe tron ca rege. Dar în Insulele de Sud, trebuie să lupți pentru dreptul de a fi rege, iar într-o luptă epică, Erec va fi testat ca niciodată. Într-o întorsătură dramatică, aflăm că trădarea se ascunde chiar și aici, în acest loc de nobili și mari războinici.

Reece, bătut și înconjurat pe Insulele Superioare, trebuie să lupte pentru viața lui după răzbunare pe Tirus. Disperat, el se trezește unit cu Stara, fiecare precaut față de celălalt, dar dezlegat într-o căutare de supraviețuire – una care va culmina într-o bătălie epică pe mare și va amenința întreaga insulă.

Va trece Gwen marea în siguranță? Va distruge Romulus Inelul? Vor fi Reece și Stara împreună? Se va ridica Erec ca rege? Își va găsi Thor mama? Ce se va întâmpla cu Guwayne? Va rămâne cineva în viață?

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, A REIGN OF STEEL este o poveste epică despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile.

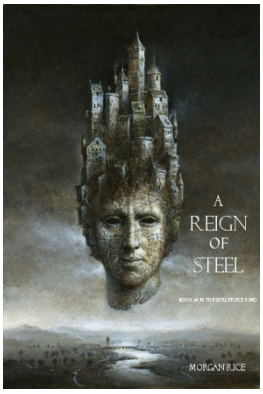

O DOMNIE DE OȚEL
CARTEA #11 ÎN INELUL Vrăjitorului

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și rămâneți în legătură!